

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

ТАМАС

mf 11-12'97

Повалій

Таїсія Микопаївна

Beavis & Butthead

неперевершений
дует

Шоу-Біз'97

Панк

або пропав

Плач Єремії

Інтерв'ю
з Тарасом
Чубаєм

Дженет

з клану
Джексонів

INXS

депі буде?

Парад
Хіт-парадоксів
вітчизняний
варіант Греммі

Руслана:
планета
маленької
принцеси

+ S T E R E O B A Z A

Парад Хіт-парадів '97

Таїсія Повалій

Родом з дитинства

Руслана

Тото Кутуньо в Києві

Музаїка

Український Шоу-Бізнес у 1997

Вечірка Lucky Strike

Таврійські Ігри

Рок-фестиваль в Одесі

Мертвий півень

Читацький рейтинг

Словник музичного сленгу Н – П

Тарас Чубай

Дзеркало для героя: Олег Путятін

LP / CD новини

Філармонія

Постери

Стерео База №8

LP / CD news

News

INXS

Рейв

Cover-версії

Однофамільники

Beavis & Butthead

Дженет Джексон

Коли «зірки» старішають

Панк-культура

2
5
6
10
13
14
16
18
19
20
22
23
24
26
27
28
30
31, 34
36
41
42
44
48
50
53
54
56
58
62

АДРЕСА

УКРАЇНА, 253094, КИЇВ
ВУЛ. ПОПУДРЕНКА, 52, ОФІС 710
ТЕЛ/ФАКС 554-71-16, ТЕЛ 551-63-00
E-MAIL: SPIRIDON@HQ.KVAZAR-MICRO.COM

ДЛЯ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ

УКРАЇНА, 253094, КИЇВ-94, А/С № 457

ЗАСНОВНИК

КОМПАНІЯ «КМ-МУЛЬТІМЕДІА»

ВИДАВЕЦЬ

ВІКТОР СПІРИДОНОВ
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-14)

КЕРІВНИК ПРОЕКТУ

ОЛЕГ УДОВЕНКО

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР

ТЕТЯНА ЯКОВЕНКО

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО

ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

АНДРІЙ БЕЛАЙ

ЛІТЕРАТУРНІ РЕДАКТОРИ ТА КОРЕКТОРИ

НАТАЛІЯ КАРПОВА, ТЕТЯНА ДРОЖАК

НАБІР ТЕКСТІВ

ОЛЕНА ПАНИЧЕВА

ДИЗАЙН ТА МАКЕТУВАННЯ

ОЛЕКСІЙ КОВАЛЬСЬКИЙ
ЮРІЙ КРАМАРЕНКО-БОГДАНОВ
(E-MAIL: MAJOR@MAJOR.COM.UA),

РЕКЛАМА ТА МАРКЕТИНГ

E-MAIL: GENERAL@HQ.KVAZAR-MICRO.COM
ІГОР ХЛОПЯЧИЙ
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-17)
АННА СЕРЕБРЕНКОВА
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-15)

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ

НІНА ГОЛОВАТА, КОСТЯНТИН СОРОКА

ІНФОРМАЦІЙНА СПЛУЖБА

(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-15)
АНТОНІНА ЗАКУСИЛО,
ВОЛОДИМИР ВІКГОРСТ

ТРАНСПОРТНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

ОЛЕКСАНДР ШАРАПОВ

ФОТОГРАФ

ОЛЕКСАНДР ІВАНОВ

ШАРЖІ

ІГОР БАРАНЬКО

КОМІКС

ОЛЕКСІЙ ОВЧИННИКОВ

ТЕХНІЧНА ПІДТРИМКА

ТА ВИГОТОВЛЕННЯ ФОТОФОРМ
ВИДАВНИЧО-ПОЛІГРАФІЧНИЙ ЦЕНТР
«ПОЛІГРАФ-КОЛЕГІУМ»
ДИРЕКТОР: ЮРІЙ ФЕДОРЮК
ТЕЛ/ФАКС 276-80-63

ОСОБЛИВА ПОДЯКА

КОРПОРАЦІЇ «КВАЗАР-МІКРО»

СВІДОЦТВО

СЕРІЯ КВ № 1925 ВІД 25.03.96

ДРУК

КІРІОС (СЛОВЕНІЯ)

НАКЛАД

30 000 ПРИМІРНИКІВ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 40289

Contents

© КМ-МУЛЬТІМЕДІА, 1997

ВСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ. ЖОДНА ЧАСТИНА ЦЬОГО ЖУРНАЛУ НЕ МОЖЕ БУТИ ВІДТВОРЕНА НІ В ЯКИЙ СПОСІБ БЕЗ ПОПЕРЕДНЬОГО ПИСЬМОВОГО ДОЗВОЛУ КОМПАНІЇ «КМ-МУЛЬТІМЕДІА» НА ПРОТЯГІ ШЕСТИ МІСЯЦІВ З МОМЕНТУ ПОЯВИ НОМЕРУ У ПРОДАЖУ (ЦЮ ДАТУ МОЖНА З'ЯСУВАТИ В РЕДАКЦІЇ). ПО ЗАКІНЧЕННІ ЦЬОГО ТЕРМІНУ БЕЗ ПОПЕРЕДНЬОГО ДОЗВОЛУ МОЖНА ВИКОРИСТОВУВАТИ ТІЛЬКИ ТЕКСТОВІ МАТЕРІАЛИ, ПРИ ЦЬОМУ ПОСИЛАННЯ НА ЖУРНАЛ «ГЛАД», ТА ПОВІДОМЛЕННЯ РЕДАКЦІЇ ПРО ФАКТ ВИКОРИСТАННЯ ОБОВ'ЯЗКОВЕ. НА ВИКОРИСТАННЯ НЕТЕКСТОВОГО МАТЕРІАЛУ ТА ДИЗАЙНУ ПОПЕРЕДНІЙ ПИСЬМОВИЙ ДОЗВІЛ ТОВ «КМ-МУЛЬТІМЕДІА» Є ОБОВ'ЯЗКОВИМ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ТЕРМІНУ ПУБЛІКАЦІЇ. ЗА ВСІМА ФАКТАМИ ПОРУШЕННЯ ЦИХ ПОЛОЖЕНЬ ТОВ «КМ-МУЛЬТІМЕДІА» ЗАЛИШАЄ ЗА СОБОЮ ПРАВО ПРИТЯГАТИ ДО ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ФІЗИЧНИХ ТА ЮРИДИЧНИХ ОСІБ, ЩО ПОРУШУЮТЬ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО АВТОРСЬКІ ТА СІМІЖНІ ПРАВА. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ДОСТОВІРНІСТЬ ФАКТІВ НЕСУТЬ АВТОРИ ПУБЛІКАЦІЙ. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЗМІСТ РЕКЛАМИ НЕСЕ РЕКЛАМОДАВЕЦЬ.

видавець аудіо-продукції
презентує

*нові аудіоальбоми
майбутніх
та вже сяючих зірок
української сцени*

Альбом
неординарної
електронної музики
"Повернення
до природи"
у виконанні
ОРИГЕН
ТА МІСТЕР ВАЙТ.

ОРКЕСТР ЮРІЯ ОРАНСЬКОГО
з альбомом вишуканої
поп-музики
з тонким присмаком нью ейдж
"Сіль небес".

Романтичний мейнстрім,
інтелектуальний український
мелос в альбомі
НІЧЛАВА БЛЮЗ
"Вставай, Сонце!".

Запрошуємо до співробітництва
оптових покупців аудіо касет.
Надаємо ліцензії тиражуючим компаніям.
Забезпечуємо якісною поліграфією.
Гарантуємо рекламну підтримку.

Наші телефони: 554 7116; 551 6300.

Невдалий "Греммі"

(Про Парад Ніт-Парадів
і з приводу)

Інтермедія перша — impressions (із записника)

Кінець грудня в Києві. Жажлива холоднеча. Довгоочікуване свято, яке не надто й завжди з тобою. Заходимо в палац, і в очі блимають новорічні ліхтарі. Шелест, шурхіт, шарудіння численних рекламних папірців, оптимістично запропонованих молодиками на вході. Скрізь корони, шоколад і плакати з напівоголеною Анже-лікою.

Заходимо до залу. Кількість учасників і слухачів із зачісками в сотню дрібно-заплітених кісок

і волоссям, пофарбованим на зелено, зростає кожної миті. Скупчення відомих музикантів в залі просто вражає. Десь там накульгує харизматичний Скрипка. Майже поруч сидять принишклі МЕД ХЕДС — мабуть, і не чекають нагороди від вітчизняного "Греммі". Невблаганна у своїй еротичності, походить взад і вперед Каріна Плай. Стильно й повільно пропливають неподалік Мурик і Дизель, бліді до такої міри, що здається, ніби вони "едят одну лише травку".

Початок концерту. Воїстину — доба розвинутого постмодернізму. Суцільна еkleктика. Рудницька у класичній червоній карнавальній сукні, тріп-хоп, техно і симфонічний оркестр у коридорі.

Незбагненна кількість другорядних виконавців. Деякі з них, може, й непогано б виглядали у пересічній солянці, але їх участь у фінальному Гала-концерті, де варто було б зібрати все краще, здалась мені абсолютно невиправданою. Все це наштовхує на висновки явно не на користь організаторів.

Ось, наприклад, Катя Бужинська — гарна жінка, і співала непогано. От тільки чомусь виникали асоціації з якимось іншим жанром. Коли співачка млосно поверталась до глядача спиною і її округле плече ніби випадково оголювалось, здавалось, всі так і чекали, що зараз почнеться стриптиз.

Було й не смішно, й не прикро, а по-материнськи жаль Надію Копчу, коли після тривалої перерви у фонограмі вона героїчно продовжила виступ. Навіть непрофесіоналу було зрозуміло, що оплески також фанерні. Коли ж вони припинились, співачка залишала сцену у мертвотній тиші.

Абсолютно недоречним в цій акції здавався мені Артур Кульпович (в народі — "Ел.Кучма"). Він драматично кружляв сценою, демонструючи напівоголений торс. Дещо різало очі від його яскраво-померанчових джинсів і ядуcho-зеленого волосся. Але схоже, що він нікого особливо не вразив, і нікого не спокусив. Я безпорадно намагалася в'їхати у непростоглядну глибину його тексту і, щиро кажучи, так і не зрозуміла, про що йшлося: про затемнення сонця чи про нездоланні проблеми чоловічого кохання?

Від явного перебільшення кількості подібних виступів і набридливого скупчення "пустих" нагороджень (маються на увазі ті вручення, що не супроводжувались піснями) невдоволення присутніх ставало все очевиднішим. Було декілька моментів, коли ситуація невблаганно котилася до провалу.

Хоча, треба віддати належне, було і чимало приємного. Як завжди чудовим був СКРЯБІН. Постійно змінюючи імідж — то краватки, то темні окуляри,

то маски — хлопці знову попереджали, що "скоро буде війна". (Оплески).

Справжнім святом для мене став виступ Каті Chilly. Те, що відбувалось на сцені, було неправдоподібно гармонійним: тьмяно-смарагдовий спалах напівоголеного волосся співачки, білий костюмчик, стилізований під піжаму, позачасова пластичність рухів, зворушлива міміка, і нова композиція — ще могутніша, цікавіша, професійніша, ніж попередні. (Культові оплески)

Моїм особистим відкриттям стала Юлія Лорд зі своєю групою. Просто PORTISHEAD якийсь. Хлопці довго мудрували над апаратурою, і не дарма — якість звуку приємно здивувала. Було відчуття живого саунду. Після виступу примадонна українського тріп-хопу потойбічним голосом прошепотіла "Зробіть щось для вічності". (Оплески втаємничених у тріп-хопі).

ГРІН ГРЕЙ вніс живий струмінь у досить офіційну атмосферу концерту. Хлопці виконали "Депресивний листопад", що у зворотному перекладі на російську, враховуючи історичний контекст і календарні зміни, означає "Великий Октябрь". (Злива оплесків)

Війнуло свіжістю від груп THE ВІО і НОВИЙ СВІТ, щоправда, обидві перспективні команди виглядали ще дещо "сирими". Особливо це стосується останніх — дають себе знати непродуманий імідж, невміння рухатись по сцені.

Як завжди душевними були виступи Ані Лорак і Олександра Пономарьова, добротними — О.Тищенко і В.Павлика, оригінальним — М.Одольської.

Досить професійно виглядали Каріна Плай, Н.Могилевська і В.Малишев, великою мірою завдяки їх балетам.

Поза тим, загальна атмосфера здавалась досить нудною, а причини цього

КАТЯ CHILLY

КАТЕРИНА БУЖИНСЬКА

зрозумілі: відсутність виступів багатьох зірок: В.В., Ірини Білик, ТАБУЛИ РАСИ, Е.Л.Кравчука, Таїсії Повалій, Руслани Лижичко та інших. Аж ніяк не вдалося організаторам сконцентрувати хоча б те найкраще, що було в концерті, не розпорошуватися на другорядних виконавців; уникнути надто тривалих нагороджень. Щодо останніх. Повести себе природньо вдалося, на жаль, одиницям.

АКВА ВІТА "традиційно" (слівце із лексики групи) дякувала папі, мамі і Бригінцю. (Оплески молоді періоду статевого дозрівання.)

Дехто дякував Богові. А переважна більшість — "собі, коханому".

Симптоматичним здався мені один момент. В антракті у фойє грав симфонічний оркестр. Злива живих, справжніх оплесків після закінчення перерви нагадала мені про ті інші — фанерні. Дивна річ. Здається, в наш час класична музика також стає альтернативою попсовому істеблішменту.

От і не дивно, що глядачі, не дочекавшись закінчення концерту, одразу зіскочили з місць і хутко поспішили до виходу. І, видно, дарма ведучі навздогін публіці поспіхом бубоніли про "смак бажанья" і переваги шоколаду "Корона".

Інтермедія друга — аналітика.

(Розділ I. "За двома зайцями")

Перефразуючи Базарова із Тургенєвських "Батьків і дітей", можна стверджувати, що шоу-бізнес — не храм, а майстерня. Перший і основний серйозний недолік "Параду Хіт-Парадів" — відсутність чіткої концепції.

Минулорічна акція під цією назвою була побудована як завершальний хіт-парад з відзначенням кращої пісенної двадцятки

Каріна ППАЙ

Марина ОДОЛЬСЬКА

96-го року. Про об'єктивність вибору і розміщення пісень можна було сперечатися (смаки "Території А" явно домінували), але, в цілому, перша спроба вдалася. Досить проста побудова: нагорода — виступ, нагорода — виступ, вдалий підбір пісень і виконавців — і глядачам навіть вдалося досягти свого роду катарсису.

Акція здавалась багатообіцяючою. Але те, що відбулося цього року, розчарувало багатьох.

Організована китамі українського шоу-бізнесу: Хіт-парадом "12-2", "Територією А", "Національним хіт-парадом", "Хіт-фабрикою" та "Піснею року", вона, видно, замислювалась як вітчизняний "Греммі", претендуючи на роль підсумкового загальнонаціонального нагородження за 1997 рік.

В першій частині було обіцяно представити 20 найпопулярніших пісень року, а у другій — церемонію вручення Премій у галузі шоу-бізнесу та поп-музики "Успіх" у десяти номінаціях. Виникає природне запитання: чи варто було зазіхати і на кращу двадцятку, і на підсумкове нагородження в рамках однієї акції? Організатори шоу, мабуть, забули про стару народну мудрість: за двома зайцями поженешся — жодного не впіймаєш. Так і сталося: і двадцятка вийшла якоюсь зіжмаканою, і нагородження — неповноцінним.

Досить слабкою була сама організація. У першій частині концерту не прозвучало багатьох найкращих пісень 97-го року (бо вони або взагалі не потрапили до чартів, або їх виконавці просто не з'явилися). З приводу неяви деяких зірок хотілося б сказати окремо. Це або якісь підводні негаразди, або цілковита

вина організаторів, адже з зірками треба домовлятися в першу чергу і заздалегідь. Ну, зрозуміло, у ТАБУЛИ РАСИ в цей день був концерт, а О.Скрипка зламав ногу. Але чому не було Ірини Білик? А Таїсії Повалій і Е.Л.Кравчука? Це взагалі схоже на бойкотування, адже цих двох співаків не було і на шоу 96-го року.

Помилкою, на мою думку, була і відмова від визначення місць у двадцятці. Теоретично ідея уникнення ієрархій сама по собі прекрасна, але на практиці виходить не надто вдало. Є, все-таки, певні закони

емоційного сприйняття, і краще вибудовувати концерт "від слабшого до сильнішого" — тільки так можна досягти певного душевного підйому.

Взагалі, з цією двадцяткою вийшла жажлива плутанина. Це кружляння і миготіння, ходіння сценою дівчат з квітами туди-сюди просто втомлювало, і вже не ясно було — де учасники, а де — переможці.

(Розділ II. "А судьи кто?")

Основною ж причиною невдачі другої частини концерту є, передусім, клановість українського шоу-бізнесу і та ж непродуманість концепції.

Найпопулярнішими співаками року було визнано О.Пономарьова і Ю.Юрченка, співачкою — Таїсією Повалій, поп-групою — АКВА ВІТУ, рок-групою — ГРІН ГРЕЙ, альтернативним музичним проектом — СКРЯБІНА, найпопулярнішим альбомом — "Ла-ла-ла" Н. Могилевської, відкриттями року — НОВИЙ СВІТ і Дмитра Клімашенка. Найпопу-

Артур КУЧПОВИЧ

Натапка МОГИЛЕВСЬКА

лярнішим продюсером року визнано О.Бригінця, поетом — Є.Рибчинського, композитором — О.Злотника.

Не тільки у виборі лауреатів, але й у списках претендентів на номінації відчувались симпатії організаторів, хоча вони й обіцяли у прес-релізі спиратись на детальне вивчення уподобань глядацько-слухацької аудиторії України.

Розкручування своїх протезе — справа благородна, але ж не варто продовжувати нею займатися і на фінальному нагородженні! Так можна втратити престиж і елементарну довіру.

Ось лише деякі вияви недотягнень організаторів. Чому, наприклад, у список претенденток на номінацію "найпопулярніша співачка року" навіть не увійшли чи не найперспективніші співачки — Катя Chilly і Руслана Лижичко, які і з мистецького огляду, і з огляду популярності куди сильніші від О.Юнакової і І.Сказіної?

Деяко шокуючим був вибір Т.Повалій у цій номінації. Якщо і брати критерій популярності як основний, то найпопулярнішою була все ж таки І.Білик, враховуючи і результати рейтингів, і об'єктивні досягнення року: прекрасне турне, а також два альбоми: "Так просто" (кінець 96-го року) і "Фарби" (кінець 97-го року).

Дивним здався мені вибір Д.Клімашенка у номінації "відкриття року". Більш достойними, на мій погляд, були та ж Руслана або Марина Одолевська.

Взагалі не потрапили до чартів такі самобутні гурти (враховуючи й музичні знахідки, й чудові не кітчеві тек-

ти) як ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ, ОКЕАН ЕЛЬЗИ, КОМУ ВНИЗ, — список можна продовжити.

Не можна ж не помічати такі цікаві музичні явища тільки тому, що за ними не стоять "сильні світу шоу-бізнесу".

Хотілося б наголосити, що задля більшої об'єктивності організатори акції не повинні бути її академічною радою, що виносить рішення, хай навіть зроблені на основі рейтингів. Це повинні бути люди незацікавлені. У всьому світі це робить так звана "музична академія", що складається з відомих композиторів, музикантів, журналістів і т. д.

Розсудіть самі: чи може бути до кінця об'єктивним, наприклад, Олександр Бригінєць (найпопулярніший продюсер року), якщо він продюсує Ю.Юрченка (кращий співак) і АКВА ВІТУ (найпопулярніша поп-група)?

От ми мовчки і спостерігаємо "переділ світу" між своїми.

(Розділ III. Дашь "Греммі"?)

Взагалі, мета подібних акцій — відзначити все краще, самобутнє, талановите і перспективне, що є в українській музиці і шоу-бізнесі. Охопити ж все це у десяти номінаціях — просто неможливо. Для порівняння — премію "Греммі"-96 присуджували за 89 категоріями. Абсолютно невиправдана бідність номінацій і суб'єктивність комісії спричинили до того, що багато дійсно яскравих і самобутніх музикантів залишилися ненагородженими, а то й взагалі непоміченими академічною радою.

Лише один приклад. Кращою рок-групою визнали ГРІН ГРЕЙ. Схоже, що зди-

увались не тільки слухачі, але й самі хлопці. "Так ми все-таки рок?" — перепитував Мурик. Ніхто й не заперечує, що ця група — одна з найкращих. Але вона могла стати переможцем в якійсь іншій номінації, наприклад, як краща альтернативна команда (бо СКРЯБІН — уже давно мейнстрім), або ж як "краща електронна група" чи "техно-група". Адже, як не мудруй, а найпопулярнішою рок-групою цього року, безперечно, були В.В. Взагалі, організатори повинні вважати на особливості саме української жанрової специфіки і вводити номінації в залежності від цього.

Отже, на мою думку, в наступному році доцільно було б відмовитись від кращої двадцятки (цю нішу, схоже, більш успішно посів О.Ягольник з передачею "Пісня року"), і зосередитись на нагородженні найкращих, розширивши кількість номінацій як по вертикалі, так і по горизонталі. По вертикалі можна додати, наприклад, такі: "кращий класичний музичний проект", "краща джазова група", "краща електронна група", "етнічний проект року", кращі "радіо- та телепередачі і друковане видання", "відеокліп року" і т. д. По горизонталі — "краща рок-композиція", "рок-альбом року", і так само — у галузі популярної і альтернативної музики.

І останнє — найголовніше. Популярність не повинна бути єдиним критерієм. Не можна ж постійно підтримувати і заохочувати відвертий кітч і не помічати справжніх самобутніх явищ сучасної музики, будь-то В.В., Катя Chilly чи Руслана. Смак все-таки треба виховувати, а не постійно тиражувати жажливий несмак. Необхідно враховувати також мистецьку цінність того чи іншого явища. Бо поки що в нас відсутня оцінка сучасної музики з точки зору культурної цінності.

"А в остальном, прекрасная маркиза, все хорошо, все хорошо..."

Леся Калинська

ГРІН ГРЕЙ

Таїсія Повалій

Суб'єктивно

“Я Вас люблю”

Прем'єра нової програми.
Київ, Палац Україна, 21 листопада

Фото: Тая Д'Авіньон

Як і очікувалось, аншлагу не було, хоча подивитись нову програму “Золотого голосу України” зібралось людей досить багато. Загалом — доволі цікаво: Тая подобається майже всім, але, здебільшого, з якимись ... зауваженнями. І гадаю, причина цього — в певній невизначеності її творчого обличчя. Зайвий раз переконав у цьому дебют нової програми на головній сцені країни. До речі, щодо сцени — дизайн її був справді чудовим (браво, “Ангажемент!”). Інші безумовні плюси — насамперед, музичний супровід Таїсії. “Вживу” грав оркестр із справді високопрофесійних музикантів на чолі з Ігорем Стецюком, а бек-вокал “взяв на себе” чудовий ДЖАЗ-ЕКС-ПРОМТ (коли ми вже, нарешті, побачимо їх власну сольну програму?) На додачу — несподівано приємні, чемні спонсори, досить приязна публіка — ніби все дозволяло сподіватись на непересічний вечір вишуканого музичного дійства та яскравого мистецького обдаровання. Але... Але... Знов певний присмак деякої невідповідності очікувань та дійсності. І найменше претензій, як не дивно, до... власне самої Таї та її продюсера. Справді ж бо — Тая і співає відмінно, і виглядає чудово, а ділові якості пана Ліхути — мрія чи не кожної нашої співачки. Справа, отже, в цій самій невизначеності, творчій еклектиці. До того ж, здається, в свідомій “трі на спрощення”. І саме звідси, мабуть, це відчуття невідповідності, часткової дисгармонії. Так, наприклад: балетний супровід часто-густо зовсім не був обумовлений змістом пісень і взагалі, як на мене, своєю хореографією більше пасував би енергійним дівчатам-співачкам на кшталт Наталі Могілевської. А елегантно-виточена Тая іноді просто губилася на фоні бадьорих фізкультурних рухів. Не зовсім доречним був (саме для цієї програми) конференс улюбленого Санчо-Панси республіки — Богдана Бенюка. Ну і, звичайно, головне — це нерівноцінний репертуар співачки, де поєднались речі справді високого гатунку з досить посередніми...

Звичайно, звичайно все зрозуміло: треба мати і так званий “комерційно-масовий” репертуар. Немає, зрештою, ніякого криміналу і в тому, що новий хіт Таї зоб-

лений російською мовою, бо, зрозуміло, співачка такого обдаровання має всі підстави для творчої експансії за межі нашої країни. Справа якраз і полягає в масштабі

цього обдаровання. Наявність примітивних, прохідних речей була б малопомітною, та, зрештою, зрозумілою для тих, доволі схожих посередніх співачок, яких, на жаль, більшість сьогодні. Але Тая...

Взагалі, в слогані “Просто Тая”, може, час змінити цей сором'язливий прислівник на щось, більш пасуюче? Бо ж Таї явно до снаги бути кимось набагато більшим, ніж “просто”. А щодо простоти... Зрештою, мабуть, не треба забувати, що в цій країні, окрім юрби збочених-“сексуальноозбочених” споживачів різного бульварного бруду, ще мешкає достатня кількість людей, які, наприклад, досить непогано розуміються на кібернетиці та нуклеарній фізиці, або ж здатні проектувати надсучасну космічну техніку. Можливо, саме подібні люди — і є реальний інтелекту-

альний “золотий запас” будь-якої країни? До речі, більшість свого свідомого життя я прожив в Академістечку столиці (яке дало, між іншим, багато цікавих творчих особистостей) поруч саме з так званою “науковою інтелігенцією”, і засвідчую, що Тая — найбільш популярна співачка передусім в цьому середовищі. Але Тая “Зоряного Блюзу”, а не ... З деякими із сусідів ми разом їхали назад, і висловлені ними загальні враження від концерту є частиною цього матеріалу. Наприклад, досить добре був сприйнятий дует із класичною примодою Валентиною Степовою, чекали також чогось із сучасного джазового виконання, тим більше, зважаючи на музичний супровід співачки. До речі, щодо виступів гостей Таї, то якщо Діма Клімашенко та Катя Бужинська співали “свої” пісні, то до Саші Беліної має пряме відношення багато із сказаного щодо Таї. Мабуть, не всім відомо, як справді добре почувається Саша в ліричному джазі, зокрема в боса-нові. Справді добре. Шкода, але бачимо те ж саме “спрощення”.

А, підсумовуючи враження, все ж гадаю, що саме пані Таїсія Повалій має сьогодні (підкреслюю — сьогодні!) найбільші підстави для того, щоб зійти на уявний трон справжньої королеви нашої естради. Королеви вишукано-витонченої і відночас — емоційно-експресивної. Трон вже поруч, на відстані лише одного кроку. Тільки зробити його потрібно у вірному напрямі.

R.Z.

Вони різні,
вони талановиті
і нікому не зрозумілі
до кінця.

Вони вірили Дідусю Морозу

Оксана Гончарук

У цьому житті їх поєднують лише дві речі: усі вони були Дітьми і усі стали Артистами. Усі вони вірили у Діда Мороза так, як сьогодні вірять у свою Музику. Й під бій годинника, не зговорюючись, бажають собі одного — працювати більше.

Із першого погляду легка, але ніким не оцінена праця.

Тож хай щастить Вам, Артисти! Нехай ніхто не бачить втоми на ваших обличчях і ніколи не кидає Вас Муза, яка, можливо, під дітсадівською ялинкою помітила ніжну дитину і відзначила її цілунком таланту.

Олег Лапоногов — головний “табуларасист” — людина серйозна, до зустрічі Нового року ставиться з великою відповідальністю, тому нічого веселого зі святкувань минулих згадати не зумів, чого не скажеш про бас-гітариста Кетю, який

минулого року у нічному клубі “Голівуд” підробляв Дідом Морозиком. Ні, він не був з бородою і в шубі, навпаки, на ранок святкування він залишився без шкіряної куртки та шапки, які дістались добрій людині, яка вміє мити гардеробні номерки у розслаблених музикантів. Це при тому, що, за словами Кеті, він вживає виключно молоко.

Лапоногов же любить текілу та

соки, особливо навесні — березовий. Це, мабуть, щоб у душі солов'ї тьохкали. І невідомо, чи вийшов би без цього соку класний альбом “Сказки про май”. А на порозі вже новий альбом, хоча і без назви. Ото і зрозуміло, чому “табулісти” нічого зі старого року брати не хочуть, кажуть, що їм і так добре.

А музику о нуль-нуль-п'ять вони замовляють різну:

Лапоногов — класичну, Моцарта або Берліоза, Ед Коссе (барабанщик) — грецьку народну, а Кеті — групу LEVEL 42 давай.

Усім читачам “ГалаSy” вони бажають слухати більше музики, читати книжки і прогулюватись по свіжому повітрі для досягнення гарного настрою. А в новорічну ніч радять всім опинити-

ся “на хвилі”. Тоді будуть і танці на столі, і зустрічі під столом, що теж для різноманітності не зайве.

Олег Карамазов — старшої групи, назва якої до Достоевського ніякого відношення не має, Тигр за суттю і роком народження, у новорічних відвертостях оповів, що для нього в усьому безмежжі цікавих кольорових журналів існує один-єдиний, рок-н-рольний за духом, не кислотний і живий — це журнал “ГалаS”. І від усієї групи БРАТИ КАРАМАЗОВИ він побажав працівникам журналу — від чого вони зашарілись і сховались за ялинку — витримки, здоров'я і ніяких депресій, до яких схильні люди творчі. Тримайтесь, каже, а ми — Тигри — дамо усім відірватись, по-нашому, по-українськи.

А читачам “ГалаSy”, які вже вирішили перейти з 97 у 98 рік, побажав, щоб Тигрів не чіпали, менше хо-

дили на концерти рок-гуртів, лежали на канапі і слухали рейв.

У 97 році Карамазов залишив усю випиту горілку, а весь 98-й в якості експерименту вирішив не пити й сидіти на умняці.

Щодо новорічних страв, то його любов попоїсти робить свято з будь-якої їжі, присутньої на столі, хай це буде навіть батон зі шматком ковбаси.

У 00 годин 05 хвилин Нового року мріє прослухати Гімн України, а особисто для свого барабанщика замовив “Пісню про зайців”.

Олександр Піпа вже 11 років незмінний бас-гітарист відомого усього світові гурту ВВ.

Чудове почуття ритму, добірні низькі частоти у голосі та в звучанні його інструменту — це те, від чого дівчата мліють.

Але серце його не з ними.

У далекому Парижі чекала на нього наречена Дороти. До неї він майнув на Новий рік і готував на свято український борщ. Єдине його засмутило, що у Парижі неможливо відшукати свіжий буряк. У магазинах є вже зварений, нарізаний і закатаний у пластик, а це для нашої національної страви аж ніяк не підходить. Та Піпа викрутився. Можливо, привіз із собою.

У напоях віддає перевагу кефірчику та чайку, а щодо горючих, які йдуть окремою графою у біографії кожного рокера, у Києві думає про горілку, а в Парижі віддає належне червоному вину. Від прослуховування музики у новорічну ніч відмовився. Ну, може, трохи Танечки Овсієнко (шутка!). А нашому журнальчику подарував тост: "Маленький хлопчик знайшов у себе пуп, вирішив, що це замкова щілина, і усе життя шукав до неї ключ. І знайшов-таки. Вставив, повернув і у нього відвалились сидниці. Так вип'ємо за те, щоб не шукати собі пригод на м'які частини тіла!"

Андрійко Границя — фронтмен київської групи ПІРАТА-БЕНД. Найвищий співак (2м 05см) на українській, та, думається, і близькозарубіжній сцені. Щоправда, Фільок-Зайка все ще росте, але куди там "руської попсе" з українськими рокерами конкурувати.

У минулому році залишив неприємності, яких не пам'ятає, і свій апендицит, а для походу в новий рік склав у валізу кохання, творчий потенціал та ідеали юності, до яких відносить секс, рок-н-рол та наркотики (останнє, думається, вживано для рими).

Улюблені напої — ром та хороша горілка і як закуса до неї — млинці з червоною ікрою, а якщо до цього додати пісню Леонарда Коена "Танцюй зі мною до кінця кохання", то свято відбудеться.

З висоти свого світосприйняття бажає усім менше галасу і побільше вдумливості, а ще здоров'я, яке у рок-н-рольній справі найголовніше.

Наташа Могілевська найвеселіший Новий рік зустріла, сидючи на роялі "Красный Октябрь" прямо на сцені. Бумкали куранти, поряд було повно друзів-музикантів і усі співали "Happy New Year". Це було щастя.

Рік 1997-й один із найяскравіших у її житті — дебютний альбом "Ла-ла-ла", гастрольний тур по Україні, але це в минулому. Попереду запис нового альбому "Мелодія дощу", зйомка кліпу на пісню "Морська казка" і багато-багато цікавої роботи.

Готувати в новорічну ніч нічого не буде, а збирається пити біле напівсухе вино у одному з київських нічних клубів і обов'язково співати на сцені — це як добра прикмета.

У 00г. 05хв. 1998 року воліє слухати Біллі Холідей "Summertime" або Сінатру. Ну що може бути банальніше та прекрасніше.

А читачам "ТалаСу" бажає оптимізму і віри в себе. Вона впевнена на 200%, що якщо ти чогось бажаєш, то достатньо лише прикласти зусилля і ти цього досягнеш.

Дует РОКСОЛАНІЯ — **Таня і Оксана** — співаючий союз двох незалежних і найвищих на українській сцені жінок.

У минулому році скоротили свій склад до мінімуму, далі якого тільки сольна кар'єра, але цей варіант

відпадає за браком отруйних грибків. Тому у цей рік входять із лозунгом "Дівочим дуєтом по національному шоу-бізнесу!" Улюблені напої — гірша половина (до речі, спробуйте дотумкати, хто з них хто) вживає мартіні без льоду та горілочку під добру компанію, а краща п'є лише чай, але з великих чашок. Готують класно, тому телятинку з ананасами та бага-

тослойне солодке чудо з желе та фруктами в новорічну ніч друзям забезпечено.

Читачам "ГалаSy" бажають, який би рік не наступав — чи Тигра, чи Мавпи, завжди залишатись Людьми. І в 00:05хв. Нового року слухати пісню Еріка Клептона "Change The World", вірять, що все у нашому житті буде добре, якщо ми самі цього захочемо.

Вітя Павлик — улюбленець жінок, дітей, домашніх тварин і журналістів.

Слабкий пол любить його за нетленку "Ти подобаєшся мені", яка вже 5 років примушує рюсати усіх українських жінок. А усі інші за "Ш-ш-шикидим". Але про це не треба, бо саме цю пісню Вітя волів би залишити у Старому році і ніколи! ніколи більше не співати.

Зате в Новий рік він перетягнув добрячий возик — кохану дружину, друзів і недругів, нову машину БМВ, думки про сольний концерт, за-

планований на лютий, і дебютний альбом з оригінальною назвою "Ши...ки"??? (додумати назву доручаєм читачеві, відповіді надсилайте).

Улюблені напої — чайний гриб, морквяний сік і свіже розливне пиво "Оболонь". Гурманом себе не відчуває, тому любить картопельку з гарним шматочком м'яса та мамині вареники зі шкварками. Пісня, з якою він крокує по життю і буде слухати завжди і усюди, — "Отель "Каліфорнія".

А "ГалаSy" співак подарував власноручно складений віршик.

*З Новим роком вас вітаю
Щастя, радощів бажаю.
Хай гикнеться зараз тим,
Хто п'янючий в шикидим.*

А "ГалаS" зі свого боку поздоровляє Вітю, якому спало на думку народитись у новорічну ніч і цюмає його у талановитий лобик.

Таїсія Повалій — співаюча зірка і просто приємна жінка, до того ще й щаслива. Бо щастя в її розумінні — це робота: пісні, новий аудіоальбом і концерти, концерти... Тож нам до її щастя вдасться прикласти лише щире вітання.

Серед напоїв віддає перевагу червоному вину "Ведмежа

кров". А готуватиме, якщо Муза у образі Ігоря Ліхути дасть годину спокою, всенациональну страву — салат "Олів'є". Під Новий рік їй завжди згадується чарівна штучна ялинка, яка опинилась якось у домі, коли Тая була ще маленькою. Вона крутилась в усі боки, сяяла і дзвеніла — це було щастя для всіх до тої пори, поки ялинка не спалахнула й у повітрі не запахло тліючою радістю. Мама зупинила пожежу, але з тих пір у домі нічого не крутиться, а Тая не любить легковажних електричних приладів і ставить в домі лише ялинку живу і слухає під нею в новорічну ніч улюблену музику в стилі соул. Особливо віддає перевагу Тоні Брекстон та Майклу Болтону.

Усім читачам журналу співачка бажає не пройти повз свою удачу, яка докорінно може змінити життя на краще (може одна з таких удач і є те, що ви зараз читаете наш журнал? — від авт.), а ще благополуччя та взаємного кохання, що є найсильнішим життєвим стимулом.

Щотижня на каналі «ІНТЕР» • щотижня на каналі «ІНТЕР»

МЕΛΟΡΑΜΑ

програма для тих, хто цікавиться музикою

РАДІО ХОКС

Ми готові до будь-яких контактів

FM 103,1 - Київ (т. 4620606)
104,7 - Львів (т. 2700777)
107,7 - Житомир

ти з собою в супутники і рок-команду, і камерний оркестр. Поєднати дві речі, які виникають з різних джерел. А важко приструнити рокерів, які на репетиціях створюють свою музику — хто що хоче, те й грає. І варто дати волю оркестрантам, які грають завжди точно по нотах і за вказівками диригента.

І хоча в Руслани ніколи не було бажання стати вузькоспрямованою співачкою, вокал завжди домінував над усіма захопленнями. Тому ніколи в своїй Дорозі вона не дозволяла собі брати інструмент (гітару, наприклад) або сідати за барабани і показувати, як треба грати. Зрештою, в дорогу до царства Весни вона взяла з собою професіоналів.

ПОДОРОЖ ДО ЦАРСТВА ВЕСНИ

У великому-великому місті, де царював золотий звір, жила собі маленька дівчинка на ймення Руслана. Прислухаючись до звуків міста, вона брала перші уроки співу у пташок. А може й не у них, бо, за спогадами мами, Руслана перше своє Гран-прі взяла на фестивалі "Золота осінь" у чотирирічному віці. Опинитися у такому віці в професійному середовищі було для маленької співачки дуже корисно — їй так ніколи і не потягнуло до "фанерного" сурогату. Але все ж таки так подобалося дівчинці, як співають ці творіння, що захотілося, щоб в її місті запанувала Вічна Весна. А для того, щоб її бажання виповнилося, потрібно було здійснити довгу та утомливу подорож до Царства Весни.

Будь-яка подорож потребує ретельної підготовки. Свій багаж Руслана почала складати у Львівській консерваторії ім. Миколи Лисенка. За п'ять років навчання до Русланиної скриньки потрапили уроки з композиції від Мирослава Скорика, уроки з диригування від Миколи Колесси та Івана Луціва, уроки з вокалу від Лариси Бужко й уроки з

майстерності (фортепіано) від Юрія Боня. Словом, Руслана опанувала професії хорового та оперно-симфонічного диригента, оперної співачки, піаніста та композитора. Окрім того, навчилася володіти чи не всіма музичними інструментами, окрім скрипки та кларнету. Руслана знала, що всі ці знання знадобляться в Дорозі. Бо вона збиралася взя-

Щоб Дорога була легшою та веселішою, Руслани потрібні були друзі. А де ж співачці знайомитись, як не на курсах та фестивалях. За словами співачки, саме ці події були для неї певним натхненням в житті. До кожної акції вона готувала в дарунок нову пісню. Так на "Мелодії" виникли "Ти" і "Тиха ніч", на "Романсах Славутича" — "Балада", на

“Слов'янському базарі” — “Туси”, на “Таврійських Іграх” — “Світанок” на “Золоту Еру” — нова версія “Балади”.

Першим, до кого завітала Руслана по дорозі, було Літо'96, що мешкало в Олеському замку. Воно отримало від Руслани та її команди в дарунок найромантичніший і найзворушливіший концерт. Він був першим з циклу “Дзвінкий вітер”. Літнє повітря разом зі звуками на відкритому майданчику створили фантастичну ауру. Перший вареник не став грудкою. Бо як продюсер проекту Руслана звела виконавський склад до оркестру та гітар. Тобто групи як такої тоді не було. Був тільки оркестр. Через те, що не вдавалося тоді вирішити всі звукові проблеми, не змогли поставити потрібного технічного забезпечення, легше було відмовитись від групи взагалі. Але все одно — це був найпрекрасніший концерт. Бо настрої у всіх людей, які там працювали, був надзвичайно піднесений. Потім були більш вдалі концерти, більш цікаві по музичній роботі. Але... На фестивалі “Золота ера” телекомпанія “Міст” отримала приз за фільм “Дзвінкий вітер Олеського замку”, який знімався під час того концерту.

Далі Руслану та її друзів очікувала Осінь. Зустріч з нею планувалася перед палацом Потоцьких у вогнистому вбранні з опалого листя. Проте занадто цікава Зима не стала очікувати візиту Руслани до неї, а пригнала свої снігові сани у володіння Осені. Концерт був терміново перенесений у приміщення театру. Опери та Балету. Туди ж перебралися: симфонічний оркестр, складений з кращих музикантів концерваторії, філармонії та оперного театру Львова; рок-гурт КЛУБ ШАНУВАЛЬНИКІВ ЧАЮ; вокальна формація ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ. Понад сто музикантів для однієї маленької Руслани. Керувала цим водоспадом звуків диригентська паличка Андрія Юркевича.

Потім Зима забрала у своє володіння Руслану разом з друзями. Щоб потішити стареньку, музиканти пережили тут аж два концерти — “Подорож у дитинство” у київському “Бінго” та “Різдво з Русланою” — у львівській студії телебачення.

Скоро казка кажеється, та не скоро справа робиться — між цими двома концертами Руслана встигла прожити один рік. У 1996 році співачка пережила стільки радісних подій — два концерти з серіалу “Дзвінкий вітер” та одержання Гран-прі на “Слов'янському базарі”, їй конче потрібно було поділитися своїми почуттями з киянами.

Тому й поїхали камерний оркестр, “чайники” та “пиккардійці” до Києва. Поговорити, послухати, поспівати. Потім все, що там відбувалося, показувало всеукраїнське телебачення.

А 24-го грудня 1997 року, коли весь католицький світ святкував Різдво Христове, до Львова з візитом у відповідь приїхали кияни. Щоб переконатись на власні вуха, як тяжко та віддано працюють Руслана, хор ЄВШАН та дитячий хор маленьких прихильників, камерний оркестр СОЛІСТИ ЛЬВОВА та рок-гурт КЛУБ ШАНУВАЛЬНИКІВ ЧАЮ. Окрилена визнанням на “Золотій Ері”, Руслана знову знімала музичний фільм. А оскільки зйомки проводилися у володінні матінки-Зими, то, насамперед, потрібно було подбати про опалення. Великий павільйон, в якому можна було б розмістити люд кількістю від 250 до

300 чоловік, був у розпорядженні тільки Львівської обласної телерадіокомпанії. Чим вона і поділилася. Але коли туди ввійшли Руслана та її чоловік (продюсер і аранжувальник) Сашко Ксенофонтов, то зрозуміли, що проводити концерт, що на вулиці, що в тому павільйоні — різниці великої немає. І щоб народ не померзав (там було 4-5 градусів), перші дві репетиції пройшли в зимовому одязі. Після першої репетиції музиканти були в шоку — духові інструменти звучали дуже низько, мабуть тому, що дуже зимно. На скрипках грати в рукавицях дуже складно; хор постійно підмерзав. Довелося викликати машини з “рукавами” з аеропорта і зігрівати приміщення до потрібної температури.

Проект декорацій цього концерту виконав Віктор Проскуряков. Все оформлення — зірочка, місяць — мало бути

зроблено з тоненьких структурних матеріалів та майже чи не літати у повітрі. Але таких матеріалів, звичайно, не знайшлося. Тому і місяць, і зірочку зварили з арматури. Важили вони близько двох тон, і протягом всього часу зйомок постійно перевірялися троси — щоб не впали і не розчавили барабани і хор.

Вже до царства Весни залишилися зовсім недалеко йти. І для неї, загальної улюблениці, Руслана готує найбільше різних подарунків. По-перше, це буде концертне турне по середньовічних замках України. Цю ідею не тільки підтримує, але й допомагає втілювати в життя головний охоронець цих замків — Борис

Але основним подарунком весні від Руслани мусить стати альбом “Мить весни”. Туди ввійде близько 18 речей, які можна об’єднати під назвою — “Музики Руслани”, або — “Дзвінкий вітер”. Це буде студійна версія всіх пісень, які побачили світ за останні два роки, хоча “Втрачений рай”, “Ти” і “Баладу” переробляють під сьогоднішнє розуміння. Бо багато з того, що Руслана та Сашко робили, вже не подобається. Запис альбому здійснено на студії “Люксен”, продюсування — також. А “Люксен” складається з двох людей — Руслани та Сашка. Ще не відомо, яка фірма тиражуватиме. А покращання звуку, премастерінг відбудеться на студії “Abbey Road” в Лон-

кривати карти. Команда, що вела роботу над цим мультфільмом, мріє потрапити на деякі західні анімаційні фестивалі. І зараз ведеться робота над останніми штрихами.

До зустрічі з Весною прийшла не та Руслана, яка вирушала з Літа. Молода, амбітна, енергійна. Перша пісня, яку вона показала найближчій людині — Сашку Ксенофонову — була пісня про “Шумний перон”. Вона хотіла співати і рок-н-рол, і блюз, і балади. Вона хотіла, за її словами, робити баладу в стилі блюз. Проте, коли Петро Грабовський запропонував їй ритм-енд-блюз “Втрачений рай”, то як стороннім слухачам,

Возницький. На відкритих майданчиках (бо більшість наших фортець — це тільки руїни) пройдуть концерти, аналогічні концертні у Олеському замку.

Добре, що вже досвід є. Шлях цього туру проляже, як планувалося ще минулорічної осені, через подвір'я палацу Потоцьких. В Києві (замахнулися) — це буде майданчик перед Маріїнським палацом. Щоправда, дозвіл на це потрібно буде отримати у Президента України. І співачка переконана, що першій особі держави обов'язково сподобається така ідея. А ще середньовічні замки існують в Польщі, Австрії, Угорщині, Німеччині, Італії. І в кожному Руслані хочеться співати.

доні, на якій були записані альбоми БІТЛЗ та ПІНК ФЛОЙД.

З усіх чотирьох концертів “Дзвінкого вітру” будуть видані окремі альбоми. Так звані акустичні концерт-анплагти.

Хоча й Руслана є живою дівчинкою, але, як кожна казкова героїня, мусить жити в мультфільмі. Тому півроку йшла робота над анімаційним фільмом на пісню “Балада про принцесу”. Поки все це малювалося-знімалося, Руслана та її команда мовчали про свою нову роботу. А коли в перші хвилини Нового року на телеэкранах України з'явилася лірична героїня, вже можна було роз-

так і її близьким стало зрозумілим, що вона може зробити щось серйозне.

У дорозі до Царства Весни Руслану завжди супроводжувало багато хороших людей. Останнім часом пісні для неї пише чоловік. В репертуарі співачки твори на слова Ганни Кривути, Костянтина Кузнецова та Андрія Карпінського.

Наша казка майже закінчилася. Бо, досягнувши Царства Весни, Руслана там назавжди не залишиться. А вирушить у нову навколосвітню подорож. І ми з нею.

Маріанна Романенко

Toto Cutugno

Tour Ukraine '97 (5-12 грудня 1997 року)

Продовжує свою успішну діяльність в міжнародному шоу-бізнесі відома агенція "Єврошоу". Цього разу, завдячуючи їм, глядачі України та Молдови (!) мали змогу наочно зустрітись із загальновідомою зіркою європейського шлягеру, яким, поза всяким сумнівом, є маестро італійського "канцоне" пан Тото Кутуньо.

Особисто я очікував концертів із якимось подвійним почуттям — з одного боку, ніби вже трохи призабута "попса", прихильником якої я ніколи не був, а з іншого — саме мелодійна італійська пісня, яка свого часу феноменально домінувала на європейській поп-сцені, будучи чи не єдиною альтернативою агресивній попсовій навалі з-за океану. До того ж не в стилі "Єврошоу" працювати із проблемним, "залежним товаром". Зустріч виявилась одночасно і дуже приємною і, як б навіть сказав, досить корисною. По-перше, на концерті я відразу відчутно збагнув, що є шлягер, а є — ШЛЯГЕР, бо кілька речей, написаних маестро, справді ввійшли в золотий фонд світової естради. Відчувався дуже добрий професійний рівень як самого співака, так і його групи (до речі, разом із Тото прилетіли 12 чоловік: тур-менеджер, музиканти та два звукорежисери).

Відразу по прибутті маестро в Київ 5-го грудня журналісти одержали змогу поспілкуватися з ним на прес-конференції. На жаль, більшість питань стосувалася чомусь "гастрономічно-статевих" тем. Проблеми сучасної світової поп-сцени для більшості присутніх представників наших mass-media були традиційно малоцікавими...

Наступного дня "італійські карбонарії" вирушили "вперед за скарбами гетьмана" за маршрутом Харків — Одеса — Київ — Кишинев — Дніпропетровськ. Міста здавалися без опору, хоча від масованого жіночого контрнаступу романтичному сіцилійцю прийшлося досить сутужно. На розпач "Грінпісу" всюди сцену буквально засипали квітами. Тур-менеджер Гвідо, збираючи букети, працював в поті чола, намагаючись контролювати перебіг подій на сцені. Хоча одного разу і "проколовся", причому буквально на першому концерті — наразився на отруйні шипи якоїсь квітки. В результаті довелося познайо-

митись з представниками нашої гуманної медицини. Чуйні "медбрати" без зайвих клопотів розрізали зніженому цивілізацією європейцеві напухлого пальця, аби ліквідувати абсцес. Підданий тортурам Гвідо потім гордо ходив із забинтованою правицею, надзвичайно вправно допомагаючи Маестро майже однією рукою. Але необережні італійці не знали, що позбутися обіймів наших "людей у білих халатах" — не так просто...

Наче наслідуючи сумний приклад нашого Сергія Шматка, його симпатичний колега-гітарист Джіно в Кишиневському аеропорту... зламав ногу! Неприємного "гітареро" завезли до міської лікарні, яку він згодом, очунявши, влучно назвав крематорієм. Прийшовши до тям та роздивившись, бідолашний хутко накивав п'ятами (верніше, однією, бо на другій, на згадку про тур по Україні, Джіно потяг до Мілану чималий шмат гіпсу). Пригода, однак, не завадила мужньому хлопцеві відіграти останній концерт на майдані під загальний захват оточуючих. Розчулена публіка не шкодувала оплесків та квітів.

І взагалі, відчувалося, що концерт зроблений саме для неї, для Публіки, яка подекуди приймала в ньому просто безпосередню участь. Маестро Кутуньо дуже добре володів аудиторією, поводячись одночасно і дуже гідно, і досить доброзичливо. Деякі твори в його виконанні перетворювалися на своєрідні міні-вистави разом із глядачами. І це досить призабуте відчуття концерту саме як КОНЦЕРТУ, тобто живого виступу, саме зараз, саме для тебе і разом з тобою досить контрастно відрізнялись від звичних для нас останнім часом виступів більшості наших популярних виконавців — на жаль, явно не на користь останніх. Бо ж іноді, спостерігаючи виступи деяких наших зірок "єживу", ніби перебуваєш перед великим, розміром зі сцену, телеэкраном, на якому хтось щось робить, рухається, співає (добре, якщо не під фанеру!) — і все це, здебільшого, без жодних ознак контакту з аудиторією, окрім допитливих вигуків типу "Де ваші руки?" І в цьому

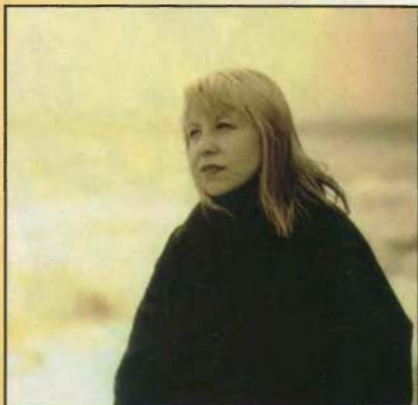
плані виступ Toto Cutugno дав добрий привід для роздумів і, можливо, приклад для певного наслідування. І дійсно, маестро, якому, за власним висловом пана Галузіна: "...давно вже не треба нічого нікому доводити", — намагався і відпрацювати на совість, і залишити про себе якнайкращі враження. І це при тому, що виступ в нашій країні для них є, відверто кажучи, лише невеликим, малопомітним епізодом.

Просто, мабуть, такими і є справжні профі. Причому, як на сцені, так і поза нею, бо ж спілкуватися із співаком та його музикантами справді було дуже приємно. Жодного натяку на бундючність чи якусь занадту "зірковість" — як в професійному, так і в побутовому плані. Разючий контраст із різного роду "зайками", які насправді більше нагадують деяких інших тварин.

Тур Тото Кутуньо залишив загалом дуже приємні враження, причому і у самих музикантів (незважаючи на вже згадувані пригоди). Так, від'їжджаючи, пан Кутуньо дуже схвально відгукнувся про організацію концертів ("квабене...", просто квабене..."), і пообіцяв посприяти довгоочікуваній появі на наших теренах свого великого приятеля, легендарного "приборкувача непокірливих" Адріано Челентано. Ну що ж, маємо надію, що чекати доведеться не дуже довго.

R.Z.

Окриленою верталася Олена Жарова до рідної Одеси. Її дво-місячна, в режимі нон-стоп, робота з відомим київським композитором Юрієм Оранським була натхненною і плідною. І що важливо — надзви-

чайно вимогливий як до себе, так і до виконавців, яким він доручає свої твори, Юрій також задоволений цією співпрацею. Альбом поки ще не має офіційної назви, але і Юрій, і Олена з хвилюванням очікують на його вихід. Композитор оцінює цю роботу як найвище осяяння свого життя, але, разом з тим, весь він уже в подальших творчих планах. Його іноді називають людиною-оркестром, але його можна назвати і людиною-натхненням, людиною-осяянням, настільки він здатний зачаровувати, захоплювати своєю особистістю.

Сергій Гримальський — композитор з ТАБУЛИ РАСИ та автор багатьох пісень репертуару ЕЛ Кравчука, Жені Власової та інших — уклав контракт з "NOVA Records" на видання двох компакт-дисків. Перший з них уже практично готовий і десь за тиждень надійде до продажу. В ньому представлена інструментальна музика. Вміст другого, за словами Сергія, складатиме класична музика в сучасному варіанті — такий собі ремікс популярних класичних п'єс.

Наприкінці січня розпочнеться велике благодійне турне переможців фестивалю "Червона Рута'97" шляхами Східної та Південної України, яке триватиме до кінця березня. Перший виступ відбудеться в суботу, 31 січня в Театрі ім. Т.Шевченка м. Чернівці. 03.02 97 р. артисти виступатимуть у м.Суми (театр ім. Щепкіна), 06.02 — Полтаві (Полтавський БК), 10.02 — Харкові (Палац спорту), 14.02 — у Северо-Донецьку (Палац спорту), 17.02 — у Луганську (Палац ім.Леніна), 21.02 — Донецьку (Палац спорту), 25.02 — Дніпропетровську (Палац спорту), 01.03 — у Запоріжжі (Палац спорту), 04.03 — у Се-

вастополі (Культурно-інформаційний центр); напередодні свята 07.03 концерт відбудеться у Сімферополі (Драмтеатр), 10.03 — у м.Херсон (Кінотеатр "Ювілейний"), 14.03 — у Миколаєві (Палац спорту), 18.03 — в Одесі (Палац спорту, Обласна філармонія), 21.03 — у Кіровограді (Міський театр), 24.03 — у Черкасах (Палац культури) і завершиться турне у Києві (28 березня в столичному Палаці спорту). Окрім цих концертів, плануються ще чотири додаткові концерти у Будинках культури міст Тростянця (19.03), Охтирки (20.03), Лебедина (21.03), Писарівки (22.03).

28 грудня на студії "Мелос" закінчено запис нового альбому МЕРТВОГО ПІВНЯ "Міський бог Ерос". Після прес-конференції відбувся концерт-презентація. Подані на розсуд слухачів композиції майже ніде ще не тиражувалися. Окрім репово-рокової композиції "Думи" на вірші Тараса Шевченка та "любовного ходу по вулиці Радянській" на вірші Андруховича, всі інші композиції були на вірші Віктора Неборака. Серед них — заголовна композиція "Міський бог Ерос", "Поцілунок", "Карколомні перевтілення", "Гобелен" та вже згадані вище "Вона" і "Любовний хід". Ці твори різко відрізняються від тих, що робив ПІВЕНЬ до сих пір. Це й зрозуміло — інша поезія потребує іншого музичного підходу.

танін вважає Тараса Петриненка "найкращим мелодістом сьогодні в Україні" і додає, що праця над цим альбомом йому як аранжувальнику принесла масу задоволення. Альбом видає студія "NOVA Records". Очевидно, слідом за випуском компакт-диску варто чекати на сольний концерт Тараса Петриненка в Палаці культури "Україна".

Київський гурт АКТУС по дорозі зі столиці України до якогось міста в Польщі зажадав виступити у Львові. Запланувавши два дні концертів у мистецько-культурному центрі "Дзига" та місце свого перебування у Львові, вони забажали отримати гонорар (не платячи за аренду залу) та весь касовий збір. "Зажралися", — вирішили львів'яни. Хоча ніхто концерти не відмінив, вони так і не відбулися — АКТУС не приїхав.

Триває робота однієї з найновіших українських груп ЗНОВУ ЗА СТАРЕ над дебютним альбомом "Все на краще", який, судячи з відгуків на кілька записаних пісень, вже приречений на успіх. Група створена рік тому Юлею Міщенко. ЗНОВУ ЗА СТАРЕ важко назвати просто однією з нових груп. Вона утворена музикантами, що вже мають чималий досвід роботи на сцені. Музика групи заснована на ф'южні — припопсованому джазі з іграми, духовими інструментами та танцями. Ще одна з візиток групи — театральність. Це,

Фото: Тоня Д'Авиньон

Майже завершено запис нового альбому Тараса Петриненка "Любов моя". Зі слів аранжувальника і звукорежисера Сергія Сметаніна, який вже тривалий час працює з Тарасом на студії: "Цей альбом переверне уявлення про Петриненка і стане найкращим альбомом 1998 р.". Сметанін вважає Тараса Петриненка "найкращим мелодістом сьогодні в Україні" і додає, що праця над цим альбомом йому як аранжувальнику принесла масу задоволення. Альбом видає студія "NOVA Records". Очевидно, слідом за випуском компакт-диску варто чекати на сольний концерт Тараса Петриненка в Палаці культури "Україна".

скоріше, шоу-команда, аніж просто музиканти. Нещодавно режисером Аллою Липовецькою було відзнято кліп на "Пісню про Івана", який має неабиякий успіх. Так, перша премія на фестивалі "Перлини сезону" відразу поставила цю групу до одного ряду з такими відомими в Україні групами, як ПЛІАЧ ЄРЕМІЇ та

МЕРТВИЙ ПІВЕНЬ, а недавня перемога — перша премія в номінації "група" на конкурсі молодих виконавців "Мелодія", який проходив на початку січня у Львові, — підняв їх акції ще вище.

Найближчим часом молода співачка Катерина Бужинська видасть дебютний альбом, в якому будуть представлені пісні італійською мовою. Серед їхніх авторів — такі маститі, як Ігор Поклад та Олександр Вратарьов. Можливо, що наступного року молода співачка представлятиме Україну на "Слов'янському базарі-98".

З січня у львівському театрі Опери та Балету відбувся фінальний тур фестивалю молодих виконавців "Мелодія". Шановне журі, яке складалося з Таїсії Повалій, Тараса Петриненка, Василя Зінкевича, Юрія та Євгена Рибчинських, Віктора Морозова, з 20 кращих претендентів вибрала найкращих. Дипломантами "Мелодії" стали: Ірина Доля, Артур Кульпович, КОРОЛІВСЬКІ ЗАЙЦІ та Леся Герасимчук, Анжеліка Щербаківа, ПІРАТА БЕНД, Тетяна Рожановська-Шаго, Лора Савінська, Сер Дюк і Віталія, Тарас Лучанко, АВОГАДРО, КРАЙНІЯ ХАТА, Андрій Заліско, Марта Кіндій, Інесса, Людмила Москаль, ОТ ВІНТА. Приз глядацьких симпатій дістався гурту МЕЙД ІН ЮКРЕЙН. У номінації "група" перше місце присуджено ЗНОВУ ЗА СТАРЕ за пісню "Літо без Пабліто", друге —

КАРЕ за пісню "Танцюй зі мною бам-бу", третє — НЕМО за пісню "Королівська краса". У номінації "соліст" перше місце взяла Ліля Ваврин з піснею "Тільки тобі", друге — Юрій Цветков з піснею "Сумно без тебе", третє — Ольга Кримська та пісня "Сон". У номінації "інструментальний твір" всі три премії присуджено тільки одному виконавцеві — Андрієві Базюку. Гран-прі фестивалю "Мелодія" присуджено дипломантові фестивалю "Червона Рута'97" Тетяні Піскарівій з Кривого Рогу.

На студії "Комора" закінчує запис сольного альбому В'ячеслав Сінчук — лідер рок-гурту ГАЛАКТИКА. Ця робота не буде схожа на звичні композиції ГАЛАКТИКИ, написані в стилі хард-року. За жанром він являтиме собою soft-porrock. Весь матеріал В'ячеслав записав за допомогою земляка зі Львова. Щоправда, це не вплинуло на характер пісень: вони залишилися російськомовними (хоча деякі з них цілком можуть претендувати на роль шлягерів). Наступним кроком буде створення відеокліпу на одну з пісень цього альбому. Як і раніше, при цьому справами співака опікується УМА.

На київській студії звукозапису "Аркадія" працює над записом свого нового альбому львівська група ОКЕАН ЕЛЬЗИ, котру продюсує відомий гітарист та аранжувальник Роман Суржа. Вже записано три нові композиції, що увійдуть до першого альбому ОКЕАНУ, який побачить світ через 2-3 місяці. До цього на аудіоринку України існувала лише сингл-касета з 4-ма піснями групи, що називалася "Будинок зі скла" і користувалася неабияким попитом.

Канун Нового року "презентував" Нічлаві новорічний сюрприз. Так званий "зуб мудрості" виявив себе і подарував Андрієві пару-кілька безсонних ночей, забезпечив відміну декількох концертів та зйомки — найголовніше — Новорічного вітання. Щоправда, ця подія не зіпсувала святкового настрою, оскільки початок року обіцяє вихід довгоочікуваного альбому Нічлави "Ангел" і прем'єру нового кліпу "Вставай, сонце". Ну а поява зуба мудрості завше вважалася хорошою прикметою. Що ж, Нічлава стає мудрішим...

Світло з Віфлеєма" — Різдвяна музична радіокомпозиція, що звучала в ефірі, вперше випущена у вигляді аудіокасети

християнською студією "Юмікс". Це не просто музична збірка. Це драматургічно побудована музична композиція, де мелодекламація перекликається з піснями популярних українських християнських виконавців, таких як Євген Гудухін, Кристина (Бєбі

Крісті), Тетяна Шилова, Олеся Чарівна, групи ВІЧНІСТЬ, РЕМА. Також тут представлені чудові взірці закордонної Gospel Music (Євангельської музики), матеріали яких одержані від українського відділення відомої корпорації Integrity Music.

Київська група НЕБЕСНА КОПАЛИНА прагне видати свій 2-й альбом, запис якого відбувається в досить оригінальний спосіб: разом зі звукорежисером Валерієм Папченком КОПАЛИНА щомісяця записує рівно дві пісні на студії БЗЗ. У переддень Нового року вони здійснили запис 2-х композицій: "Час іде" і "Люба", які будуть прокручуватися в радіоефірі протягом місяця до появи 2-х нових пісень. І так далі — так що вже до появи альбому ми почуємо всі 10 пісень, які увійдуть до нього.

Олександр СВІЧУШЕНКО

Великі поривання на тлі курйозів

(Погляд з Києва)

Якби сучасний Нестор-літописець, підсумовуючи минулий рік, перегорнув би ще й талмуд за попередній, він з легкістю дійшов би висновку, що кількість подій музичних зросла приблизно вдвічі.

“Диво дивне, — бурмотітиме собі в бороду Нестор, — заводи стоять, економіка дихає на ладан, викладачі й лікарі на базарах продають турецькі шмотки, населення ледь-ледь зводить кінці з кінцями, а в них, що не день — нова презентація, що не день — шоу-програма або сольний концерт, люди видають компакт-диски і знімають дорогі відеокліпи. Парадокс!” Старий у пошуках відповіді гортає поживклі сторінки 80-х і розуміє, що порівняно благополучні застійні роки — то майже цілковитий вакуум: на поверхні “ювілейно-датський” офіціоз, в андерграунді — крейзануті дисиденти від рок-музики і літератури. У результаті — 3-4 важливих подій на рік. Ціотливість соціалістичного реалізму виявляла свою фальшивість по мірі того, як ідеологічні кліше відпадали одне за одним, як шкіра змії. Свобода! Найбільша спокуса для кожного, хто цінує незалежність і має власні амбіції.

Першою ластівкою шоу-бізнесу став Ростислав Штинь, який “новим українцем” був тоді, коли й ярлика цього не існувало. 1992 рік. “Ростислав-Шоу” спланувало й реалізувало грандіозне шоу “Нова українська хвиля”. Отримали роботу музиканти й режисери, промоутери й рекламщики, журналісти й оператори. Ледь-ледь зрушили з мертвої точки, як “Ростислав-Шоу” наказало довго жити. Ростислав Штинь надовго зникає в Німеччині. Видно, суспільство (а точніше — та його частина, яка мала б засвоюва-

ти і розвивати перші здобутки професійного шоу-бізнесу) було ще не готове мислити по-новому. Трохи згодом на арену вийдуть інші герої, що діятимуть більш обережно, постійно озираючись.

Але — крапля камінь точить. Амадорські починання згодом перетворилися на цілком стабільні підприємства з рахунками в банках, євро-офісами, менеджерами і власними рекламними агенціями. Нині маємо усі підстави заявити, що 1997 рік приніс справжній успіх саме тим фірмам і агенціям, які наполегливо працювали протягом кількох останніх років.

Агенція Nova провела на початку року небачений за розмірами і ресурсами концертний тур Ірини Білик. Наприкінці того ж, поточного року Nova створює потужну фірму грамзапису.

Агенція Єврошоу видає “Музичний Реєстр”, який акумулює практично всю корисну інформацію і паралельно влаштовує тури ТАБУЛИ РАСИ та ГРІН ГРЕЯ. Наприкінці року пан Галузін і компанія видають “Національний музичний рейтинг Профі”, який акумулює думки і оцінки більш ніж 300 експертів.

“Територія А” майже монополює оволоділа молодіжною танцювальною культурою, окупувавши наприкінці року головний майданчик країни. “Музична Біржа” теж провела свій перший концертний тур, видавши попередньо під власною маркою альбоми EL.Кравчука і Таїсії Повалій. Видавці аудіопродукції, відомі під лейблами НАК, Євростар, Вестерн Зандер, Зоун Рекордз, Гарба, Інтеркрас Рекордз, кожен по-своєму, визначилися з пріоритетами на ринку. Якщо НАК зосередився на виданнях у жанрах поп і фолк, то Вестерн працював переважно з альтернативною рок-музикою. Можливо, для багатьох маловідомих команд то був реальний шанс знайти свого слухача. Не на жарт активізувався порівняно новий лейбл Рісток Рекордз, який, окрім каталогу популярних західних імен, розпочав видавати компакти вітчизняних артистів. Тут вийшли ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ, Лері Вінн, БРАТИ КАРАМАЗОВИ, Дмитро Клімашенко, МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ, МЕН САУНД та інші. Відома фірма Караван CD зайнялася дистрибуцією музики з діаспори, а також

різноманітної продукції від маленького лейблу Гарба. Отже, протягом 1997 року представники так званого першого ешелону видали свою продукцію. Маємо нові альбоми від СКРЯБІНА, В.В., ТАБУЛИ РАСИ, Ірини Білик, КОМУ ВНИЗ, ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ, МЕРТВОГО ПІВНЯ, Олександра Тищенка, ГРІН ГРЕЯ, Наталі Могилевської, Оксани Білозір і багатьох інших. На підході нові роботи Олександра Пономарьова та Тараса Петриненка. Обидва альбоми вийдуть під маркою Нова Рекордз і обіцяють стати етапними в творчості цих артистів. Крім того, Нова видає нові записи Марії Бурмаки і Андрія Данилка.

Різно побільшало відеокліпів. Поряд з поганими і дуже поганими вдалося спостерігати роботи дуже доброго мистецького рівня. Насамперед, мова про кліпи Ірини Білик, БРАТІВ КАРАМАЗОВИХ, ТАБУЛИ РАСИ і Ольги Крюкової. Непоганий рівень мали відеокліпи МЕД ХЕДЗ, Юрка Юрченка, ПІРАТИ БЕНД, МОТОРОЛИ. Водночас розчарували кліпи Пономарьова і Таїсії Повалій. Відчувалося, що у такій складній галузі, як кліпмейкерство, цілий рік вирувало життя, з'являлися нові імена і нові структури. Серйозний поштовх саме в кліпмейкерстві дав телеканал СТБ, який багатьох захопив до участі у відеохітпараді, оскільки переможці мали право зняти на студії СТБ власний кліп безкоштовно.

Протягом року на телеканалах країни з'являлися нові музичні програми. Шкода, але вони, переважно, копіювали затерті MTV-шні стандарти. Однак є і такі, що мають своє обличчя. Це — нове покоління на УТ-1, яке уникає мажорства і дивиться в бік альтернативної культури. Помітно прогресує "Мелорама", яка, зрештою, розродилася новим концертним проектом "Мелорама у вашому місті". Програма Олександра Ягольника "Пісня року" надалі продовжує гратися в музичний бомонд, надаючи перевагу світським пліткам. Шкода, але не маємо жодної серйозної аналітичної програми, доброї джазової передачі; як і раніше, в електронних мас-медіа відсутня здорова альтернатива попсовому несмаку.

Якщо музичний телефір постійно демонструє жанрову обмеженість, фокусуючи увагу на десятці імен і назв з першого стовпчика хіт-парадів, то радіофір в цілому стає більш диференційованим. Як на мене, якість радіофіру вимірюється наявністю авторських програм, які б розширювали жанровий діапазон і мали б власну точку зору на події і явища. До таких станцій належать Радіо Континент,

Довіра, Радіо Люкс, Ютар. Справжнє відкриття — Радіо Столиці, яке одразу заявило в ефірі такий формат, якого з різних причин уникали інші станції. Радіо Столиці повністю ігнорує поп-музику будь-якого походження. Живий рок-н-рольний формат. Радіо Столиці, до якого вписуються найрізноманітніші стилі, починаючи від рокабілі 50-х і закінчуючи яким-небудь ПРОДДЖІ, повертає пересічного слухача до найбільш вартісного музичного матеріалу, який продукує світ на сучасному етапі. Безліч авторських і ігрових програм, живі ефіри в студії, своєрідні напівакустичні концерти у прямому ефірі — все це робить радіостанцію однією з найбільш перспективних на даний момент.

Так сталося, що протягом останніх п'яти років популярна музика України розвивалася майже виключно в контексті масових імпрез — насамперед в руслі мега-фестів "Червона Рута" і "Таврійські Ігри". І якщо "рутян" можна порівняти з розвідниками і шукачами, то "таврійці" — це промоутери і видавці; отже, рано чи пізно лауреати "Рути" потрапляють на зіркову сцену "Ігор", від чого отримують рекламно-пропагандистські бонуси у вигляді телеефірів. Цей своєрідний ланцюг "Рута—Ігри—далі скрізь" вивів у люди багатьох артистів. У 1997 році обидві імпрези мали грандіозний резонанс і, без перебільшення, слугували найбільш потужним каталізатором розвитку музичної індустрії.

Варто зазначити, що на фестивалі шані третє місце посідають "Перлини Сезону", які являють собою середній варіант поміж слухачами і реалізаторами. "Перлини Сезону" розтягнулися в часі надовго, позатим видали чимало цікавого матеріалу. В ідеалі такі імпрези в майбутньому мали б перетворитися на продюсерські центри, концертні агенції, ви-

давничі фірми. Це є логічним в сенсі компенсації витрат і переведенні кількості в якість. Саме в цьому сенсі найбільш переконливий вигляд має фестиваль "Рок-Екзистенція" — єдиний в Україні транснаціональний рок-сейшн, який дуже ретельно відбирав команди, дотримуючись критерію оригінальності і свіжості матеріалу. Стильність імпрези (оформлення сцени, буклети, символіка — усе як годиться) та її актуальність (люди зголодніли за живим звуком і драйвом), а разом з тим і діловий підхід (за результатами триденного рок-марафону видано компакт і касети "Рок-Екзистенції") автоматично ставлять цей фестиваль до ряду найбільш цікавих подій минулого року.

Не надто помітним, але дуже важливим в сенсі музичному став перманентний проект Олександра Забишного "Живий звук", який у 1998 змінює назву на "Саунд-Чек". Йдеться про камерні концерти однорідних за стилем виконавців. Найбільш вдалою

була імпреза за участю ЕР ДЖЕЙ ОРКЕСТРА, вокальної групи МЕНСАУНД та гостей з Москви — Олексія Козлова і В'ячеслава Горського (екс-АРСЕНАЛ). То був вечір дійсно елітарний, тому що звучала вишукана музика для гурманів, які, дякувати Богу, ще не перевелися.

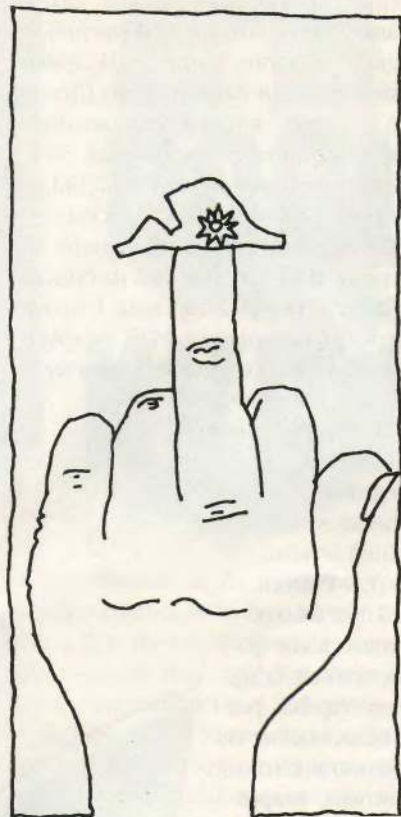
Ну що ж, 1997-й рік довів, що увесь наш музичний масив активно розшаровується за соціально-стильовими ознаками, що так чи інакше відображає соціальний спектр суспільства, його настрої. Хтось протягом року ретельно відпрацьовував імідж в стилі хай-лайф. Ореол із звань, кавер-портретів у провідних виданнях, постійне миготіння в рубриках світської хроніки і таке інше створюють ілюзію значущості, неповторності. Так, скрізь люблять багатих і знаменитих, люблять і заздять. А заздрисники — рано чи пізно — створюють власну субкультуру — на протипагу загальноєвропейської.

Рік 1997-й був насичений курйозами — смішними і не дуже. Якщо ректор Університету культури власною персоною займається профанацією цілого пісенного жанру і штовхає свій "товар" скрізь, де тільки можна, то про яку культуру йдеться? Йдеться про культ. Згода, заради популяризації свого ВУЗу, який перейшов на комерційні рейки, можна навіть і на голові постояти. Але не варто забивати ефір "Юним орлом" і подібними "піснями". Краще б віддати ефірний час тим, хто дійсно причетний до творчості. Чи не так, Михайле Михайловичу?

Щодо дня народження Юрка Юрченка, то, слово честі, я би відзначав цю подію не в Палаці "Україна", а в якійсь скромнішій обстановці. Сольний концерт Юрка в "Україні" — надто велика "натяжка". Знаєте, як інколи на іспитах дотягують студента "на п'ятірку", Юрченка дотягували до "України". Непереконливо.

Інша річ — сольник Олександра Пономарьова. Це було Шоу з великої літери. Просто Пономарьов наочно довів, хто в країні є номер один, а хто побільшовицьки маніпулює юрбою версекливих дівчаток.

У 1997-му зіткнулися ми з таким явищем, як порнографізація попси. Завдяки газеті "Бульвар", яка, як видно,

переживає анально-оральний синдром, ми достеменно дізналися, хто є голубий, а хто є рожевий. Коли відомий композитор знімає штани і позує верхи на унітазі, інший пост-пісняр вголос розмірковує, куди і кого б він трахнув, а журналістка цієї газети живописно змальовує власні геніталії, то кожний з читачів може з полегшенням зітхнути — люди мистецтва саме такі, як уявлялося, тобто збочені наркомани і некрофілі.

Спробуйте провести експеримент. Візьміть примірник "Бульвару", уважно прочитайте анонси на титульній сторінці, потім різко переверніть газету і прочитайте там. Виходить ось такий ряд: "срака", "не стоїть", "голубий", "Лада Лузина: Александр Ягольник трахал труп. Мой собственный", а після цього — "Бог Вам Навстречу". Апофеоз цинізму.

Курйози курйозами і жарти жартами, однак 1997 рік має усі ознаки глобального прориву. І хоча до цивілізованої оази шоу-бізнесу, де поважають авторське право, один одного і рідну країну, ще досить-таки довгий шлях, не забуваймо про свої корені. А вони глибокі і кристалі — жилили ж би не лише свою землю, а й інші території.

Музика, бізнес та тютюновий присмак

Америка — омріяне ельдорадо, країна з велетенським внутрішнім ринком, смішними амбіціями та страшним апетитом. З її поліхромного англосмовного суржик, фінансових можливостей та надбання винайняти власну аутентичність була утворена нова культура, що ввібрала в себе бізнес та мистецтво, мистецтво заробляти гроші та мистецтво для того, щоб заробляти гроші. Америка — це велика мрія безробітного юнака з бідняцького кварталу купатися у променях слави та морі достатку, це гігантські міфи Бродвею та Вестстріту, Голівуда та Лас-Вегаса. Це хотдог, жувальна гумка, джинси, кока-кола, Lucky Strike, Зіппо, каділак, сексапильна білявка та рок-н-рол. Одними з перших до усвідомлення корисності симбіозу масової культури та великого бізнесу прийшли тютюнові компанії.

Кожна з них обирала свої засоби впливу на уподобання споживача. Разом з безпосередньою рекламою велися активні пошуки власного іміджу. Торгова марка Lucky Strike, на відміну від основного конкурента Marlboro, який майже одразу звернувся до однополовкової Америки, музики кантрі та такої собі суворой пасторальності, стала на бік всього нового та прогресивного. Lucky Strike відчували час, прочитали напрямку руху урбаністичної культури і стали символом змін для багатьох поколінь. Їх інвестиції у музичне життя давали хід багатьом сміливим проектам. Завдяки їх підтримці безвісні юнаки перетворювалися на гала-зірок. З 1922 по 1950 рік Lucky Strike випускали радіо-шоу "Ваш хіт-парад", ведучими якого були відомий композитор Джордж Гершвін та беззвідомий

Френк Сінатра. Молодь настроювала свої приймачі на хвилю, з якої лунали регтайм, джаз, твіст, чарльстон...

Після своєї появи в Україні торгова марка Lucky Strike робить внесок у розвиток національної поп-культури. Вкладаючи кошти у перспективні музичні проекти, вона сприяє піднесенню клубного руху у багатьох містах та знайомить молодь з найкращими досягненнями американської музики і найталановитішими українськими виконавцями. Як підтвердження цьому — тур вечірок "Lucky Times", який прокотився чотирма містами України протягом 1997 року. Тисячі мешканців Києва, Харкова, Львова та Дніпропетровська мали нагоду розважитися на солідно і зі смаком влаштованих parties.

Місця проведення вечірок були

ретельно відібрані. Палац спорту, кращі клуби, котрі посидували такі якості: бездоганний звук, простір та особлива атмосфера. Для 8 вечірок серії "Lucky Times" організатори заклали у відомих столичних аранжувальників танцювальні ремікси кращої американської музики XX століття.

До роботи були залучені кращі діджеї та такі відомі виконавці, як В.В., ГРІН ГРЕЙ, ТАБУЛА ПАСА, ЕЛ Кравчук, Катя Chilly, ОКЕАН ЕЛЬЗИ...

Більш ніж 125-ти річна історія Luckies переконливо доводить, що у суспільстві споживання союз грошей та мистецтва дає видатні результати і здатний створювати нову реальність, у якій ми з вами зараз і перебуваємо. Споживайте, але поживайте зі смаком.

РадіоРома, митці споживання

ТАВРІЙСЬКІ ІГРИ

СКРЯБІН

за зелених

Початок нового року став початком нових ініціатив. Першими проголосили СКРЯБІН: "Ми за зелених". Що це? Політика? Маєте думки Ростика, Кузьми і Шури.

— Ідеї "зелених" не є чимось несподіваним в нашому випадку, — то говорить Кузьма. — І взагалі кожна молода прогресивна людина є в якійсь мірі "зелена" за переконаннями. І ми не відкриваємо нічого нового. Просто хочемо, щоб стало менше бруду довкола. Щоб було гарно і свіжо. То тільки початок, взагалі ми хочемо провести окремі акції на захист природи.

Ростік: — Мене страшно нервує, коли люди залишають бруд на природі або навіть просто на вулиці. Ніхто ж не насилає сміття просто посеред свого дому і квартири. А в лісі чи на річці всі ведуть себе, як на смітнику. Ми справді давно хотіли оголосити зелені гасла. Але хочемо робити то не як інші — кричати "грінпіс", "зелені", а насправді нічого не робити. А кричать всі, кому не ліньки — ясно, зеленим бути модно, бо зелені майже всі найвідоміші музиканти і т.д.

Шура: — під час цих промов просто курить, попиваючи каву. Потім додає — я повністю підтримую пацанів. Не можна жити просто сьогоднішнім днем. Ми готові бути в нашій країні першими з музикантів, хто почне серйозно щось робити для збереження природи.

— Ми не втрамаємося від питання: "Що ж буде то перше?"

— З початку року ми оголосимо про зелену ініціативу — щоб всі ті, хто купив був ялинки, не забули навесні посадити хоча б два дерева. Щоб не було так, що наші діти вже ялинок не побачать.

— Ви думаєте, хтось захоче поїхати з Вами садити дерева?

— Ми не хочемо, щоб це була просто поїздка зі СКРЯБІНИМ для того, щоб посадити нові дерева. Ми дуже хочемо, щоб

це сталося по всій Україні. Ми маємо багато сірих міст — так давайте замальовувати їх зеленим кольором дерев, щастям квітів... Треба робити все для того, щоб довкола було гарно.

Ростік додає: — Я точно знаю, що нас підтримають вдома. Адже Новояворівськ дуже добре знає, що таке цивілізація і величезне викопування землі. З кар'єрів виїняли гори сірки, деє вивезли і продали. Тепер в околицях комбінату провалюються будинки. Всі живуть у страху, що це дійде до міста. Люди без роботи. Сотні гектарів перетворилися на місячну пустелю. Таке видовище кого хочеш зробити "зеленим". А зараз головне — почати робити конкретні справи. Хоча б посадити нові дерева. Або нові ялинки на місцях тих,

які були вирубали на свята. Я розумію, що в кожній нормальній країні цим повинні займатись спеціальні служби. Але поки ми на це будемо чекати — ризикуємо в один прекрасний день прокинутись на голому Марсі.

— Чи вплинуть Ваші "зелені" погляди на музику групи?

Кузьма: — Ще не знаємо до кінця, що з того вийде. На музику це точно не вплине, а тексти в нас завжди були безпроблемними. Ми хочемо альбом реміксів (над яким якраз працюють СКРЯБІН у студії — пр. авт.) на наші найвідоміші пісні видати під зеленими гаслами — це буде закладено у дизайні

обкладинки, постерів і відеокліпу — у всьому тому, що буде промувати альбом. Альбом реміксів особливий. Він викличе багато розмов як серед фанів, так і серед тих, хто просто любить про все поговорити з розумним виглядом. Новий альбом сподобається всім, хто знав СКРЯБІН.

Ростік: — Альбом реміксів стане першим альбомом, який записаний від початку до кінця у власній студії, яку нам допомогли створити "Таврійські Ігри". Це альбом, який знаходиться далі по дорозі, показаний у "Мові Риба", "Птахах" і "Казках".

— Це буде візитка студії СПАТИ?

— Так. Надалі на "студії патологічної тиші", так трохи дивно правильно вона називається, будуть писатися і молоді групи, які не мають на запис грошей, але музика яких подобається СКРЯБІНУ.

Наприкінці 1997 року Скрябін мав великий тур з 9 концертів. Співкування з фанами принесло щось нове в групу?

Кузьма: — Я ще раз переконався в тому, що молодь набагато ліпша за нас. Покоління, що росте, піде значно далі, і в нього все вдасться. Розумні і щирі, мені дуже сподобались наші фани. Ми говорили на рівних, і інколи було таке враження, нам було більше шкода, що треба прощатися та їхати, навіть ніж їм.

Ростік: — Мене трохи здивувало, що серед фанів були і старші за нас. Вони приходили слухати. Це люди, які знають, що таке серйозність. Вони нас люблять за чесність. Коли ми трохи говорили, мені було дуже прикро довідуватись про те, як вони живуть, ледве зводячи кінці з кінцями. Але настрої залишався — ці люди розуміють, що через випробування Долі

треба пройти ЛЮДИНОЮ. І вони закликали нас не зраджувати собі.

— Ви думаєте, це будуть ті люди, які підтримають нові "зелені" ініціативи СКРЯБІНА?

— Напевно. Але я ще раз повторю. Ми то робим насамперед для себе, заради себе і заради дітей. Ми просто хочемо подати приклад в найпростіших, але таких важливих речах — не смітити, не підпалювати... І з весни розпочати нове життя — посадити хоча б два дерева. Посадити для того, щоб побачити — світ став кращим дякуючи тому, що ти став "зеленим".

Сашко Богуцький

Армада й автор

NO PROBLEM ПО ОДЕСЬКИ

30-го листопада в Одесі відбувся третій фестиваль "No Problem". Взагалі, "No Problem" — це така рокова програма на одеському телебаченні, головний там Олександр Мілюков, сам колишній рокер (одеський гурт ІНТЕРВ'Ю). Окрім того, Олександр є одним з організаторів фестивалю. Як колишній рокер, Олександр добре розумів, що приємно, а що не дуже приємно рокерів у умовах фестивалю, тим паче, коли цей рокер приїхав з іншого міста. До столичної преси також поставились із повагою та розумінням. Зустріли просто на пероні, розподілили по авто, нікого не забули та відправили до тимчасового місця проживання. Мерсі, дуже приємно. Навіть легеньке невід'ємне пост-доріжне похмілля було не в змозі зіпсувати гарний настрій.

Незважаючи на те, що водій їхав так, наче це був останній день в його житті, до тимчасового місця проживання — інтернату № 15 в Слободці — добралися без наявних пошкоджень. Будівля інтернату виглядала дещо страшненькою. Хлопці та дівчата із червоними бантами на грудях піклувались про наш побут із ретельністю майже родинною, похмурі з дороги рокери здавались блудними

синами, котрим ці хлопці та дівчата дуже й дуже зрадили. В очікуванні сніданку виявилось, хто є сусідами по коридору, а саме: ПІРАТА БЕНД, БРАТИ КАРАМАЗОВИ, МІСТЕРІ (як ви вже здогадались, всі — Київ), МІРАНДОЛЛА з Харкова та напівслов'янська-напівкиївська АРМАДА. Потім сніданок (спасибі, Йосипівна) та, як-то кажуть — з корабля на бал.

Час з полудня до п'ятої вечора — саундчек з недовгою перервою на пошуки магазину продтоварів — обід програмою не передбачався. В ході саундчека виявилось кілька цікавих подробиць з приводу ґрунтовності підготовки до фестивалю. Апарат на сцені ілюстрував поговорку "с миру по нитке", відсутнє було також заземлення; то те, то інше починало "фонити". АРМАДА (як завжди — з купою процесорів, які не вдавалося ввімкнути внаслідок перепадів напруги у мережі), збирались відмовитись від виступу. На щастя, на останніх хвилинах перед початком сейшну знайшовся стабілізатор. До залу театру, де все й відбувалось, вже почав збиратись народ, хоча репетиції все ще тривали. Ціна квитка на фестиваль складала три гривні, але все одно виявилась певна кількість молоді, що тупцювала біля дверей театру в надії пройти "на шару".

Імпровізований обід — хліб та сардельки, що окунались в банку томатного соусу — тривав під читання прес-реліза. Дозвольте кілька цитат. "Вельмишановні панове музиканти! На вмикання шнура надається рівно 5 (п'ять) хвилин. Гурт, що простояв на сцені більше п'яти хвилин та не розпочав виступ, буде усунутий зі сцени. Оргкомітет фестивалю має прохання — з порозумінням віднести до цього факту". Ось так. Коли ти швидко вмикаєш шнур в "комбик", ти допомагаєш нашому шоу-бізнесу.

До речі, "No Problem" — це чергова акція, що присвячена боротьбі із нарко-

Рок-фестиваль
NO PROBLEM
'97
NO PROBLEM
ROCK TV

пресса

Бейджик фестивалю

манією та СНІДом із невід'ємним киданням в натовп кондомів. Безперечно, радикальний метод боротьби. В західних країнах встановлюють безкоштовні автомати із кондомами. А тут, коли зачинена аптека або немає грошей та дуже хочеться... прийдеться, мабуть, чекати на наступну "анти-СНІДівську" музичну акцію.

Розпочав фестиваль одеський гурт РІКА N — досить приємна невігядлива музика із дівочим співом, клавішними у дусі першої половини сімдесятих років, майже не підпадаюча під якесь стильове визначення. Мабуть, це добре, бо така вже в нас робота — відшукувати, що з чим схоже. Відчувається якийсь, майже підсвідомий, вплив ямайської народної музики reggae, а в цілому це був гарний початок фестивалю.

Взагалі, рівень більшості одеських команд, які було презентовано на фестивалі, досить низький, особливо серед гуртів важкого напрямку. Неметалічна тусовка виявилась більш цікавою, хоч і була втиснута в суворі стандарти. Загальні враження — одеський рок-н-рол вариться у власному соку.

Герої молоді — гурт БАКИ, який кияни мали можливість побачити на "Перлинах сезону". Насамперед, БАКИ впевнені, що вони грають рокабілі, хоч це більше схоже із твістами та рок-н-ролом раннього періоду творчості БРАВО. В даному випадку це — незначна помилка, яку БАКАМ можна залюбки вибачити. Вони не можуть не сподобатись. Вокаліст Макс — природний шоумен, та взагалі весь гурт не пропускає зайвої можливості поваляти дурня на сцені. БАКИ виглядали живіше за всіх, до того ж, вони мають власну аудиторію. Десь за тиждень до фестивалю відбулась презентація альбому "Рок-н-рол в морі", якість зведення якого, за словами Макса, залишає бажати ліпшого. Мінус гурту — та мінус досить вагомий — це нехтування іміджем. Певна музика припускає певну естетику, стиль, БАКИ ж просто не виглядають на сцені як слід, хоча й "відриваються" за повною програмою.

Інша могутня команда — це ПЕРСИДСЬКИЙ ВАКУУМ, що вийшла на сцену з тим же Максом в якості запрошеного співака. Вони заінтригували ще на репетиції тим, що гітарист час від часу розважався темами з "Discipline" KING CRIMSON. Так і вия-

вилось: хлопці (та дівчина-клавішниця) є маніяками арт-року та сповідують ідеї "великих GENESIS, KING CRIMSON та GENTLE GIANT". Професійні музиканти та справді могутній арт-рок. Ведучий оголосив, що це їх останній виступ, що власне ПЕРСИДСЬКИЙ ВАКУУМ в приватній бесіді категорично заперечили. Було досить приємно та несподівано слухати музику зразка трид-

Баки (ліва-група)

цятирічної давнини, яку було зіграно настільки свіжо, сучасно та оригінально. Той, хто сам свого часу полюбляв слухати "великих" (дивись вище), гадаю, мене зрозуміє.

ДЕДІ ШОУ МІ ЕЛЕФЕНТ, КОРОНА МОРТИС та ШЕЙДС ОВ ГРЕЙ — "важкий блок" одеських рокерів на фестивалі, гурти, про яких й сказати, на жаль, нічого. Якщо ДЕДІ ШОУ МІ ЕЛЕФЕНТ — лише просто молода команда, яка ще має навчитися грати як слід, а нині презентує потуги на попу-

Персидський вакуум

лярний alternative power, то музика решти — просто морально застаріла. Особливо неміними виглядали КОРОНА МОРТИС, ШЕЙДС ОВ ГРЕЙ — це лише посередня треш-команда. Sad But True.

"Розігріти" як слід натовп вдалось лише БРАТАМ КАРАМАЗОВИМ та МІРАНДОЛЛІ — єдиній серед важких команд, що примусила глядачів зібратись найбільшою купою під сценою.

МІРАНДОЛЛА виглядала також досить непереконаливо, але непрофесійність спокутувалась незакомплексованою поведінкою на сцені, співак гурту — неначе якимось дивом втиснутий в метр п'ятдесят Філіп Ансельмо з PANTERA. Класику треба знати в обличчя — тож відчувається, що хлопці провели багато часу один на один із відео PANTERA.

ПІРАТА БЕНД попередили, що їх виступ буде найбільшим анекдотом. БРАТИ КАРАМАЗОВИ виступали як хедлайнер фестивалю, але не в кінці, а десь в середині. Виявилось, що КАРАМАЗОВИХ в Одесі поважають. В фойє можна було придбати, окрім касет БАКІВ та МІРАНДОЛЛІ, компакт КАРАМАЗОВИХ, постер та номер "Нового рок-н-ролу" із статтею про КАРАМАЗОВИХ. Всі люди — брати, любіть один одного та поважайте Достоєвського. Тілі-тілі-бом.

АРМАДА та МІСТЕРІ грали останніми (звісно, по черзі). Обидва відіграли більше ніж гарно, хоч в АРМАДІ, як завжди, трапились непорозуміння з апаратом. МІСТЕРІ презентували пісеньки з останньої програми "Оркестр — хаос", несподіваної, по-справжньому оригінальної та бомбоподібної. Принаймні я не очікував від МІСТЕРІ настільки потужного ривка вперед.

Під час виступу МІСТЕРІ — а це вже була десь одинадцята вечора — в залі залишились лише журналісти, стійкі фанати рок-н-ролу та особи в останній стадії підпитку. Взагалі, більшість публіки складала тусовщиці старшого шкільного віку. Мабуть через те публіка здавалась досить приємною, спокійною та милою. Кілька п'яних хлопців із довгим волоссям тихо собі посапували на своїх місцях, жодної бійки не трапилось, лише якась юна тусовщиця ввалилась в гримерну кімнату, обцілувала всіх присутніх та почала вимагати автографи. Від юної тусовщиці тхнуло перегаром. "Мене тут всі на тусовці знають", — повідомила вона, коли вже забиралась геть.

Потім всіх знов повезли до інтернату № 15. До поїзда залишалась майже доба часу (гарна можливість відіспатись та подивитись місто), та кілька місяців — до наступного фестивалю. Цього разу вже в Харкові.

Олексій Росовецький-Гіндіч
(Наша людина в Одесі)
Всі фото зворота

МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ,

“Вибране” (1989-1997) Росток Рекордз

За вісім років існування МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ пережив масу перетворень. Як всеядний хамелеон, який з жаждою спраглого в пустелі наки-

дається на усе нове, моментально переплаваючи “модні звуки” на свій розсуд і кшталт, МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ рухався шляхом естетичного маневрування. Маневри, панове, продовжуються. Тим часом з друку (Росток Рекордз) щойно вийшов гарненький компакт під назвою МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ

“Вибране” (1989-1997). Збірка, яка підводить ризику восьмирічних пошуків колективного “Я”. У 1989-му Півні грали акустику. То була своєрідна акустична альтернатива. Цей період добре характеризує перший альбом “Ето”. Потім Роман Чайка і К° переносять акустичні прийоми гри в електрику, хоча, як зізнається Роман, вони тоді в цьому були повні профани. Що цікаво — вони не ставили за мету пошук форми, оскільки концептуально їй ніхто не шукав — вона виникала спонтанно під час репетицій. Щодо змісту, то він був закладений від початку. Взагалі, спосіб творення МЕРТВОГО ПІВНЯ — колективний, незважаючи на смакові уподобання кожного з музикантів. Найвсєядніший з них — Роман Чайка, який “зльоту” сприймає усе нове на музичному ринку, — від психоделіки до індастріелю. До того, напевно, зобов’язує його друга спеціальність — він піджей на радіо. Джон Сук (бас-гітара) виховувався на арт-році і є прихильником ЙЕС та КІНГ КРІМЗОН, Михайло

Барбара вважає себе насамперед поетом, і час від часу дійсно видає непогані тексти, Любоко Футурський є неймовірним фронтменом і паралельно —

начальником відділу поважної фірми з двома секретарками і сотовим телефоном. Барабанщик Вадим Балаян взагалі переграє у купі різних колективів ще за існування Совдепії.

У цій збірці, що складається з 16 речей, немає жодної переробки, жодного реміксу. Повна автентика! Звісно, ПІВНІ могли переграти усі пісні на студії, але тоді старий матеріал звучатиме інакше, по-

відкопали збірку комсомольських пісень “Гартуйся як сталь” — з портретом В.Щербицького й усім, що “положено”. А відкрили книжку на тексті Григорія Гдаль “Літо буде”. Пісня “Вона” була реакцією ПІВНІВ на появу негритянського гангста-репу. Саме там Любоко Футурський робить скречі за допомогою власного зіппера на джінсах. Це нагадувало акт псевдоанонізму в студії, коли мікрофон був направлений не до рота, а до... Пісня “Єдиноріг” була придумана всіма разом на горі Високий Замок — у місці надзвичайно енергетичному. Так само було розгорнуто збірку творів Андруховича, саме на тексті “Єдиноріг”. Ще один акт містики, коли усі стали месенджерами якоїсь зовнішньої інформації. Пісня “Байка” — просто перша пісня ПІВНІВ, вперше виконана на першому фестивалі “Вивих”, який сам по собі став явищем контркультури. “Байка” жодного разу не виходила на жодному з чотирьох альбомів МЕРТВОГО ПІВНЯ. Це єдина композиція, яка була записана на студії у 1997 році; вона відображає сучасний стан музичного мислення Романа Чайки і компанії. Символічним є те, що перша пісня групи закриває альбом “Вибраного”. Отже, 31 грудня відбулася святкова презентація альбому у Львові, на яку спеціально прилетів із міста Чикаго (США) вокаліст МЕРТВОГО ПІВНЯ Михайло Барбара. Михайло був відсутній протягом року — а це майже астрономічна часова відстань для такої динамічної формації. Втім — усе обійшлося. Нині йдеться про організацію концерту-презентації в Києві. І це було б добре, бо саме ПІВНІ могли б презентувати в столиці Львівський саунд в повному обсязі і з цілковитим відтягом. Тому що, ясна річ, галицький рок не вичерпується колишніми ГАДЮКІНАМИ і нині суцям ПЛАЧЕМ ЄРЕМІЇ. Для любителів статистики зазначимо: “Вибране” — це другий компакт в дискографії МЕРТВОГО ПІВНЯ після альбому “El Testamento” (1996). Послідовно дискографія МЕРТВОГО ПІВНЯ має такий вигляд: “Ето” (1990), “Мертвий півень” (1993), “Підземне зоо” (1994), “Live у Львові” (1995).

О.Є.

новому. Ідея була б втрачена. Одне слово, ця компіляція має відображати еволюцію групи МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ. І, як не дивно, альбом звучить досить цілісно. Він не є The Best — тобто збірка найкращого з точки зору хітовості або рейтинговості. Ці 16 пісень — то потаємні історії, особливо дорогі людям, які їх (ці історії) у свій час ініціювали. Пісню “Ето” писав Олег Ступка на БЗЗ, і це був перший професійний запис ПІВНІВ. “Ми померем не в Парижі” була названа гімном втраченого покоління. Це відображення стану, коли людина змушена жити на зламі епох. Ця пісня — метафізична. Бо, за ствердженням Романа, пісня прийшла сама, ніби впала з гори. Пісня “Літо буде”... Якось серед макулатури ПІВНІ

Рейтинг ГЛАС читачів

Перед вами — підсумковий рейтинг за 1997 рік. Ми не набиваємося у головні інформатори популярності виконавців, це — лише відбиток ваших смаків і симпатій, дорогі наші читачі. Маємо надію, що і в наступному році ви будете не менш активними та сміливими. Пишіть нам, надсилайте власні думки з приводу й без приводу про нашу сучасну музику, ваші погляди на наш часопис. Ми плануємо започаткувати сторінку читачьких листів, тому у вас є можливість бути надрукованим. Не забувайте ж до кожного листа додавати ваш власний хіт-парад. А в нашому (вашому) читачькому рейтингу ми пропонуємо дві нові рубрики: "Альтернатива" та "Альбом". У першій, якщо ви обізнані в українській альтернативі, назвіть три кращі альтернативні групи України. У другій вкажіть три альбоми, які найбільше вам сподобалися за останній час. Ще дві рубрики — "Виконавці" та "Пісні" — й умови їхнього надсилання (5 виконавців та 3 пісні) залишаються без змін. Хай вам щастить.

Надсилайте свої списки за адресою: Україна, 253094, Київ-94, а / с 457 (по можливості — на поштових картках). Можна також надсилати їх по факсу (044) 554-71-16, але дуже бажано, щоб це було пізно вночі. Нарешті, дуже зручно зробити це, якщо передати інформацію на пейджер за телефоном 0-54 для абонента 54-17. При цьому повідомлення повинно бути приблизно таким (тільки за формою; змістове наповнення — на вашій совісті): "Хіт-парад. Виконавці. Білик. Пономарьов. Скрябін. ВВ. Катя Чілі. Пісні. Весна. ВВ. До смерті і довше. Скрябін. Зіронька. Пономарьов.", тобто спочатку навести своїх улюблених виконавців, а потім свої улюблені пісні.

Головний парадист "Гласу"

В И К О Н А В Ц І				П І С Н І			
1	СКРЯБІН	11	КОМУ ВНИЗ	1	Весна (В.В.)		
2	Ірина Білик	12	ГРІН ГРЕЙ	2	До смерті і довше (СКРЯБІН)		
3	Олександр Пономарьов	13	Лана Меркулова	3	Зіронька (О.Пономарьов)		
4	В.В.	14-15	THE ВІО	4	Вона (ПЛАЧ ЄРЕМІЇ)		
5-6	Катя Chilly	14-15	Таїсія Повалій	5	Я йду на війну (І.Білик)		
5-6	ЕЛ. Кравчук	16	НАТАЛЯ МОГИЛЕВСЬКА	6	Я пливу (І.Білик)		
7	ТАБУЛА РАСА	17-18	АНГЕЛ (Нічлава)	7-8	Доля (ЕЛ. Кравчук)		
8	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ	17-18	Марійка Бурмака	7-8	Руки медузи (СКРЯБІН)		
9	Руслана Лижичко	19	Марина Одольська	9	Анна (О.Пономарьов)		
10	Ані Лорак	20	Юрко Юрченко	10-13	Вставай, Сонце! (АНГЕЛ (Нічлава)		
				10-13	Сонце (І.Білик)		
				10-13	Море (Л.Меркулова)		
				10-13	Я йду (Ю.Юрченко)		

КМ MULTIMEDIA

ТОВ "КМ Мультимедіа" пропонує:

Організація шоу-програм та концертів

будь якого рівня,
від закритих вечірок
до великих концертів.

**Повний
комплекс
послуг:**

Наша адреса:

Україна, 253094, Київ,
вул. Попудренка, 52, офіс 710
тел. / факс 554-71-16,
тел. 551-63-00

E-mail: spiridon@hq.kvazar-micro.com

E-mail: general@hq.kvazar-micro.com

Пейджер: 0-54 для абонента № 54-14

Пейджер: 0-54 для абонента № 54-17

ОДНОГО РАЗУ СІРОЖА ВСІМ НАБРИД.
ВІН ВСЕ ГРАВ ПЕНТАТОНІКУ,
А ВИХОДИВ ПО СУСІДАХ.

ЗА ХРОНІЧНЕ НЕВИГРІБАТО

СІРОЖІ ПО ГОЛОВКАМИ
ПІСЛЯ ЦЬОГО СІРОЖА СТАВ
МАРАНОМ І ПІШОВ ДОДОМУ.

ТАКЕ
НЕ ТОЙ РІВЕНЬ
МАЗАФАКА,
РОЗУМІЄШЬ?!

КОСЯК

ФАК
ОФ

БАЛІТІМ

І ВЗАГАЛІ
ПОЧУВАВ
СЕБЕ
ДОБРЕ.

АНУ!
СКАЗАЛИ
ДОМУ.

ВІН ПЛЮНУВ ЦИГАРКУ,
І ВМОЧИВ ТАКЕ М'ЯСО, ЩО
У ХЛОПЦІВ АЖНОГИ ЗАПОТІЛИ
І БЕРЕМО!

ТОДІ З'ЯВИВСЯ ОЛДОВИЙ ПУНКЕР
ВМІК ІЗ СТАРОЮ ПОЛУБАНИКОЮ,
ЯКИЙ ГАСИВ ОТРАВУ, ЯК ОСТАЛЬ,
МОСКАЛЬ.

З ТОГО ЧАСУ
ПЛЯШУТ ПЕНТАГОНІ
ВЗАГАЛІ ВСЕ СТАЛО
ПО ЦИМБАЛАХ

СЛОВНИК

ТЛУМАЧЕНЬ МУЗИЧНОГО

Викладено в
журнально—скороченому
вигляді

ОКСАНА ЦЕАКУРА

НА СЛУХУ «ніби щось таке вже десь чув»

НЕВИГРІБАТО неспроможність виконання при великому бажанні грати; завищення планки виконавського рівня

НЕ В КАСУ мимо (нот, мелодії тощо)

НИЗИ низькі частоти

НИЗИТИ відтворювати звуки такої частоти, що нижча за бажану

НІМФЕТКА (слух. пісню П.Кіркорова «Зайка моя»)

НОТНИК музикант, що практикує грати по нотах

ОБІЗЯНА популярний виконавець, користуючись авторитетом якого в одну з ним програму підсовують менш професійних чи популярних виконавців

ОБЛАЖАТИСЯ мати необачність поводитися таким чином, що потім стає соромно

ОБОЗНАЧИТИ виконати/записати первісний, ескізний, приблизний варіант музичного твору/аранжировки, іноді у якості демо; наприклад, для демонстрації майбутньому виконавцю чи замовнику

ОБЛИЗУВАТИ МІКРОФОН прийом використання мікрофону для співу, коли останній досить близько підтягується до рота та майже всмоктується

ОБРАБОТКА рос. професійні прилади для зміни параметрів звуку (компресори, процесори, ревербератори)

ОБРАТКА І гучномовець всередині акустичної системи

ОБРАТКА II 1) зворотний зв'язок між інструментом/мікрофоном та динаміком, (див. ЗАВОДКА); 2) відображення звукової хвилі від елементів архітектури, предметів у приміщен-

ні/концертній залі та повернення її у вуха музиканта. Іноді, коли немає можливості користуватися моніторами, чи їх не чути, наявність **ОБРАТКИ** дає останню можливість орієнтуватися у звуках під час виступу. В цих випадках може прозвучати: «Моніторів не чути, орієнтуюсь лише за **ОБРАТКОЮ**»

ОБРУБОК гітара без грифової головки

ОБЩАК запоз. кримін. сукупність накопичених під закінчення халтури **ПАРНУСОВИХ** внесків, що ще не підлягали розподілу

ОГУРЦИ рос. конги (перкусійний інструмент)

ОДБИВКА 1) логічне закінчення музичної фрази; 2) короткий звуковий фрагмент між будь-якими діями в радіоефірі (наприклад: сюжет, передача, програма)

ОДЛАБАТИ закінчити гру

ОКОНЄЧНИК окремий підсилювач потужності для порталів

ОКСТИСЬ облич, заспокійся, **КОЧУМАЙ**

ОЛДОВИЙ англ. old старий (про мелодію, тему тощо)

ОТСАЖИВАТЬ рос. грати, **МОЧИТИ**

ОТХОДНЯК ГРАТИ виконувати останній номер у будь-якій програмі (ЖМУР, весілля). Загальновідомий приклад: «Прощаніє сла-вянки»

ОЧЕНЬ ЗАГРАНІЧНО напрочуд дивно

ПАКОВЕЦ від *Paco de Lucia* палкий прихильник стилю фламенко, частіше гітарних варіантів

ПАЛКИ барабанні палички

ПАЛЕВО саморобна апаратура, інструменти

ПАЛЕЦ штекер

ПАЛЬБА підробка

ПАЛЬОНІЙ самопальний/саморобний

ПАМЯТНИК апаратура, що застаріла, яку майже неможливо продати

ПАПА різновид штекеру, що вводиться у **МАМУ**

ПАРНАС платня музикантам готівкою попісено

ПАРНУС (див. **ПАРНАС**)

ПАРОВИКИ (див. **ДУХОВИКИ**)

ПАРОВОЙ ОРКЕСТР жарт. духовий оркестр **ПАРЦЕКУДІ** все, що має відношення до освітлювальної техніки

ПАТІ вечорниця

ПАТЛАТІ укр. хайраті, хайрасті, тобто люди творчості, митці

ПАЧКА секція духових в малому складі виконавців

ПАХАН великий барабан

ПАША зменш. від Paul McCartney

ПАУЗА будь-що, незаповнене будь-чим. Існує безліч варіантів її заповнення

ПАУЗА слово-заклик-натяк-відповідь; промовляється демонстративно-впевнено, бо практикується у тих випадках, коли ресторани музиканти мають замовлення на виконання пісні, але не впевнені у тому, що за неї заплащать

ПАЯЛО паяльник

ПЕЕСЕСКА клавішний інструмент виробництва фірми YAMAHA із серії PSS

ПЕЕСЕРКА клавішний інструмент виробництва фірми YAMAHA із серії PSR

ПЕНТАТОНІКУ ГРАТИ намагатися імпровізувати, маючи обмежені для цього заняття здібності та кваліфікацію

Пе.Пе. від вислову «Повний Пінк Флойд!» висловлення найвищого ступіню задоволення/здивування

ЧУБАЙРОК

І БІЗУДНИЙ ШОУ-БІЗНЕС

Олександр Євтушенко

Львівський ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, маючи стабільну репутацію і кілька альбомів за плечима, перебуває в стані опозиції стосовно шоу-бізнесового оточення та його правил. Тарас Чубай сповідує духовні начала, які геть виштовхнуті на периферію сьогодення станом справ у країні і вихолощені потоками тотального несмаку. Тарас не прагне бути модним. Він хоче бути правдивим і не прагне легких перемог. Розмову ми почали не з останніх подій в житті групи, а з львівських музичних проєктів, в яких Чубай був задіяний як сесійний музикант. Йшлося про студійний склад із дивною назвою ЇЖАК, який зібрав американець українського походження Марко Андрейчик.

SMASHING PUMPKINS, тоді, коли ті ще були невідомі. Поза тим — він є композитор, співак. Як на мене — альтернативний співак. Запис альбому його пісень — то був експеримент для нас усіх. На мій погляд, досить вдалий.

О.Є.: — Повернемося до альбому "Хата Моя", який є останнім в дискографії

Плачів. Мені здається, що частина фанів групи була розчарована. Адже музично він виявився м'яким, дещо розслабленим. Обмаль емоційно-загострених тем. Клімат "Хати" має присмак втоми...

Т.Ч.: — По великому рахунку, мені однаково, якою буде реакція людей. Чесно кажучи, я хотів зробити кон'юнктурний альбом, який би сприйняла більш широка аудиторія. Я хотів поєднати все разом — альтернативний матеріал і просто пісні. Як на мене, він не є аж таким м'яким. Скоріше — різношерстий. Там є усе, на що ми здатні сьогодні.

О.Є.: — Чи можемо чекати якихось несподіванок від ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ в 1998 році?

Т.Ч.: — Ніяких. Я робитиму те, що лягає на душу. Не прагну продатися, а роблю те, що завжди, — пишу пісні. Наразі маємо багато нових балад. Позатим у нас і енергії багато, є драйв. Відтак будуть концерти, виступи. Звичне життя на колесах...

О.Є.: — Чи задоволений ти стосунками з мас-медіа? Маю на увазі інтеграцію ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ в інформаційний простір, імідж команди в пресі, на телебаченні...

Т.Ч.: — Мені особисто не хочеться влізати в наш український шоу-бізнес. По-перше, він не є український і не є шоу-бізнес. Для мене це брудно. Наш шоу-бізнес є русифікований і бандитизований. Тому не хочеться туди лізти. Ми не є популярні в цьому сенсі. Ми є натурально-природно популярні. Люди нас знають з концертів переважно. Я знаю: люди нас люблять — живих і безпосередніх. Тому ми не вимагаємо якоїсь тупої рекламної розкрутки, як ми це бачимо на прикладі попсових хіт-парадів.

О.Є.: — Дійсно, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ не вимагає штучного нагнітання інтересу до себе, бо є самодостатнім явищем. Але мені здається, що окрім брудного шоу-бізнесу існує чистий, в якому працюють цілком порядні люди.

Т.Ч.: — З ними, власне, ми маємо справу. Але йдеться переважно про концерти. Наша фінансова ситуація не дозволяє нам зняти добрий відеокліп, тому ми не хочемо знімати поганий.

О.Є.: — В світі є співіснування різних культур — офіційної і мажорної, альтернативної і незаангажованої, якими опікуються різні структури шоу-бізу. Усе це існує і розвивається паралельно, інколи перетинаючись... Продюсер Плачів Сашко Богуцький так само співпрацює з різними структурами. Знає про це і твій приятель Марко Андрейчик з Філадельфії. Взагалі рівень демократії того чи іншого суспільства можна визначити рівнем цивілізованого толерантного співіснування культур. А це саме така ситуація, коли ти маєш психологічно комфортні умови для занять улюбленим ремеслом. Щодо творчості Плачів, я завжди думав, що для тебе є важливим СЛОВО. Гарний текст,

Тарас Чубай: — Марко — людина різноманітних інтересів. Він був діджеєм на радіостанції у Філадельфії, яка спеціалізувалася на альтернативній рок-музиці. Він розкручував свого часу NIRVANA та SONIC YOUTH, пізніше

який вже містить зернину для подальшої музичної вібрації. Чи не так?

Т.Ч.: — По-перше, — це настрій. В собі самому. Відбувається якесь енергетичне завихрення і воно потребує виходу. Із свого досвіду я знаю, що це буває після того, як я читаю гарну поезію. І вже чую музику. Мій батько був хороший поет. Я постійно повертаюсь до його творів і кожного разу знаходжу щось нове. Щодо музики. Був момент, коли зник бар'єр і нас затопила інформаційна лавина з Заходу і цілого світу. Я перестав писати музику. Навіть перестав її слухати. Така кількість груп, така різна музика. Я замислився — чи варто усім тим займатися, бо то без сенсу. Взагалі музична ситуація в світі мені дуже не подобається. Точніше — я її не сприймаю. Бо те, що робиться, заперечує християнську мораль, одна з тез якої — “не брешти”. А брехня на рівні культу — то велике зло. Люди збудували конвейер, де слова ліпляться до музики, усе це тиражується-рекламується. Але це нещире, тобто — брехня, яка нищить людину. Це йде від чорта. Інколи, коли щось пишу, я теж боюся впасти в спокусу.

О.Є.: — Але те, що робить ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, можна впевнено віднести до рок-н-роль-

ного стандарту з домішкою ритм-блюзової традиції на основі гарних текстів і експресивної подачі. Відтак те, що ти вкладаєш в пісню, долітає до людей і викликає адекватну реакцію. Разом з тим, як і будь-яка популярна група, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ є заручником одного-двох хітів, яких публіка вимагає постійно. Для групи В.В. це “Весна” і “Танці”, у вашому випадку — “Вона”.

Т.Ч.: — Інколи це нагадує якусь параною. Проблема не в тому, що пісню “Вона” вимагають скрізь. Проблема в тому, як переключити, а точніше — підключити людей до інших пісень. А вони — ці пісні — не гірші. До речі: зараз в роботі в нас чотири композиції, яких ще не чули. Хоча ми вже трохи обкатали дві речі — “Срібне поле” і “Ти втретє цього літа завітеш”, обидві — на слова Костя Москальця. Зараз роблю ремікси речей, які колись співав сам під гітару. У студії записали пісню “До губ твоїх”. Плануємо зробити “Колискову” на слова Олега Лишеги. І багато іншого.

О.Є.: — Ти маєш класичну освіту. Ти є альтист з консерваторським дипломом. Не збираєшся задіяти альт в класичних цілях?

Т.Ч.: — Ну звичайно, десь мої амбіції цього прагнуть. На жаль, моя ситуація

побутова, наявність команди і концертного графіка не дозволяють мені рухатись в тому напрямку. Мене колись слухали музиканти з Москви, з ансамблів Співакова і Башмета, і пророкували мені велике майбутнє альтиста. Так сталося, що я пішов іншою дорогою і десь, звісно, шкодую за цим. Хоча й не залишаю надії, що колись зможу повернутися до класики.

Р.С. ПЛАЧ ЄРЕМІЇ виник на початку 1990 року як ідея. Як реальність втілювався з січня по квітень. Тобто ПЛАЧ ЄРЕМІЇ виник як група і майже одразу з'явився на сцені. Певно, дякуючи тій обставині, що Тарас Чубай на той час мав непоганий сценічний досвід, працюючи в Театрі “Не журись”. Власне, перший виступ Плачів був спільним з “Не журись”. Тарас і нині підтримує товариські стосунки з Віктором Морозовим, який приятелював з батьком Тараса — Григорієм Чубаєм. Тарас Чубай, як і Віктор Морозов, — близнюки з віковою різницею в 20 років. Отже, у 2000 році одному з них стукне 50, другому — 30. Вони збираються зробити щось разом. Можливо, це буде великий проект. Ювілейний, ясна річ!

1. Як б пішло — на об'єднання класу — Ви б виконали, щоб отримувати подібні історії на Землі?
Навіть без пісень я виконав і виправдав своє існування на землі. Музика — це ще не Все, а Все — це Все.
2. а) 100 років на землі? б) 100 з дня народження? в) не май 100 років? г) важко перші 100 років? д) 100 м Пам'яті?
Скільки років мені? що бачив і переживав? Вона, я прозвучував?
3. Перефразую без труда — а май 100 карбованців.
4. “Пам'яті речі світлих іменити”. Що, за світлих бачили, могли б чинити Вами їхні пісні смерті?
Після смерті я не хотів би залишити після себе нічого, — більше місця для інших...
5. Ким Матроскін каже: “Я не й на митини сходити ніколи” і чи не са каже: “Вірні сонні останні роботи”?
Як слід я ще й грати не навчивсь, і взагалі серйозно останні роки не працював. Хіба можна назвати музику роботою? Ні.
6. “Експериментальний пісню” а...
Сплю і їм, їм і сплю...
7. Секс це не...
Жарт. Секс — це все тільки не жарт. Хоча з іншого боку — це несерйозно (може — гра).
8. Дня 199% гарнитів, що в не...
...вмер.
9. “За все добре я тобі в відмінній”...
...всьому поганому в мені.
10. “Візьміть з собою музичну дорожку”. Як?
Зробіть нову музику з дороги!
11. “Якщо пісню — ворог пісню”. Про це Вам не потрібно про себе розповідати?
Про все. Я — це моя особиста справа.
12. У сценарії “Пам'яті резидента” є пісню під тортури, як музична скаринка. Про яку музичну пісню композитор або авторська спроби були найбільш скаринка?
Скрип тормозів трамваю і вибух бомби.
13. Що б у першу чергу Ви зробили, якщо б дізналися, що цей день — останній?
Наївся, напився і поплакав трошки (від щастя).
14. З біографії Митроха і Кайхосро: — Хіба в пісню щось?
— Ви що, заздрю і їм? і в чому ж їм? Так в чому ж їм? — каже!
Подивіться “Фільм про щастя” і “Фільм про нещастя” гурту ВСЯК ВИПАДОК.
15. “Він жовтий — він жовтий”. Чому Ви пишете про жовтий?
Дорійська гамма — відкриття дорійського ладу!
16. “Завжди з людиною говорити, і як найкраще?”
Тихо сам з собою.
17. Ви улюблений острів...
Будьмо!

ДЗЕРКАЛО ДЛ

ЕРОУ

Ірина Шинкарук

Я — наче птиця
Гарба, 1996 р.

Перший CD молоді співачки Ірини Шинкарук, що відома участю в міжнародному фестивалі "Голос Азії-95" та отримала в тому ж році звання лауреата

"Червоної Руги" — це компіляція записів, зроблених на Студії звукозапису Українського радіо в період з дев'яносто першого по дев'яносто п'ятий рік, складається з чотирнадцяти пісень. 2/3 речей було написано особисто та в співтворстві з Володимиром Шинкаруком, батьком Ірини. Якщо торкнутись сумного питання з приводу стилістичного визначення,

"Я — наче птиця" — це CD суто естрадних пісень, з яких хотілося б відокремити "Чорні, чорні очі", "Русалчин тиждень" та 1/2 пісеньки "Місячний Оберіг" як найбільш вдалі для вуха людини, що зовжди із обережністю ставилася до естрадної пісні.

Плюси — більш багате аранжування, ніж просто "марахайка", мінуси — де-що пласке визначення вокалу. Якщо брати решту матеріалу у вигляді 11,5 пісень — ця музика має власну аудиторію, й добре. Це ще не найгірший варіант, навіть навпаки. "Irina Shynkaruk Started A New Direction In Ukraine Pop-Music-Magic Pop", як повідомляє напис на зворотній стороні обкладинки.

P.S. З питань "нічийності" в українській поп-музиці (в черзі долинання до авторських вух): Е.Л. Кравчук, магітоальбом "Я-нічий", Ірина Білик, пісенька "Я плив" ("Мене несе течія / Я нічий"), Ірина Шинкарук, пісенька "Я — наче птиця" (Я — наче птиця / Я нічий").

Олексій Р-Гіндіч

ВЕЧІРНЯ ШКОЛА

Талалай
Интеркрас-Рекордз, 1997 р.

У 1990 році на "Аудіо-Україні" з'явився диск під

назвою "Самотній дощ". Це був дебют київського поп-дуєту ВЕЧІРНЯ ШКОЛА. І хоча зараз Роман Богорш і Олексій Істомін вельми критично оцінюють цю роботу, в ті часи ВЕЧІРНЯ ШКОЛА дійсно була бажаним гостем українських дискотек. Як і

годиться, команда мала армію прихильників, багато оптимізму і сподівань. Навряд чи вони були готові до крутих поворотів долі. Усе почалося з непорозуміння. Спочатку розірвали стосунки з Дмитром Акімовим — першим їхнім продюсе-

ром, і підписали контракт з Андрієм Семеновим (НХГ). Згодом, після виходу альбому, розійшлися і з ним. Залишилися напризволяще. Довго не сумували, просто продовжували працювати. У серпні 1994 року вийшов новий альбом із характерною назвою "Безглуздя", на долю якого випав несподіваний успіх: касету швидко розкупили, а "безглузді пісні" знову з'явилися в різних радіочартах. Втім, у вересні 1995 року наш тандем виїхав до Нью-Йорку за запрошенням одного із старих друзів. Виїхав буквально на пару місяців, оби спробувати себе, свій потенціал у, так би мовити, дорослих умовах. Щодо умов, а йдеться про працевлаштування і спосіб життя, то вони виявилися дійсно жорсткими. Знаєте, як воно буває — мовний бар'єр, напівлегальне існування,

відсутність зв'язків і таке інше. Але молодість, ентузіазм і щире бажання довести самим собі й оточенню, що вони здатні своїми силами чогось добути в найбільш екстремальних умовах дикого Заходу, подолали перші перешкоди. В Нью-Йорку Роман і Олексій одружилися, живуть там і працюють на студії Alien Flyers. Отже, альбом "Талалай" містить пісні і денс-ремікси, зроблені саме там — з урахуванням нової ситуації і сучасної американської поп-культури. Альбом наскрізь танцювальний, з присмаком білого — а точніше — слов'янського репу. Техно, хіп-хоп, трошки транс — і маємо "Талалай"! Цей трансатлантичний реліз тепер цілком доступний для тодішніх і нинішніх прихильників денс-культури.

О.Є.

Інесса

Я — вітер
Интеркрас-Рекордз, 1997 р.

Вже стало загальним місцем називати серед імен-відкриттів року 1997 маленьку русалочку Катю Чілі та деякі танцювальні гурти, такі як АКВА ВІТА. Але якби експерти уважніше поставилися до справи, то список імен поповнився б рядом справжніх яскравих особистостей. Однією з перших у ньому я би назвав молодшу співачку з Івано-Франківська Інессу, а її перший альбом під назвою "Я — вітер" — найбільш вдалим фонографічним дебютом. Водночас Інесса — це переконлива творча перемога її продюсера, композитора і аранжувальника з Івано-Франківська Дмитра Цинердюка. Дмитро — лідер групи МОПРА, яка тимчасово згорнула діяльність, незважаючи на свій непоганий потенціал. За рік роботи зі співачкою зроблено чимало: лауреатські місця на фестивалях "Перлини Сезону", "Червона Рута", знято відеокліпи, видано альбом "Я — вітер". Ти-

тульна пісня "Я — вітер" принесла заслужену перемогу на "Руті", оскільки витримана в кліматі модерного фольку і нової хвилі. Взагалі, усі пісні, за винятком танцювального реміксу на пісню "Лалалай", витримані в новохвильовій естетиці, а точніше — її неоромантичної течії з домішкою адаптованого західняцького фольку. Де-не-де відчувається вплив готики ("Sisters Of Mercy", "Dad Can Dance"). Драматично-напружене "Intro" вводить вас до світу химерних почуттів людини, душа якої продирається крізь холодну технократичну дійсність до світа і тепла. Далі отримуємо здорову порцію життєвого оптимізму ("Лалалай") і вишукану, дуже чутливу баладу "Твій голос" із стриманим, а відтак — ще більш виразним еротизмом. Альбом записувався на двох студіях: Універсал Студію (Івано-Франківськ) та Студію Лева (Львів), виконавчим продюсером виступав Олег Красиловський (Интеркрас-Рекордз).

О.Є.

Людмила та Михайло Кримиови

Там, где нас нет
LAV studio, 1997 р.

Є така собі приказка: "Хорошо там, где нас нет" — перше, що спадає на думку, коли читаєш назву цього CD. Але це не має відношення до музичного боку справи.

Перший CD дуєта Кримиових з Дніпропетровська (це вже стосовно музики) містить 64 хвилини чогось, що прийнято називати джаз-роком (з двох хвилин матеріалу, що має дуєт взагалі). Михайло Кримиов (бас, вокал, перкусія, сопілка та авторство всіх композицій) колись грав у джаз-роковому КРЕДО та в Гурті Олександра Любченка. Перефразуючи М.В. Гоголя, "Якщо існує цей CD, то сидить десь і слухач його". Значить кажуть, що ця музика "конкурентноспроможна на європейському ринку". Якщо так, будемо ставитися з повагою до теоретично конкурентноспроможного CD, але, як на мене, занадта "новороченість" композицій не дуже сприяє їх "слухабельності". Суворо для цінувачів специфічного джаз-року деякої давнини. Плюси: безперечний професіоналізм виконання та несподіваний дизайн власне диску. Мінуси: втомлююча тривалість композицій.

Олексій Р-Гіндіч

FOA-XOKA

Не — відомість
Кока-рекордз 1997 р.

FOA-XOKA — це наша, вітчизняна, справжня independent група, тож можемо пишатися. Стилістика, а якщо точніше — концепція FOA-XOKA — це, як писав музикознавець А.Гаврілов, "нетрадиційна музика із радикальними елементами". Пан Гаврілов мав на увазі тусовку, що мала місце на студії Lava Василя Шумова — Рацкевіч, ЦЕНТР, Ігор Леня. Спілка композиторів та НІЧНИЙ ПРОСПЕКТ. Останні казали: "Ми виходимо на сцену задля того, щоб зіпсувати вам настрій". Зовсім як КОМУ ВНИЗ та FOA-XOKA. Найближчі родичі: CABARET VOLTAIRE, PSYCHIC TV, NURSE WITH WOUND, CURRENT 93. Та ще з дюжину назв діячів "самопальної" музики. Матеріал касети записано в Експериментальній студії польського радіо за один день — спонтанно творчість, трохи folk,

трохи industrial, трохи ambient, як результат — й не перше, й не друге, й не третє.

Автор текстів, Куровський, декламує свої тексти, іноді демонструє брязкі та кумедні спроби співати. Тексти можна почитати на вкладинці: "Рудий, рудий, рудий пес. Рудий, рудий, рудий кіт. Рудий, рудий, рудий півень. Рудий, рудий, рудий орел. Усіх забере супутник. Буде стежить телескоп." ("Телескоп"). Звук — бридкий та архаїчний. Найбільш вдала річ — це обробка народної пісні "Коза", яка перестає бути найбільш вдалою завдяки вокалістам Куровського. Взагалі в останній час пішла широка хвиля переспівувань народного матеріалу. "Коза" причаровує своєю "підвальністю", "Рекрутська пісня" — інша традиційна штука на цьому альбомі — не вийшла взагалі. "Невідомість" — це касета, що розвалюється на багато окремих нюансів, між якими стиківка неможлива, але стиківка... є. ФОА-ХОКА — це один з найпарадоксальніших проєктів, що я тільки чув, ця музика

відштовхує та притягує до себе водночас. Який тут може бути шарм? Ідіотські тексти, тривіальні музичні рішення, дилетантський звук, невміле виконання. Гадаю, цього досить для того, щоб ви ніколи не купували цю касету, але — і в чому тут справа? — ця музика, як-то кажуть, "втуляє". А тепер забудьте все, що я вам тут сказав.

Олексій Угрюм-Бурчєєв

ОКРЕМА ТЕРИТОРІЯ

Обряд розрізання яблука Gold Lion, 1997 р.

Колись у несерйозному юнацькому віці ми з друзями мали звичку про все, що подавалося з великою помпою та патетики, казати іронічною фразою "Це дуже серйозно, я вважаю".

Львівська група ОКРЕМА ТЕРИТОРІЯ належить до представників так званого епічного року, тобто намагається з усією що є на світі серйозністю розповідати про щось високохудожнє. Подібним займаються й ставпи вітчизняного рока КОМУ ВНИЗ. Щоправда, "комувнизи" пікаються про політичне

та соціальне, а "окремники" — про філософське.

І справа не в тім, що бути серйозним зараз не модно, а йдеться про загрозу скотитися до патетичної банальності, якої у посттоталітарному мистецтві — хоч маринуй. Патетика та "дуже серйозність" остогидувала у радянську епоху та на-

роджувала революційну протидію. Народжувала для чого? Невже щоб вона перетворилася потім на патетику та "дуже серйозність", тільки вже іншого гатунку. Зрозуміло дбання ОКРЕМОЇ ТЕРИТОРІЇ про втрачену духовність у байдужий до неї та суворий час,

але... Це дуже серйозно, я вважаю.

А маємо українізований варіант JETHRO TULL, драматична віолончель і сумна сопілка, верлібр у віршах, звичайний вокал та "дуже серйозні" тексти.

А.Б.

Ірина Білик

Фарби NOVA, Eurostar, 1997 р.

Це стає доброю традицією — наприкінці кожного року мати нового альбому від кращої вітчизняної співачки Ірини Білик. Коли багато років тому молодіжна студія "Гарт" представляла Ірину як кращу співачку країни, це було якоюсь нісенітністю — ніякої української, окрім "шароварної", популярної музики ще не було. Але ось вона є. А Ірина Білик і зараз краща, і зараз єдина.

"Фарби" — один з тих довершених альбомів, який так високо тримає планку рівня якості та професійності, що мало хто з існуючих, проте вже неодноразово пещених, вітчизняних виконавців може навіть наблизитися. Заслуга в цьому, перш за

все, бездоганних та барвистих аранжажі Жана Болотова, відвертій ліриці самої співачки та пре-

красного й майстерного акомпанементу.

Альбом містить два безперечних шлягери: "Я Пливу" та "Одинокія". Прикро лише, що кілька пісень були "насажені" на тимчасові хіп-хопові ритми. Боюсь, що іспиту часом вони не складуть. Навіть якщо мене не задовольняє музична палітра та естетика пісень співачки, я не можу не визнати, що "Фарби" — сильна річ, позбавлена рагульства та фальшу.

А.Белай

СП Київ EuroStar

п р о п о н у є:

- Аудіокасети з записом "EUROSTAR" /більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія, целофанування/
- Комплектуючі SKC для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160

Музика Ендрю Ллойда Веббера в Києві

Початок зими для Києва ознаменувався дещо незвичною, але цікавою подією: на схилах сивого Дніпра висадився музичний десант з туманного Альбіону, який 6-го грудня в Національній опері України представляв музику одного з найвідоміших композиторів другої половини XX століття Ендрю Ллойда Веббера. Це було перше "живе" виконання цієї музики у нас в країні з дотриманням вимог автора, — адже проект "The Music Of Andrew Lloyd Webber" належить самому композитору. Взагалі з його творчістю трапилася дуже цікава річ: починаючи з першої рок-опери "Jesus Christ Superstar", написаної музикантом майже в двадцятирічному віці і поставленої в Лондоні в 1972 році, все, що виходило з-під пера митця, набувало популярності, перетинаючи кордони, моря, океани, незважаючи на соціальні, політичні чи релігійні заборони. Голос Ендрю Ллойда Веббера звучав міцно і своєрідно, незважаючи на зливу талановитої рок-музики від BEATLES, YES, LED ZEPPELIN, PINK FLOYD, QUEEN, GENESIS і т. д. Його музику із захопленням слухали довговолосі молодики — і віддавали належне такі метри класики, як Дмитро Шостакович. Можна сказати про нього, що він був щасливчиком долі: його найвідоміша опера "Jesus Christ Superstar" за ці 25 років ставилась 3358 разів. Вона стала найпопулярнішим музичним твором в історії лондонського Вест Енду.

Композитор став багатою людиною, але це "випробування" аж ніяк не вплинуло на його творчу активність: згодом були написані мюзикли "Cats", "Starlight Express", "Aspects Of Love", "Sunset Boulevard", "The Phantom Of The Opera", багато музики до кінофільмів і т. д. І це була талановита музика, яка викликала інтерес слухачів. У березні 1997 року Ендрю Ллойд Веббер отримав премію "Оскар" за кращу пісню "You

Must Love Me" до фільму "Evita" у виконанні Мадонни. Взагалі маестро не був обділений увагою та нагородами: шість премій "Тоні", чотири — "Драма Деск", п'ять — Лоуренса Олів'є і т. д. 31-го грудня 1996 року англійська королева Єлизавета II відзначила композитора званням пера. Віднині його титул — лорд Ллойд Веббер з Сідмонтону.

Мелодії Веббера легко запам'ятовуються, ритми міцно вкарбовуються в

Диригент Стівен Брукер привіз до Києва шістьох солістів: Мері Кер'ю, Клер Мур, Кетрін Портер, Грема Біклі, Моріса Кларка, Джеймса Грема. Всі вони є зірками лондонських театрів. Також у концерті взяли участь англійські інструменталісти: група ударників, двоє гітаристів, двоє клавішників, соліст-трубач. Гостям допомагав оркестр театру, і, слід сказати, його бездоганна гра справила велике враження як на англійських музикантів, так і на нас, слухачів. Прозвучали фрагменти з відомих музичних творів: "Jesus Christ Superstar", "The Phantom Of The Opera", "Cats", "Evita" та ін. Блискуче виконання поєднувалось з чудовим звуковим забезпеченням, освітленням та костюмами. Здається, вперше кожен музикант оркестру мав окремий мікрофон з виходом на пульт. Це не могло не позначитись на якості звучання, його збалансованості і виразності. Над цим працювала англійська фірма "Mac Sound" разом з українською "Коморою", і результат такої співпраці був дійсно вагомим: концерт пройшов з великим успіхом, на високому художньому рівні, з використанням найсучасніших звукових можливостей техніки. Ще декілька років тому повідомлення про постановку мюзиклів "Cats" та "The Phantom Of The Opera" у Відні, на яку було

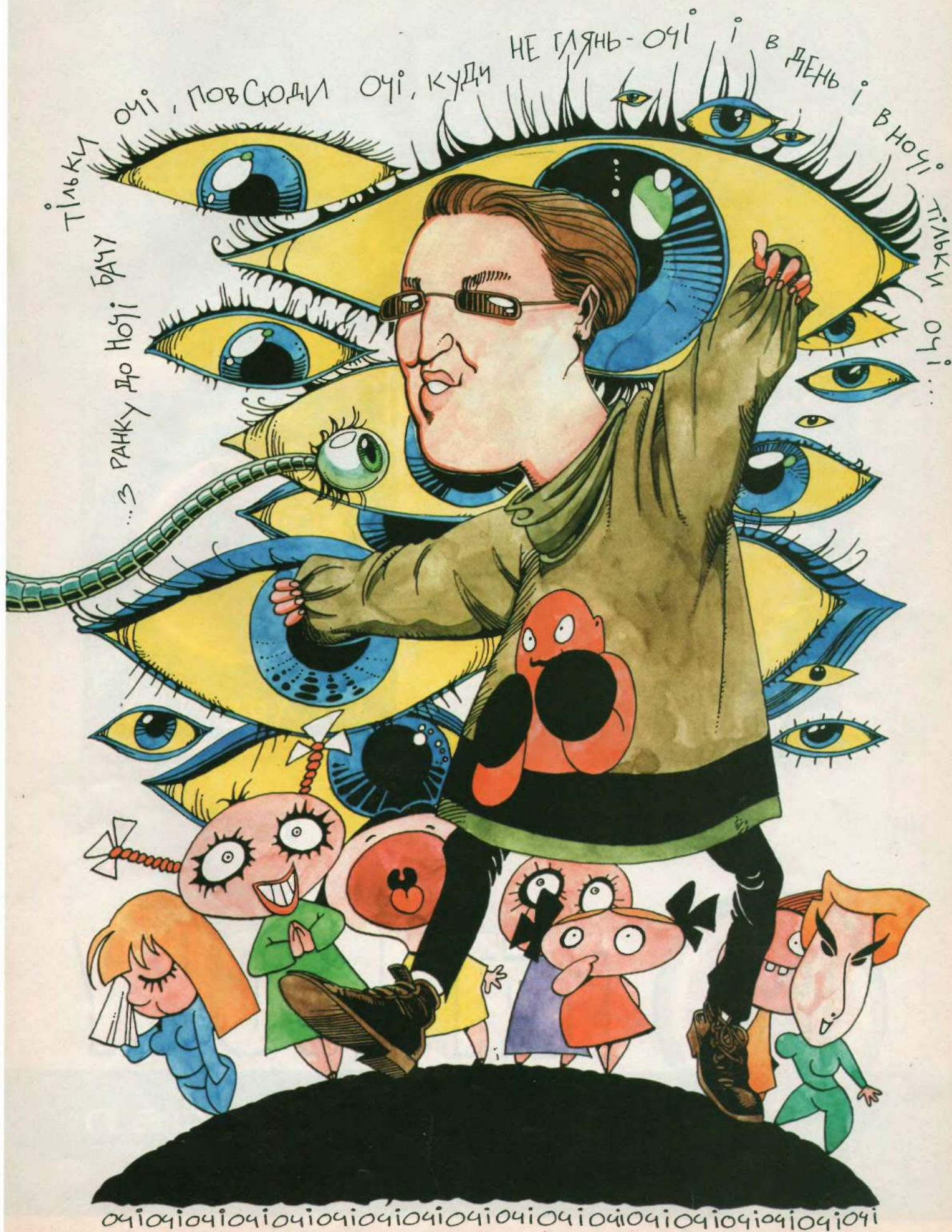

Сцена з мюзиклу Е.Л.Веббера "Cats"

пам'ять і хочеться виконувати цю музику, що багато музикантів і робить, "знімаючи" її з платівок, які завозились із-за кордону, діючи по-своєму, як хто може, в міру свого таланту та технічних можливостей: від "гітарних" транскрипцій до "саморобних" сюїт у виконанні естрадно-симфонічних оркестрів. Тому те, що відбувалось у Національній опері, можна назвати "очищенням", авторською реставрацією музики.

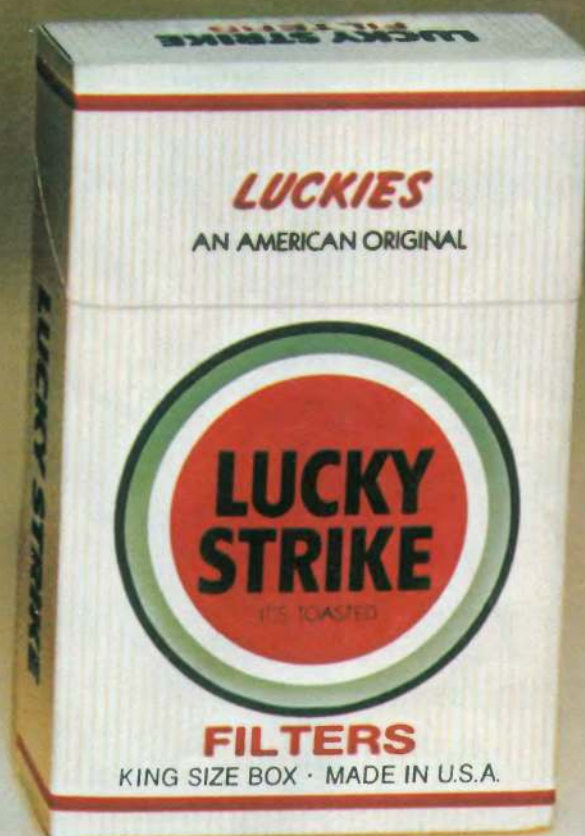
витрачено кілька мільйонів доларів, викликало подив та певну розгубленість у нас. Але видовищність, сценічність, високий рівень виконавської майстерності та найсучасніше технічне забезпечення спектаклів виправдовують ці витрати. І цей концерт засвідчив, що з часом подібні проекти можливі і в нашій країні, і що це, безумовно, дало б новий творчий поштовх вітчизняним митцям.

О.Рибніков

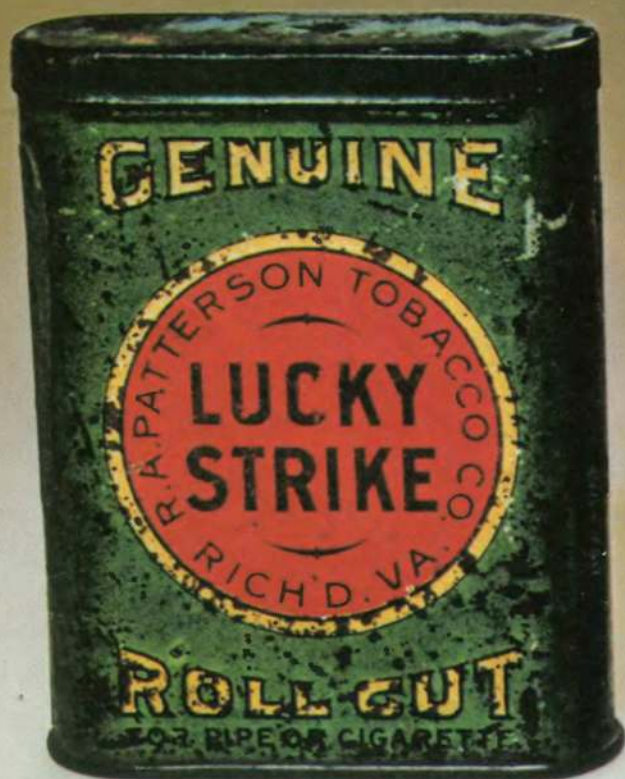
1941

СЬОГОДНІ

Original since 1871.

Є: ПАЛІННЯ ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

1871

1917

GET LUCKY

An American

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ПОПЕРЕДЖУЄ

SUCHARD

КОРОНА

КОРОНА

ВЕСЕЛКА

Шоколадні пухерки з полуничною начинкою
Sweets With Strawberry Filling

я тебе
кохую!

Корона Веселка –
смак бажання

STEREO

№8 1997

База

Засновник
ТОВ «КМ-Мультімедіа»

Відповідальний за випуск
Олег Удовенко

Дизайн та макетування
Юрій Крамаренко-Богданов
majorpro@hotmail.com

Реклама
Ігор Халочний

© КМ-Мультімедіа, 1997

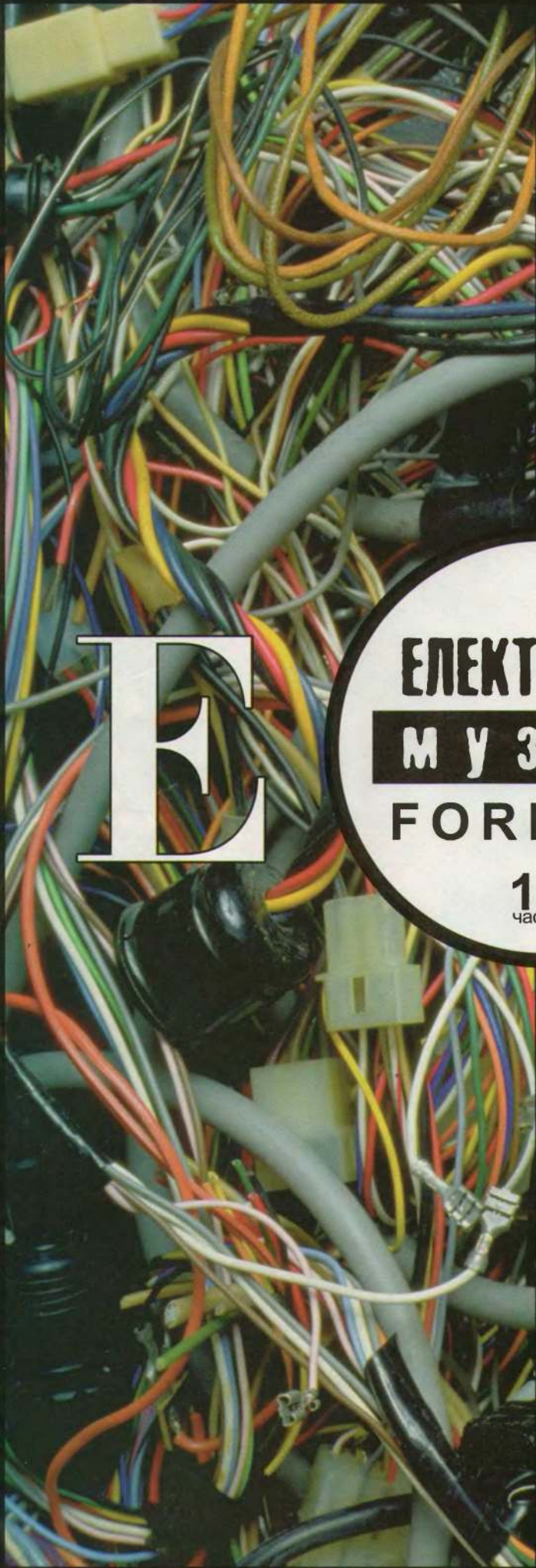
PLUG'N'PLAY

2ed.

STEREOBAZA 8 | 1997 >

11 березня 1878 року члени Паризької Академії наук знайомилися з фонографом. Першим фонографом Едісона. Посланник знаменитого винахідника, приїхавши до Франції, крутив валик, голка з мембраною ковзала по звуковій борозенці, і апарат жажливим, але явно людським голосом промовляв записані слова. Нараз демонстрація урвалася. Поважний академік Бульо кинувся до техніка, котрий демонстрував фонограф, несамовито волаючи: «Негіднику, ми не дозволимо якомусь червономовцеві морочити нам голову!»

«Коли синтезатори прийшли до нас, люди казали: це більше не є музикою! І коли комп'ютери почали допомагати нам у її творенні, старі вішалки знову казали: це не музика!..»

Дітер Меєр, YELLO

Новому змістові відповідають нові форми музичного вираження. Зв'язок з певними традиціями можна знайти в будь-якій музиці, хоча в загальній історії її розвитку було чимало радикальних змін музичного складу — наприклад, перехід від одно- до багатого-

Е

**ЕЛЕКТРОННА
МУЗИКА
FOREVER**

1/2
частина

М

лосся (органум IX–XIII ст.). Не менш значними й важливими змінами в еволюції музичного мислення позначений наш час: панування з XVII ст. гомофонно-гармонічного викладу (поділ голосів на головний та акомпанемент), поява модальної¹ техніки, збагачення акордики зумовили розвиток музики, написаної поза ладовими та гармонічними зв'язками.

Невпинне прагнення створити щось безпрецедентне, винайти нечувані звуки, тембри, зумовлені розвитком науки і техніки, інтерес до нових інструментів, пристроїв, котрі могли б збагатити засоби музичного вираження, безпосередньо наблизили композиторів, які вже пробували свої сили в серійній техніці й пунтилізмі², до ідеї електронної музики.

Вишиковуючи еволюційну схему передумов формування електронної музики, важливо підкреслити регіон — Європа.

Річ у тому, що в східній музиці цілий ряд компонентів — натуральні лади (природні, не темперовані), чверть- і менші ніж півтонова температура³, «екзотичні» (як на європейця) тембри, властиві сьогодиншній електронній музиці, — давно вже перестали бути каменем спотикання, що викликає труднощі для сприйняття. Втім, такий ентузіаст, як Едвард Пітерсон, професор-математик з Оксфорду, ще 1872 року збудував орган, в якому одна октава сягала 53 звуків.

Музичний слух Сходу здавна формувався у сфері саме того звукового матеріалу, до розроблення якого європейці підійшли

тільки сьогодні. А головне — музична естетика Сходу, зокрема Китаю, проголосила з давніх-давен принцип, котрий став вихідним у сучасній електронній музиці: не існує немусичних звуків!

«Будь-який звук на планеті для мене—музика. І синтезатору властиві звуки, що створені людиною, отже це — людський інструмент...»

Борис Бланк, YELLO

Це положення видається ще цікавішим, якщо згадати європейський фольклор, його численні приклади звуконаслідування природи, чудові тембри народних дивоглядних інструментів, які побутували на нашому континенті.

Власне предтечі нових музичних віянь з'явилися на початку ХХ ст. Автори знаходили нові засоби виразності в навколишньому світі — динамічному, технізованому. Радикальні тенденції виявились саме в підкреслюванні ритму міста, у використанні

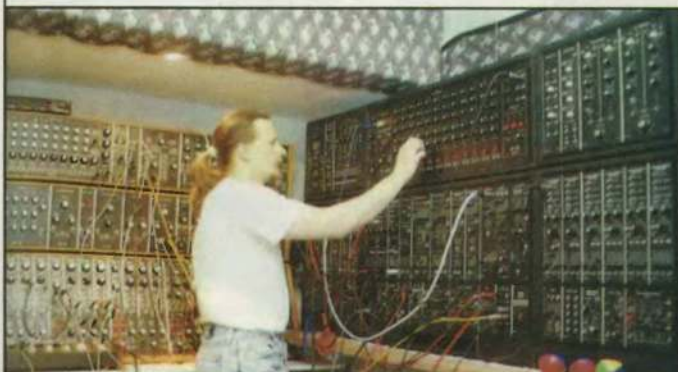

шумів літаків, машин, прикладом чого є «Завод» А. Мосолова, «Расіфіс-231» А. Оннегера, «Механічний балет» Д. Енсла, до складу оркестру якого входили чотири фортепіано, шумові інструменти, автомобільні клаксони, авіамотор.

Відхід від доживаючих свій вік традицій романтизму, творчість композиторів-імпресіоністів, експерименти брюттистів⁴ готували ґрунт для появи електронної музики. І хоча від моменту винайдення генератора звукових коливань та електронної лампи (1906 р.) — основного її інструментарію — і до появи магнітофону (1948 р.) минуло досить багато часу, народженням електронної музики прийнято вважати все ж таки п'ятдесяті роки.

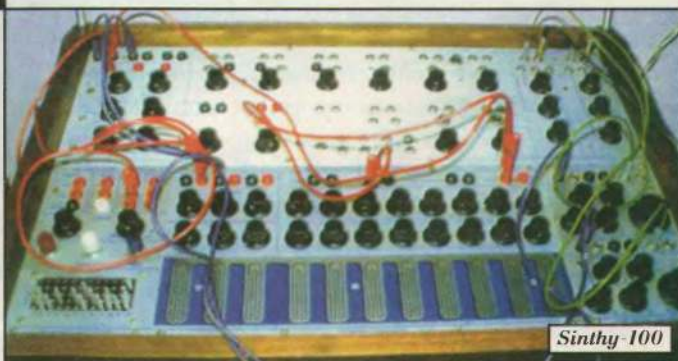
Бо треба було провести чимало дослідів, щоб з'явилися перші інструменти, а не унікальні лабораторні експонати. Коли у 1903 р. американець Кехіл запропонував співвітчизникам свій винахід — телармоніум, багато хто подумав, що в музиці сталася революція. Проте, винахід важив 200 тон, займав величезне приміщення, а динамічний вихід — на той час підсилювальної апаратури не було — подавався у... телефонну трубку.

Ряд творів, які з'явилися в 20–40-і роки — Е. Вареза, П. Хіндеміта та ін. — були написані для електроінструментів у супроводі традиційних. Принципи ж і цілі власне електронної музики «...полягають у створенні виключно засобами електрики тонів і звуків у їхній механічній реалізації, при якій виключається виконавець». Таке визначення нового творчого методу дав Герберт Аймерт — композитор і теоретик Кельнської студії.

1920 рік. Молодий фізик Лев Термен, співробітник петроградської радіолабораторії професора Іоффе, «грає» Глюка на... вольтметр! Радіоінструмент, названий з легкої руки одного з кореспондентів газети «Известия» «терменвокс», винахідник зробив за кілька днів. Закордонні гастролі Термена в 1927 році сприймалися як надзвичайна сенсація. Потрапивши у Сполучені Штати, Термен організував там музично-танцювальну студію. Вона привернула увагу найнесподіваніших людей: Чаплін замовляє йому два апарати для кіно, до студії приходить Ейнштейн — акомпанувати Термену на скрипці.

А у 1930 році був готовий ще один музично-технічний проєкт — синтезатор «АНС» (за першими літерами — Олександр Миколайович Скрябін). Так назвав свій винахід інженер Є. Мурзін. Збудувати його тоді не було змоги: фантазія випереджала можливості. Проєкт було реалізовано лише наприкінці п'ятдесятих. «АНС» був тоді найкращим у світі: необмежено багатоголосим! Побудовані в графіках (тобто, звук — буквально! — малювався), бажані характеристики відтворювались в складній системі генераторів, перетворюючих та контролюючих пристроїв. Саме завдяки Мурзіну у 1967 році в Москві було відкрито студію електронної музики.

З ініціативи москвича Е. Артем'єва (дотеперішнього лідера-ентузіаста цієї галузі) до студії були запрошені тоді молоді автори — С. Губайдуліна, Е. Денисов, А. Шнітке, О. Немтін. Їхні композиції представлено на диску «АНС» (1967 р.) — першій в Союзі платівці електронної музики. Наприкінці 60-х було придбано новий інструмент СІНТІ-100 Британської фірми «Тейлор».

Його принциповою особливістю була наявність системи пам'яті, тобто створювані звукові міксти можна було використувати з часом. Отже, можливості дивовижні, але... не було інженерів, техніків, які могли б обслуговувати прилади.

Е. Артем'єв

Можливість композитора реалізовувати свій задум без виконавців — один з вузлових моментів електронної музики. В цьому її головна відмінність від музики, що виконується на електромузичних інструментах. Електронна музика створюється самим композитором в остаточному варіанті, який не підлягає інтерпретації.

Е. Артем'єв

Перша частина тези, хоч і висловлена моїм електронним «нахненником», певно, не є визначальною з погляду на можливості, що їх надає сучасному музикантові секвенсор⁵. Його предтечею сміливо можна назвати механічні піаніно, які будувались ще позаминулого сторіччя. Один з таких, дотепер функціонуючих зразків, ви бачите на малюнку.

Але у секвенсор можна «загнати» будь-яку музику: від АКВА ВІТИ — до Ісао Томіти. Визначальним постає, все ж таки, зміст, що його намагається втілити мистець у своє електронне дітище. Як тут не згадати колажні експерименти Сергія Курьохіна, яскраву постать радянського авангарду, який, за допомогою семплера, оперуючи цитатами банальних «сов. пісень», маршів і шумів створював пістряві, саркастичні і водночас виразно концептуальні альбоми ще наприкінці 80-х. Це була типова конкретна⁶ музика!

Рік її народження (1948) не випадково збігається з появою магнітофону. (Адже секвенсор — той же багатоканальний магнітофон, але безплівковий.) Засновником, пропагандистом, теоретиком і творцем конкретної музики був П'єр Шеффер — інженер, спеціаліст з електроніки та радіотехніки. Спочатку експерименти обмежувались операціями з шумами; згодом звернули особливу увагу на використання музичних інструментів, зокрема «підготованих»⁷.

Проте, чим більше людей прилучалося до створення нової музики (серед них такі метри, як О. Мессіан, П. Булез), тим більше з'являлося думок про шляхи її розвитку. Адже композитори дійсно знаходили в барвах електронного звуку дещо більше, ніж технічний курйоз.

На Заході освоєння нового музичного напрямку починається в 40-х роках. Перші відомості про синтезатори звуку з'явилися в 1944 р. (інструмент американця Гросса). До речі, у порівнянні з апаратом Мурзіна можливості його були обмежені. А далі знадобилися спеціальні студії. Першу було відкрито 1951 р. на французькому радіо.

«Електронна музика починається там, де закінчується музика інструментальна.»

Гаймерт

Дехто, в тому числі П. Шеффер, продовжив експерименти в царині деформації звуку; інші прагнули до створення певного композиційного порядку, тобто йшлося про форму. Водночас зразок монтажу електрозвуків продемонстрував німецький акустик Вернер-Майер Епплер, і тоді ж, у 1951 році, у Кельні було засновано нову дослідницьку лабораторію — студію електронної музики. Тут під керівництвом композитора й теоретика Герберта Аймерта утворилася група щирих її прихильників: композитор Карл-Хайнц Штокгаузен, винахідник Оскар Зала та інженер Фріц Енкель.

З часом ці напрямки в музиці — конкретна та електронна — взагалі злилися: у сучасних творах можна спостерігати звуки обох типів та їх взаємодію.

Приблизно в той же час студія електронної музики з'являється і у США — в Нью-Йорку. Продовжувачі конкретної школи О. Люенінг та В. Усачевський (що раніше приїздив працювати в Москву на «АНС»), а також Р. Сешенз і М. Беббіт, що

С. Курьохін

приєдналися до них пізніше, оперували виключно конструюванням тембрів на синтезаторі RCA, керованому перфокартами. Їхні починання, методи роботи з новим звуковим матеріалом стали широковідомими й набули популярності. Тро-

хи пізніше, в середині 50-х років, студії електронної музики виникли в Італії, Японії, Бельгії.

Складність полягала в тому, що вся студія тих часів виступала, як один велетенський інструмент, універсальних синтезаторів не існувало. Однак такі (за нинішніми поняттями — обмежені) можливості не заважали піонерам нової музики створювати композиції, які і сьогодні вражають безпрецедентними знахідками.

Великий Moog IIIP

...1958 рік. На Всесвітній виставці у Брюсселі демонструвався винахід американського композитора Едгара Вареза (француз, котрий проживав у США; до речі, замолоду співробітника лабораторії Термена) та архітектора Ле Корбюзьє.

Небувала конструкція усічено-конічної форми, з ідеальною внутрішньою акустикою. Чотири тисячі гучномовців було використано для кращої просторової організації звучання твору. «Електронна поема» — так він називався. Світлові ефекти, статичні фотознімки. Задум грандіозний — розповідь про життя, про людину, історію. Символічна композиція: спроба в ті роки, на світанку електронної музики, поєднати молоде мистецтво з глибинними, загальнолюдськими проблемами.

У 60–70-ті роки картина різко змінюється. Електроніка входить у гучний світ поп-музики. Розмежування «розважальної» і «серйозної» музики відбулося аналогічно такому ж розмежуванню XI ст. — менестрелі і церковна музика, або наприкінці XIX ст. — «серйозна» опера й побутовий романс.

Записаний влітку 69-го альбом «Abbey Road» став увічненням свідком музично-технологічних відкриттів BEATLES. Завжди перші стосовно нового саунду, вони були першими, хто використав ембріональний, тільки-но сконструйований «Moog» для комерційного поп-запису. Його звучання у піснях «Here Comes The Sun», «Maxwell's Silver Hammer», та «Because» шанувальники можуть перевірити при уважному прослуховуванні.

Алан Парсонз, нині віце-президент EMI, розповідає: «Moog» був неабиякого розміру, тож його встановили в кімнаті, суміжній зі «Студією 3». Проводи були проведено з тієї кімнати до контрольної; навколо будинку студії виляса купа дротів, все це можна було бачити просто з вулиці, але... ніхто не знав, що з тим робити! Більшість часу проходила в намаганнях добитись від машини чогось більшого, аніж жакливого булькотіння. Соло у «Maxwell's Silver Hammer» Пол грав не на клавішах, а на плівці, пересуваючи її вгору і вниз по шкалі. Він тримав одну клавішу на клавіатурі як вмикач для звуку, при цьому пальцями пересував тасьму, граючи, як по ладах, на зразок скрипки. Проте, там не було позначення ладів, потрібний був лише гарний слух...»

Хоча техніка сьогодні пропонує музикантам прилади, можливості яких навіть важко уявити, а простоту оперування описати,

цим інструментарієм бажано володіти професійно і, хоча б поверхово, розуміти, що до чого.

Натиснемо клавішу «синтюка». Той звук, що ми почули, створено синтезатором від початку і до кінця, на відміну від електроінструментів — електрооргана чи електропіано. Нині поширені два базові типи синтезаторів — аналогові і цифрові, які різняться за принципом звукоформування.

Звукова крива обчислюється за відповідною математичною моделлю. В аналогових інструментах ця модель реалізується апаратно: вихідна форма сигналу задається звичайним звуковим генератором.

У цифрових синтезаторах модель — це набір інструкцій для мікропроцесора, які реалізуються в алгоритмі синтезу, а на виході — після цифро-аналогового перетворення (інформації про форму сигналів у напругу) втілюється в звук.

Отже, натискуючи клавішу аналогового інструмента, музикант змінює керуючу напругу, разом з тим і тон. На цифровому апараті процесор відрахує час, за який клавіша пройшла шлях від одного контакту до другого, подасть команду (врахувавши і силу натискання і швидкість зняття) до звукоутворення.

Варто показати картину еволюції синтезаторів, але вже не як комплексу приладів у студії, а як самостійних концертних інструментів.

«Синтезатор — це система генераторів, перетворюючих і контролюючих пристроїв, спроектованих так, щоб зробити можливим загальне і логічне видобування звуків.»

Роберт Муг

Планомірна й успішна робота з конструювання виконавських синтезаторів почалася в 50-ті роки. Відтоді вони постійно удосконалюються. Вже йшлося про агрегати, непристосовані для широкого використання, виключно студійні.

Малий Moog

В 1967 році Муг, нарешті, презентував базований на транзисторах інструмент із підсилювачем, клавіатурою тощо. А перше концертне використання «Moog» припало на 28 серпня 1969 року, коли, здавалося б, композитори повернули собі раніше нібито втрачену роль творця та виконавця-віртуоза. Проте, хоча в «Moog» (дивіться мал.) усі пристрої взаємно комутувалися, виконання було просте, а пульт управління — клавіатура з універсальною звуковою шкалою — інструмент був одноголосий. Перший

ентузіаст — Вальтер Карлос саме на такому створив свого «Switched On Bach» — альбом-бестселлер класичної музики всіх часів (перекладення Бахівських творів для синтезатора).

Минуло не так уже й багато часу, і в першій половині 70-х років світ облетіла звістка, що Мут зробив поліфонічний виконавський синтезатор. Трохи пізніше, 1978 року, був розроблений схожий апарат «Sequential Circuits Prophet 5» з вельми суттєвою відмінню: він був відносно малогабаритним й, водночас, звукопрограмуваним. (Тобто, звуки, що створювались на ньому, вписувались у пам'ять для подальшого використання.)

Проте — революція була попереду. Нею стала цифрова техніка, що буквально через кілька років відкрила широкому колові вже не професіоналів, а любителів дешеві, портативні, зручні інструменти, що використовували комп'ютерні чіпи разом із розумною софтою. До речі, з виконавського боку першою перевагою, як на мене, було витримування точного строю цих інструментів: адже чіпи були кварцові, отже, не боялися температурних й погодних змін. Першим з перших був Roland — «Juno-60» 1982-го, роком пізніше — JX-3P. Коли ж з'явилась «Yamaha DX7» 1983 року, що використовувала так званий FM синтез для створення майже ідентичних до оригіналу звуків — серед виконавців запанувала розгубленість: як з усім цим дати собі ради.

Бо деякі з новинок мали перспективи справді приголомшуючі. Наприклад, «Synclavier», в якому закладено можливості написання музики, її аранжації, пам'ять тембрів, виконавської манери усіх відомих людству інструментів (все вищеперераховане у вигляді відповідних програм завантажується в інструмент).

Комп'ютер синтезує будь-які голоси: вокалістів-солістів, ансамблів, хорів; практично незліченна кількість музичних інстру-

ментів відтворюється в будь-яких комбінаціях. Пророчі думки у 50-і роки висловлював мистецтвознавець академік Б. Асаф'єв: «Культура тембру, розвиваючись, зробить непотрібним оркестр, бо можливість композиторського спілкування з тембром без інструментів у їхньому звичному вигляді, за допомогою електрифікованих приладів відкриває небачені перспективи».

Теоретично безмежні за можливостями інструменти останнього покоління — семплери-синтезатори, які оперують живими звуками. Наприклад, якщо записати як на звичайний, але цифровий магнітофон власний голос, ви маєте можливість грати ним на клавішах, «співати» у хорі тощо.

Візьмемо будь який семпл (зразок звуку). Пристрій аналізує оригінал в залежності від часу його звучання і створює цифрову копію.

подовження у наступному номері

¹ модальна техніка — принцип організації, заснований на модусах—рядах у звуковисотній області, іноді і — тривалостях пауз, але не зв'язаний певним порядком

² серіальна, пуантилізм — найновіші композиторські техніки (ХХст.)

³ темперація — вирівнювання інтервальних співвідношень між ступенями

⁴ брютісти — композитори, які використовували в музиці немусичні шуми

⁵ секвенсор — пристрій, що дозволяє MIDI (цифровий зв'язок між музичними інструментами — стандартизований метод комунікацій) інформації бути записаною, обробленою і відтвореною. Включає в себе власне hardware — апаратний елемент, software — програмне забезпечення та MIDI-інтерфейс. Власне MIDI не містить аніякої прямої звукової інформації, лише набір команд щодо певних виконавських функцій (висота звуку, його довжина, сила, тощо)

⁶ конкретна музика — композитори обробляють усі навколишні, тобто конкретні звуки, а не лише тоновий матеріал музичних інструментів

⁷ «підготовлені» інструменти (винахід американського композитора Д. Кейджа) — денатуралізація звука традиційних інструментів внаслідок використання сторонніх предметів

Справки по тел: (044) 441-2177

(044) 441-2178

факс: (044) 241-7352

Организатор

Выставка официально поддерживается Национальным советом Украины по телевидению и радиовещанию и Государственным комитетом телевидения и радиовещания Украины

г. КИЕВ, ЦЕНТР "УКРАИНСКИЙ ДОМ"

17-20 ФЕВРАЛЯ 1998 г.

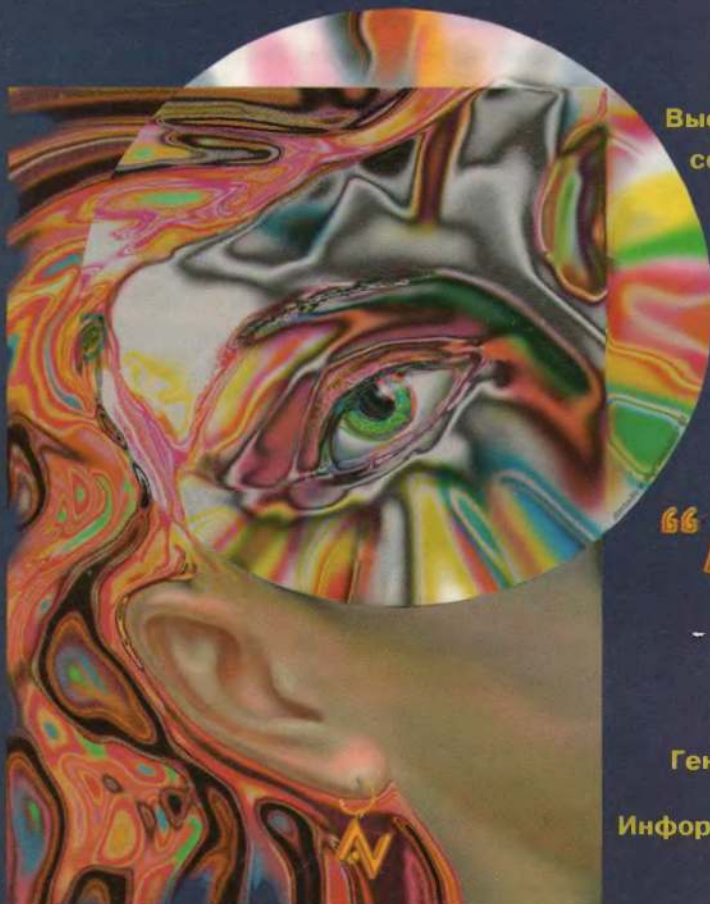
“AUDIO-VIDEO '98”

МЕЖДУНАРОДНАЯ ВЫСТАВКА

ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ, БЫТОВОЙ
АУДИО- И ВИДЕОТЕХНИКИ,
МУЛЬТИМЕДИЙНЫХ СИСТЕМ

Генеральный информационный спонсор АУДИОМИР

Информационные спонсоры

METALLICA

Reload
Vertigo, 1997 р.

Я маю зізнатися — цей альбом вкрай здивував мене. Не очікуючи нічого принаймні гарного від матеріалу, що не увійшов в "Load", я мав почати цю рецензію саме так: і знов ці старі цапи... Або щось подібне. METALLICA — це завжди дивовижна річ. Гумор ситуації лише в тім, що в музичному плані вони залишилися все тією ж командою, що грає все той же "застарілий" треш, майже жодних кардинальних змін. Нам таки потрібна METALLICA, як виявляється, що б вони не надрукували, ми все одне "схаваємо" або навпаки — "залажемо" вкрай. Другий кумедний аспект питання — нам все одне від METALLICA нікуди не дітися, подобаються вам їх останні альбоми або навпаки, все одно на них треба зважати.

Після однойменного релізу дев'яносто першого року, фантастичного альбому, чорт забирай, від METALLICA всі нетерпляче чекали наступних одкровень... а чекати на них довелося п'ять років... а коли дочекалися на цей альбом, то жодних одкровень там не знайшли... тому що це був треш, просто треш, без всіх цих "штучек", що здивували нас на "чорному альбомі". Тож окрім "Mama Said", що чомусь сподобалась, незважаючи на ненависть до могутніх та мужніх рок-балад, "Load" зовсім не хотілось слухати.

Силоміць примусив себе послухати "Reload". Торба.

З приводу "Load" всі чомусь забули одну річ: METALLICA зараз в тому стані надпулярності, коли вона має робити все, що заманеться. А грають вони те, що їм до вподоби та що вони грали на протязі майже всієї кар'єри. Чак Беррі, якщо не помер, по цей момент грає рок-н-рол. METALLICA грає треш, зараз він просто застарілий, а ще років через десять він буде архаїчним —

що буде з METALLICA через десять років? Зараз вони чоловіки середнього віку, професійні музиканти, мільонери, розумні чоловіки, до речі, особливо Хетфілд, як-що судити з його текстів. "Reload" — це доросла музика. Вони не втомились. Вони не зажерлись. Вони просто почали старіти, відповідною стала їх музика. Музика розумних чоловіків середнього віку (див. U2, Стінг й тому подібне). Місцями самотірно. А ось "Unforgiven 2" — зайвий.

О.Р.Г.

REPUBLICA

Republica
Deconstruction, RCA, 1997 р.

Свій стиль британці REPUBLICA характеризують як "техно-поп-панк-рок". Не розумію, навіщо цей хвостик "рок" на кінці, адже "поп" він і є "поп". Про панк в "Republica" нагадує хіба що "Naughty-Girl" (нахабне дівча) — вокал співачки Сефрон. У манері дівок з SHAM-POO, але не такий різкий і нахабний. Після виходу дебютного альбому "Republica" групи відразу почали порівнювати з GARBAGE. Справді, їхній перший хітовий сингл "Ready To Go" викликав не менший резонанс ніж "Stupid Girl" і в Європі, і, що дуже нетипово для починаючих англійців, в Америці. Проте, більше порівнювати нічого. Музика GARBAGE — депресивна, колюча, як і вокал Ширлі

Менсон, який може пробрати вас до кісток. Техно-гітарний коктейль REPUBLICA набагато легший для сприйняття. Фактично — музика для дискотек, зроблена на високому професійному рівні. Всі композиції альбому слухаються як ремікси на якісь невідомі, придушені в глухих лондонських студіях оригінальні варіанти. Успіх забезпечили — наявність гарних мелодій та модельний, стерильний імідж Сефрон, в міру сексуальної, в міру агресивної. Легкі гітарні запилу та техно- "підкладка" від професіоналів (всі музиканти REPUBLICA, крім Сефрон, аж ніяк не новачки — колувають сцену добрий десяток років, а ударник, Дейв Барбаросса, взагалі грав з BOW WOW WOW та ADAM & THE ANTS) призводять до того, що на альбомі нема місця, де б ви могли занудьгувати. Якщо вам набриднє ця музика, то вся і надовго. Але цілком вірогідно, що до того моменту REPUBLICA випустить свіжий диск, з гарячими, як хот-доги, хітами. Якщо ні, вони заваляться так само розкішно, як і співають. Drop Dead Gorgeous.

Ярослав Степаненко

COLLECTIVE SOUL

Disciplined Breakdown
A&M, 1997 р.

"Візьміть з собою музику в дорогу", — такий стікер треба наклеювати на кожен альбом "Disciplined Breakdown". Це й справді дуже комфортна фонова

музика, незамінна під час довгих автомобільних поїздок чи монотонної роботи. М'які гітарні рифи, чіткі ритми та мелодії — все зроблено на високому професійному рівні і нагадує місцями то INXS, то REM-

BRANDTS, то це щось давно знайоме. Більш акуратно звучать тільки американські християнські групи. Ще таку музику називають "radiofriendly", тобто вона якнайкраще підходить для різноманітних FM-станцій. Композиція "Listen" стала справжнім радіохітом. Такий же потенціал мають: "Precious Declaration", "Maybe", "Forgiveness", "Everything" та майже всі інші композиції цього дуже рівного альбому. Діло лише за розкрутку та дорогими відеокліпами. А якщо коротко, то "Disciplined

досвід виконання музики для фанів від дванадцяти до сімнадцяти. "Jugulator" має отримати досить широку аудиторію як серед прихильників новомодних течій, так і серед апологетів всіякою застарілою Hard'n'Heavy. Приклад несподіваної метаморфози майже похованого гурту: мабуть, в боротьбі за якість милого серцю Heavy Metal.

P.S. Цікаво, наскільки плідною виявиться робота в JUDAS PRIEST співака Рінпера Оуенса в майбутньому.

О.Р.Г.

Breakdown" — це мейнстрім, яким він повинен бути, мейнстрім прийнятний для вух. Біда його лише в тому, що влітаючи в одне вуха і влітаючи з іншого, він абсолютно не затримується посередині.

Ярослав Степаненко

JUDAS PRIEST

Jugulator
SPV, 1997

Це перший за останні сім років реліз JUDAS PRIEST та найбільш довгий строк припинення діяльності для групи, що понад двадцять років веселили публіку платівками — одна кумедніша за іншу, як попередня та, здавалось, незмінний співак Роб Халфорд веселив всіх зовнішнім виглядом, голосом та поведінкою на сцені. Як виявилось, Роб був ще й гальмом. Із появою більш молодого за своїх колег вокаліста Рінпера Оуенса в дискографії JUDAS PRIEST з'явилась платівка, що на цей час є єдиною більш-менш "слухабельною" платівкою. Треба було попросити Халфорда ще років п'ятнадцять тому.

Таким чином, старе хеві-металічне опудало на зразок NAZARETH або SAVATAGE перетворилось на найбільшого конкурента GEEZER, що сьогодні домінує в категорії "Heavy Metal для тих, кому за тридцять". Музика стала більш стриманою та божевільною водночас, хоч місцями JUDAS PRIEST досить важко приховати своє сумне минуле: багаторічний

Bruce Dickinson

Accident Of Birth
EMI, 1997 р.

Дікінсон — сорокарічний "Tattooed Millionaire" та екс-співак IRON MAIDEN. Десять років, що були проведені Дікінсоном в складі найвідомішого монстру Heavy Metal, та участь гітариста Адріана Сміта залишила на цьому запису важкий та зайвий відбиток творчості IRON MAIDEN. Інакше не могло й бути. "Freak" виглядає немов річ, що не ввійшла в "Fear Of The Dark" або в "No Prayer For The Dying" тому, що було занадто гарною для цього.

Решта — з протилежних причин. Традиційні 1,5-2 хіти на альбом та немінуча нудотна решта. Рекомендовано бідолашним музичним критикам, що змушені слухати все підряд та вірним фанатам IRON MAIDEN, що мають слухати IRON MAIDEN, Брюса Дікінсона та KILLERS до сиво-го та рідкого волосся.

P.S. Мабуть, прийшов час для Брюса Дікінсона записати щось разом із якимось DJ, — модно та цілком природно для хлопця, що починав в якості диско-співака.

О.Р.Г.

Під час виступу групи U2 у столиці Мексики на стадіоні «Foro Sol» відбулася бійка між охоронцем сина президента Еміліано Зеділло та охоронцем басиста Адама Клейтона. Під час останнього з трьох концертів, що транслювався по MTV, син президента Ернесто Зеділло, Еміліано, пройшов у супроводі своїх охоронців за сцену і був зупинений охороною за сценою. Охоронець Клейтона, Джеррі Мельтцер, намагався відвернути зіткнення і отримав удар ручкою пістолета по черепу. У лікарні Мельтцеру, який втратив свідомість, наклали 5 стьобків і відправили додому. З боку президента Мексики надійшло інше пояснення — синочок (задовго до кінця концерту!) шукав вихід зі стадіону (на сцені!).

Минулий рік був вдалим для гастролуючих музикантів. Загальна сума зборів від гастролей становить 1,3 мільярди \$ — другий в історії

готові випускати все що завгодно. Ми — останні проститутки Всесвіту!», — сказав Сіммонс. «До речі, я вважаю проституткою людьми, які заслуговують на довіру. В крайньому разі, вони показують, за що беруть гроші з Вас. На відміну від дружин та політиканів».

Група THE PRESIDENTS OF THE UNITED STATES OF AMERICA заявила про свій розпад. Співак і лідер групи Кріс Белльо збирається зайнятися сольною кар'єрою. Його альбом вийде наступного місяця. Кріс заявив, що його останній виступ з PRESIDENTS відбудеться на початку наступного року.

Роберт Планта і Джиммі Пейдж здійснять турне по 50 містах США і Канади, котре організують Warner / Avalon наступного року. LED ZEP-

Fleetwood Mac REUTERS

результат (перший був у 1994 році — 1,4 мільярди \$). Згідно з даними журналу «Pollstar», на першому місці ROLLING STONES — 33-шое «Bridges to Babylon», які зібрали 89,3 мільйони \$. Далі йдуть U2 з 79,7 мільйона \$ для своїх 46 концертів і возз'єднаний FLEETWOOD MAC з 36,3 \$ мільйона (більш ніж 40 виступів). Окрім них до першої десятки входили: METALLICA, сумісне шоу дуету Брукс — Данн та Ребі МакІнтайр, Гарт Брукс, Тіна Тернер, Артист Р.В.Я. Прінс, Джиммі Баффет і AEROSMITH.

На хвилі буму 70-х було зароблено багато грошей. І, зокрема, групою KISS, котра продавала зі своєю символікою крім звичайних майок і плакатів — колекції монет, більярдні шари, кредитні картки, пазлики, ряднінки, мішені для дартс, килимки для мишок, магніти на холодильник і навіть презервативи. Незважаючи на це, басист групи Джін Сіммонс сказав, що це ще не кінець. KISS освоюватиме плитку шоколаду, цигарки, мотоцикли, машини для гри в пінбол, відеоігри і телефони. «Як тільки лише з'явиться хтось з великим чеком — ми

PELIN посіли друге місце у світі за продажем своїх альбомів (63,8 мільйонів примірників). Вони випередили Гарта Брукса і тепер йдуть за BEATLES за цим найважливішим показником. Зараз Планта і Пейдж працюють над новим альбомом, котрий вийде наступного року.

Гурт RAGE AGAINST THE MACHINE протестував проти надмірного перевантаження робочих в компанії «Guess? Jeans». Це відбувалося біля магазину «Robinson-May». Поліція затримала лідера гурту Тома Морелло та 32 з 200 учасників акції протесту, котрі не виявляли опору. Представники «Guess?» кажуть, що дезінформація, яка спричинила інцидент, надійшла від керівників профспілки.

До 30-ї річниці групи PINK FLOYD будуть перевидані кращі альбоми групи з колекції «PINK FLOYD 30th Anniversary Reissue Series». До неї входять: «Wish You Were Here» (1975; 6-платиновий); «Animals» (1977; 4-платиновий); «The Wall» (1979; 22-платиновий); «A

Collection Of Great Dance Songs» (1981 greatest hits; платиновий); «The Final Cut» (1983; 2-платиновий) і «A Momentary Lapse of Reason» (1987; 3-платиновий).

Гітарист Едді Ван Хален зі своєю групою VAN HALEN вперше наспівав пісню для альбому «Van Halen 3», який виходить 24 лютого. Пісня «Without You» вийде окремим синглом у січні. Едді у повному захваті від нового вокаліста групи Гері Чероне: «Він — друга частина моєї музикальної душі. Він — мій брат. Він як божий дар, людина, яка робить все те ж, що ми робимо. І це відбулося не просто так. Я повинен був пройти через все це лайно (вочевидь, маючи на увазі колишніх вокалістів групи Девіда Лі Рота і Семмі Хагера), щоб знайти щось бездоганне». Свій останній альбом, який продюсує володар Греммі, композитор Майк Пост, Едді вважає найглибшою своєю музикою і рекомендує послухати принаймні 4 рази. Одну пісню («How Many Say I») під фортепіано він вперше заспівав сам. Едді Ван Хален вважає, що його голос являє собою дещо середнє між Томом Вейтсом і Роджером Вотерсом.

Дивлячись на минулий рік, музичні журналісти відзначили:

10 найпечальніших подій у рок-н-ролі:

- 1) ROLLING STONES знову почали гастролувати;
- 2) SPICE GIRLS випустили свій 2-й альбом «Spiceworld»;
- 3) Цей альбом увійшов до Top 10;
- 4) Деякі чиновники намагалися особисто вплинути на концертні рейтинги;
- 5) Реповий конгломерат WU-TANG CLAN взято на поруки ще до закінчення свого турне з групою RAGE AGAINST THE MACHINE;
- 6) Барабанщик Білл Беррі пішов з R.E.M.;
- 7) Магазины Wal-Mart і Kmart прибрали суперальбом PRODIGY «The Fat of the Land», що містив пісню «Smack My Bitch Up». До цього він успішно продавався 6 місяців і ніхто проблем з текстами не помічав;
- 8) Приблизно половина аудиторії залишила дебютний концерт групи SPACE MONKEYS на U.S. shows;
- 9) Альбом Патті Сміт «Peace and Noise» вилетів з чарту альбомів «The Billboard 200»;
- 10) Останній альбом Боба Ділана «Time Out of Mind» розчарував критиків, як, до речі, і все, що він робив у '70-х та '80-х.

10 найкрутіших подій у рок-н-ролі:

- 1) PEARL JAM закінчили свій альбом «Yield», зіграли декілька вбивчих залових концертів;
- 2) Слайтер-Кінні випустили альбом «Dig Me Out»;
- 3) Слайтер-Кінні виступили «живцем» у The Bottom of the Hill (Сан-Франциско) і звучали краще, ніж на запису!
- 4) Меріліну Менсону вдалося провести більшість його запланованих шоу, не дивлячись на численні спроби закрити концерти;
- 5) WU-TANG CLAN випустили альбом «Wu-Tang Forever»;
- 6) Решта учасників R.E.M. — Майкл Стайн, Пітер Бак і Майк Міллс, — вирішили працювати й надалі. Новий альбом очікується на початку року;
- 7) Альбом PRODIGY «The Fat of the Land» продався у кількості більш ніж 1 000 000 копій (з них половина у США). Дискусія довкола пісні «Smack My Bitch Up» може допомогти продати до 2-х мільйонів релізів альбому;
- 8) Приблизно половина аудиторії залишила дебютний концерт групи SPACE MONKEYS на U. S. shows. Залежно від точки зору;
- 9) Патті Сміт випустила, ймовірно, найкращий альбом у кар'єрі співачки «Peace and Noise»;
- 10) Боб Ділан випустив останній альбом «Time Out of Mind», який хвилює більше, ніж його релізи 20 років тому.

Чрамках «70-і повертаються» на сцені знову вийде шведська супергрупа ABBA. Вони презентуватимуть сценічний мюзікл «Summer Night City», до якого вйдуть біля 20 суперхітів групи. Всі теперішні турботи всіх 4-х учасників групи пов'язані з цим проектом. Проте Андерсон та Ульвеус ще перебувають у ейфорії від успіху свого останнього мюзіклу «Христина з Дьюемала» («Kristina From Duvemala»).

Британський прем'єр-міністр Тоні Блер увів Елтона Джона до завершального списку майбутніх лицарів. Тепер співака називатимуть Сер Елтон Геркулес Джон. Ще один британський музикант — Ноел Галахер — мав отримати таке високе звання. Але негідною поведінкою закрити собі дорогу до такої честі. Лідер і гітарист брит-попівської групи OASIS заявив італійському радіо у різдвяні дні,

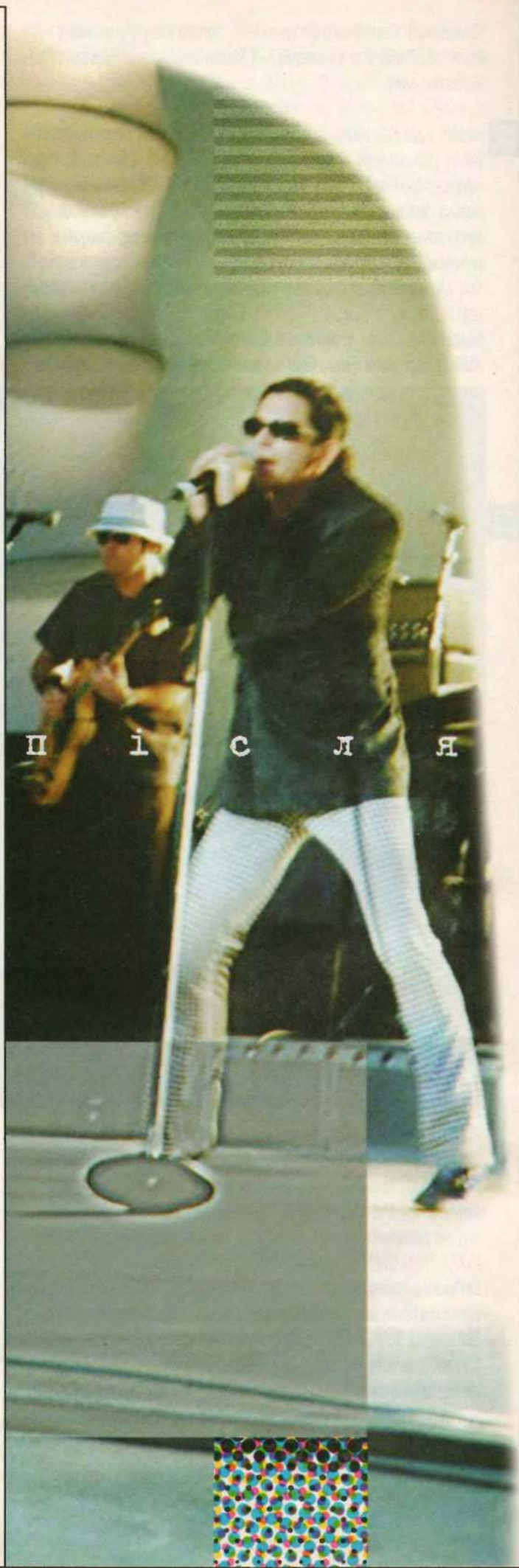
що всіх членів британської королівської родини «треба розстріляти».

Зараз на американському рок-радіо найпопулярніша пісня — «My Own Prison» групи CREED, яка нещодавно випустила альбом з такою ж назвою. За словами лідера й вокаліста групи Скотта Стаппа, запис альбому обійшовся в смішну суму 5 000 \$. Його записували на квартирі в одного звукооператора. Голос — між двома ліжками в спальній кімнаті, барабани стояли в передпокої, а гітари — у ванній. «My Own Prison» — це лірика самоствердження людини та жорсткі гітари постсієтлівського гранджу. Результат — 175 000 копій, проданих впродовж 4-х місяців. CREED порівнюють з такими рок-грандами як TOOL, SOUNDGARDEN та частіше з PEARL JAM. Дуже непогано для 24-літніх хлопців з Таллахассі. «Могло бути й гірше, — каже Стапп (який знаходиться під великим впливом Джима Моррісона), — могли б порівнювати з якоюсь лайновою групою, а не з найкращою рок-командою десятиріччя...»

Життя Життя

Не знаю — як вас, але особисто мене здивувало і якось навіть неприємно вразило, як тихо і майже непомітно пройшла по світових мас-медіа трагічна новина про смерть співака, вокаліста групи INXS, Майкла Хатченса. За останні роки ми звикли до іншого. Кожна смерть поп-чи рок-ідола супроводжується масштабними ритуально-меморабельними заходами. Згадайте лише Фредді Меркюрі чи Курта Кобейна. Можливо, лідер INXS не мав такої популярності? Але ж Майкла Хатченса заслужено величали бездоганною рок-зіркою, музикантом, що мав всі необхідні для цього інгредієнти: поєднання яскравих зовнішніх даних, сценічного перфомену з виразним, сильним голосом, в якому завжди відчувалася пристрасть, що клекотіла всередині. Додайте до цього його талант лірика і драматичного актора, щоб зрозуміти, за що його люблять мільйони. Індиферентне сприйняття смерті Майкла світовим шоу-бізнесом виглядає ще неприємніше в порівнянні з недавнім пафосним, майже істеричним прощанням з принцесою Діаною. Зрозумій-

П І С Л Я

те мене правильно, я з повагою ставлюся до валійської принцеси. Вона, до речі, була знайома з Майклом і декілька разів була на його виступах. Але мене не покидає відчуття, що так звана поп-еліта при звістці про смерть Хатченса невдоволено зморщилася. Це була для них «несвочасна смерть». Вони ще, як би пом'якше висловитись, «не відпрацювали» Діану. Тільки-но вийшов трибютний альбом, куди всі бажаючі повторити успіх «Candle In The Wind» насували своїх старих пісень. А його ще ж потрібно розкручувати. Так що, пробач, Майкле. От якби через рік, або хоча б весною. Тоді, можливо б, і Джон, який Елтон... Гарезд, мовчу, мовчу. Коли я чую, як ганста-репер Паф Деді на тому ж трибютному альбомі співає «Я сумуватиму за тобою» вже не для свого забитого «пацана», а бідної леді Ді, мені

школу. Саме тоді трапився епізод, з якого починаються майже всі неофіційні біографії Хатченса та INXS. Задиркуватий новачок перейшов дорогу місцевому шкільному «громилі», і було б йому непереливки, якби в бійку не втрутився інший школяр — Ендрю Фаріс. Правильно вихований своїми батьками, Ендрю виконував роль справедливого арбітра в шкільних суперечках і мав авторитет, підкріплений з тилу кремезними плечима рідних братів — Тіма та Джона. Таке знайомство головних героїв нашої розповіді виглядає по-кіношному красивим. В душі реалістичних біографічних епопей. Новоспечені приятелі, обтрушуючись та потираючи забиті місця, починають знайомитись ближче і зупиняються на одній темі, яка найбільше цікавить обох — музика, рок-н-рол. Саме інтерес до музики ду-

здається — душі Хатченса взагалі повезло, що її на деякий час залишили в спокої. На деякий, тому що існує в шоу-бізнесі таке старе правило — смерть повинна працювати на кар'єру. Подобається нам це чи ні, але факт залишається фактом: вона також змінює наше ставлення до того чи іншого виконавця. Ми розуміємо, що ця людина вже не зможе змінитися ні в кращу, ні в гіршу сторону. Прийшов час поглянути на те, що вона зробила за своє життя, поглянути на неї таку, якою вона була, а не таку, якою ми хотіли її бачити. За життя це, до речі, практично неможливо зробити. Тож згадаємо, яким був Майкл Хатченс та його INXS.

Майбутній рокер народився в Сідней 22 січня 1960 року в сім'ї комівояжера. Однак більшу частину свого дошкільного дитинства він провів у Гонконгу, куди сім'я переїхала в справах бізнесу батька. Вже підлітком він разом з родиною повертається до Австралії і починає ходити в місцеву

же скоро зробив Майкла та Ендрю нерозливною. Ендрю складає пісні та бренчить на гітарі або клавішних, Майкл співає та пише свої перші тексти. Все це записується на бобінний магнітофон і, за задумом друзів, повинно справляти враження на знайомих дівчат. Хлопці зішлись настільки, що їх дружбу не змогла обірвати вимушена розлука, коли Майкл разом з матір'ю у 1975 році переїхав до Лос-Анжелесу. Друзі підтримували стосунки, інтенсивно листуючись.

Мабуть, саме тоді, перебуваючи в ЛА., мецці рок-н-ролу, Майкл остаточно вирішив, що рок-музика — це те, чим він повинен займатися у своєму житті. Коли через рік він повертається в Сідней і зустрічається з Енді, вони одностайні в своєму рішенні — час створити власну команду. Основу групи склали Майкл та брати Фаріси — Ендрю (клавішні) та Тім (гітара). Вони ж запросили знайомих хлопців: гітариста та саксофоніста Кірка Пенгілі та басиста Гаррі Гері

Бірса, що вже встигли пограти з тим чи іншим Гарісом в шкільних групах. Останнім до команди приєднався наймолодший Фаріс — Джон (ударні). Цілком закономірно, що першою назвою колективу стала FARRIS BROTHERS. До речі, батьки Фарісів були дуже освічені й інтелігентні люди, і вони, на відміну від багатьох інших батьків починаючих рокерів, із порозумінням ставились до захоплення своїх дітей. Саме батько Ендрю, Тіма та Джона купив їм їхні перші інструменти і прослідкував, щоб вони навчилися на них грати.

Дім Фарісів завжди був репетиційною базою групи, хлопцям дозволялось грати допізна і тим самим — розвивати свої здібності. Взагалі, брати Фаріси відразу привнесли елемент сімейності в колектив. Так, коли їх батьки в 1977 році були змушені переїхати з Сіднею в провінційне містечко Перт (Perth) і забрали з собою Джона, який ще не довчився в школі, вся решта учасників групи винайшла за краще податись вслід за Джоном, ніж підшукувати нового ударника. В 1979 році, довчившись, нарешті, Джона в школі, група повертається до Сіднею. Саме в цей період вони змінюють назву на INXS. Чотири великі літери повинні були привертати увагу до постерів та афіш групи.

Під новою назвою та юнацькими амбіціями — стати найкрутішою командою в країні — хлопці занурюються з головою в рок-н-рольне життя, починаючи інтенсивні «пабні» гастрольні тури. Кілька наступних років INXS буквально щодня грають в маленьких клубах та пабах в різних містах Австралії. Пізніше Майкл Хатченс вказував, що все, чому вони навчилися в рок-н-ролі, було під час цих живих виступів в напівтемних, задуршливих, п'яних пабах Австралії, де задоволення публіки музикою, як і у всіх правильних пабах, виражалось кількістю пустих пивних пляшок, пущених у сітку, за якою грали музиканти. Так «гартувалась сталь». Так шестеро вихованих юнаків із гарних сімей перетворювались на тертих професійних рокерів, майстрів драйву, які будуть в змозі «завести» будь-яку арену.

Граючи більше ніж 300 концертів на рік та завойовуючи все більшу локальну клубну популярність, INXS також встигали записувати пісні та випускати альбоми. Перші дві платівки «INXS» та «Undereath The Colours», що вийшли в 1980-му та 1981-му роках, принесли їм визнання серед молодих австралійців та допомогли вилізти з тісних клубів на більш пристойні концертні майданчики. Проте вже в 1983 році відбуваються події, які вказують, що та пристрасть та наполегливість, з якою INXS віддавались музиці, приносять, нарешті, справжні плоди. З групою підписує контракт компанія «Атлантик рекордз», яка і видає їх третій альбом «Shabooh Shoobah» в Америці та Європі. Кілька синглів з альбому потрапляють до американських чартів; перше відео INXS з'являється на MTV.

Потрапивши до Америки, група використовує стару домашню тактику — безперервне концертнування. На хвилі першого, ще дуже скромного (в порівнянні з майбутніми здобутками) успіху вони прочісують концертні майданчики США, проте, як завжди, не забувають про запис нового музичного матеріалу. Наступні два альбоми: «Swing» (1984 р.) та «Listen Like Thieves» (1985 р.) переконали керівництво Атлантик, що вони поставили на виграшного «коника». Так, сингл з альбому «Swing» «Original Sin» став №1 в чартах Австралії, Франції, Аргентини, і INXS відбули в своє пер-

ше світове турне. «Listen Like Thieves» — остаточно закріпив їх популярність серед американської аудиторії, ставши їхнім першим платиновим альбомом в США.

Про INXS всерйоз заговорила музична преса, називаючи їх однією з найперспективніших рок-н-рольних груп, яка, можливо, й не вигадала в рок-музиці нічого принципово нового чи революційного, але має свій особистий фірмовий саунд та стиль. Справжній успіх був ще попереду, але період після «Listen Like Thieves» цікавий ще й тим, що в цей час, перервавши концертний марафон, Майкл Хатченс та INXS починають випробувати свої сили в суміжних з поп-музикою галузях, і, в першу чергу, — в кінематографі. Музиканти беруть участь в записі кількох саундтреків, серед яких знаменитий «Крокодил Денді» та «Pretty In Pink». Майкл Хатченс знімається в художньому фільмі «Собаки в космосі», який змальовує життя комуні панк-рокерів-джанкі. Хатченс отримав схвальні відгуки за артистизм і переконливість.

Наступний альбом INXS «Kick» вийшов у 1987 році — рівно 10 років по тому, як шість юнаків почали грати разом. Про просту популярність вже не йшлося. «Kick» став мультиплатиновим, як в США, так і в Європі (зайве казати, що в Австралії INXS вже кілька років мали статус живих класиків), одним з найуспішніших рок-альбомів 80-х років. Низка хітів, які щільно запакували «Kick», просто вражаючи: «Need You Tonight» — перший хіт №1 групи в США, «Never Tear Us Apart», «New Sensation», «Devil Inside», «Guns In The Sky» — всі побували в верхніх ешелонах чартів багатьох країн світу. Рік 1987-й також сміливо можна назвати Роком INXS на MTV. «Need You Tonight» та «Never Tear Us Apart» були найчастішими відео на музичному телебаченні. INXS отримали 5 нагород на церемонії MTV Video Music Awards, серед яких «Найкраще відео» та «Вибір глядачів». MTV-шному успіху сприяло поєднання ритмічно-драйвового, танцювально-рокового саунду INXS та неймовірної сексуальності їхнього фронтмена. Так, Майкл Хатченс, досягнувши справжньої чоловічої зрілості, своїм довгим кучерявим волоссям та виразним голосом, в якому поєднувалась брутальність Моррісона та чутливість Планта, зводив з розуму багатомільйонну жіночу аудиторію. А його живі сценічні виступи та контакт з глядачами під час шоу нагадували перфоменс таких рок-легенд, як Мік Джеттер та Фредді Меркюрі.

Кінець 1987-го та весь 1988 рік INXS провели у грандіозному стадіонному турне по світу під промовистою назвою «Calling All Nations» (Скликаємо всі народи). Концерти у всіх країнах та на всіх материках проходили з великим аншлагом. По закінченні INXS були нагороджені їх першою премією Греммі «Найкращий рок-перфоменс серед груп». Однак після закінчення турне музиканти зітхнули з полегшенням. Наші «залізни» дорожні хлопці таки стомилися. Тому в наступному році вони взяли собі відпустку, але вже в кінці 1989-го року збираються для запису нового, 7-го в їх дискографії, альбому, який пізніше отримав назву «X», символізуючи 10 років INXS на рок-н-рольній сцені. «X» не зміг піднятися до феноменального рівня «Kick», однак це був, за всіма показниками, дуже успішний альбом. Саунд групи майже не змінився, хоча намітився деякий рух в бік більш гітарного звучання; цілком вірогідно, що під впливом модних U2. Проте, які б інновації не використовували INXS, їхній стиль залишався незмінним і невіддільним. Найвдалішою композицією «X» є божевільна «Suicide Blonde».

Соло губної гармоніки та чіткі гітарні ритми створюють настільки підрильний, танцювальний саунд, що «Суїцидальну блондинку» неможливо просто слухати, треба якось рухатись, що і робив Хатченс у відео й на сцені. Слід відзначити й те, що до останніх сумних подій пісня, не дивлячись на назву, не викликала ніяких похмурих асоціацій. Доповнений такими хітами як «Disappear», «Bitter Tears» та «By My Side», «X» став двічі платиновим в Австралії та США. «X Factor» тур, який покотився світом відразу після виходу альбому, досяг своєї кульмінації в липні 1991 року на лондонському стадіоні Уемблі, де перед 80-ти-тисячним натовпом фанів INXS провели один з найкращих своїх концертів. Його запис став восьмим концертним альбомом INXS, який вийшов на аудіо- та відеосіях під назвою «Live Baby Live». Цікаво, що свій етапний концертник INXS записали не в рідній Австралії чи США, а в столиці іншої рок-н-рольної наддержави — Великобританії. Вдячні англієць вручили того року австралійським рокерам дві найпрестижніші нагороди Британії — «Найкраща міжнародна група» та «Найкращий виконавець» (Хатченс). А якщо згадати про другу премію Греммі за «Suicide Blonde», то можна сміливо визначити, що 1991 рік був найуспішнішим в кар'єрі INXS.

Альбом «Welcome To Wherever You Are», що вийшов наступного, 1992 року, після всього цього ажітажу навколо INXS, викликав суперечливі оцінки. Вперше за «золоті роки» серйозних змін зазнав саунд групи та їхній підхід до музики. INXS значно модернізують своє звучання, розширюють музичну палітру, використовуючи як новітні комп'ютерні технології та семпли, так і акустичні оркестрові інструменти. Ці крайнощі органічно поєднувались в композиціях альбому «Taste It», «Beautiful Girl», «Baby Don't Cry», «Communication». І хоча диск мав значно менший комерційний потенціал, ніж його попередники (він став платиновим), «Welcome...» оцінюється справжніми фанами INXS та багатьма музичними критиками як їх найкраща, найцікавіша робота. Оцінка, яку, здається, ніхто не висловлював на адресу наступного, 10-го альбому групи «Full Moon, Dirty Hearts», що вийшов в 1993 році. До цього альбому ввійшли «обрізки» «Welcome...» пісні, які були свого часу забраковані. За звичай, такий матеріал випускають, щоб не вкривався пилом, займаючи полиці в студії, або ж для фанів.

Своє незадоволення провалом «Full Moon, Dirty Hearts» INXS виявили тим, що змінили свій давній лейбл Атлантик на Поліграм, де й випустили в кінці 1994 року давно очікуваний альбом «The Greatest Hits», бонусом якого стали дві нові пісні. Одна з них — «The Strangest Party», завдяки сміливому відео, добряче покрутилась на MTV. Наступні кілька років до запису останнього альбому «Elegantly Wasted» INXS, як вже було раніше, зосередились на різноманітних індивідуальних проектах. Увага мас-медіа, як завжди, прикута до Майкла. До заголовків світських новин потрапляють повідомлення як про творче, так і про його приватне життя.

Хатченс приймає участь в запису двох трибютних альбомів. Співає «Under My Thumb» у супроводі лондонського

симфонічного оркестру для диску «Симфонічна музика ROLLING STONES» та виконує дві композиції Преслі для альбому, присвяченого королю рок-н-ролу. Також він відзначився на саундтреку до фільму «Batman Forever» та на диску «Heads No Talking Just Heads».

В особистому житті Хатченса також відбулись приємні події. В нього та його давньої подруги Поли Йейтс народилась дитина — дівчинка, яка отримала красиве екзотичне ім'я Heavenly Hiraani Tiger Lily. Тому до запису «Elegantly Wasted» Хатченс приступив у доброму гуморі та з свіжими силами. Те ж саме відчували і його партнери по команді. Та енергія, яка вирувала в студії, відчувається в усіх

12 композиціях альбому, дуже енергійного і наелектризованого. Для запису свого 11 альбому INXS винайшли принципово нову концепцію студійної роботи. Було вирішено, що з першого ж дня кожен демозапис, кожна музична партія будуть записуватись як гіпотетичний фінальний варіант. За їх зізнанням, від 60 до 80 відсотків музики на альбомі записані з першого разу. Те ж саме стосується й вокалу Майкла. В пісні «We Are Trown» та кількох інших він вперше співає свою лірику, що до цього моменту існувала лише на папері. Такий підхід до запису створював в студії магічну атмосферу, близьку по духу до живих виступів та золотої ери рок-н-ролу. Всі 12 композицій

альбому несуть відбиток живого, голосного, щирого виконання. А найкращою піснею альбому, на мою думку, є «I'm Just A Man», де невинний інсексесівський ритм підкріплює можливо найкращий вокальний перформенс Майкла за останні роки; справа навіть не в тому, як він виводить ту чи іншу ноту, а в тій емоційній силі та почутті, що звучить в його голосі. Драйвова та пристрасна музика — саме те, чого чекали прихильники групи від INXS. Можна тільки здогадуватись — як фантастично вона звучала б на концертах. Всі учасники групи не приховували свого задоволення від результатів роботи в студії. Вони з нетерпінням чекали нових гастролей, бо за останні роки встигли скучити за живими виступами. Кажуть, що всі п'ятеро зібрались в Сідней, саме щоб обговорити деталі майбутнього турне, коли прийшла страшна звістка.

Музиканти INXS ще й досі не можуть відійти від шоку, змиритися з цією трагедією. Вони не знають, як це пояснити. Не знають цього й рідні та близькі співака.

Зайве казати, що майбутнє INXS здається проблематичним. З одного боку, важко уявити когось іншого на місці Майкла, але з іншого — дуже не хотілося б, щоб цей майже сімейний колектив талановитих майстрів припинив своє існування. Але це вже вирішувати братам Фарісам та Кірку з Гаррі. Прихильників Майкла Хатченса може розрадити звістка, що цієї осені планується до виходу сольний альбом співака. Повідомляється також, що сольна музика Майкла дещо відрізняється від його роботи в INXS. Одже, нам відкриється ще одна, невідома грань цієї талановитої людини.

Ярослав Степаненко

«Чим би дитя не бавилося»...

Зараз — рейво

FIVE

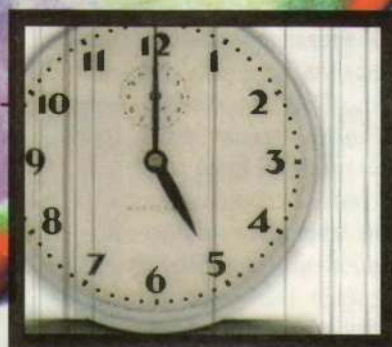
«Чим би дитя не бавилося»...

5 видів рейво-трансу 5 видів рейво-трансу 5 видів рейво-трансу

5

5

Порожно
В'ячеслав

rave

Було б зайвим нагадувати стару добру істину, що будь-яка людина завжди залишається всередині маленькою дитиною. І, якщо навіть мова йде не про «впадіння у дитинство» (тобто повний маразм), — все одно залишається така ознака «дитячої хвороби» дорослих, як жага до пізнання невідомого і таємничого. І що б там не казали, супутники цієї жаги не завжди безвинні: наркотики, збочення, ризикування своїм психічним станом. І це — ще далеко не повний перелік умов, в які потрапляє людина внаслідок своєї ненажерливості та пристрасті до нових відчуттів.

Здавалося б, що можна вигадати ще нового? Авжеж, що нічого нового — на перший погляд. Аж ось з'являється Він — монстр поєднання волаючої фантазії невгамовного людського розуму із фантастично-необмеженими можливостями сучасного комп'ютеру. Це — Рейв. Звідки ж воно взялося і куди воно прямує, це «надлюське» творіння, яке вже стало до вподоби чималій кількості шанувальників всього незвичного?

RAVE (англійське «марити», «скаженіти») з'явився на початку 90-х завдяки значному зросту технічних можливостей EOM. Слід зазначити, що з'явився він, як це не дивно, зовсім не в Америці, якій звичайно приписують все нове та прогресивне, а у Європі.

Незважаючи на те, що музику все ж таки краще один раз почути самому, аніж почути про неї, трохи музичної теорії про рейв.

У чистому вигляді він являє собою ритм, імітуючий барабанний бій ударів різної сили і швидкості. Щоб уявити собі, про що йдеться, досить уявити собі лінію, на якій розташовані крапки у певній послідовності та з визначеними інтервалами (наприклад $2/2$, $4/3$, $5/2$, $4/2$) для засвоєння зовнішнього вигляду матриці будь-якої рейвової композиції. Таким чином, матриця, прикрашена синтезованими комп'ютером звуками, являє собою, власне, музику культури рейв. Інакше кажучи, майстри рейва працюють з двома найважливішими елементами музики: чітким, напруженим ритмом і його естетичним оздобленням за допомогою комп'ютерно-синтезованих звуків.

Просто, як і все геніальне. Обидва елементи не викликають ніяких запитань. Однак робота з ритмом не така вже й проста, як це може здаватися на перший погляд. Залишивши осторонь очевидну істину, що основу будь-якої музики складають мотив і ритм, звернемо увагу на ритм. Його вплив на психіку людини був помічений давно; він застосовувався протягом тривалого часу в історії цивілізації людства повсюди: починаючи від прадавніх шаманів і закінчуючи сумно відомими керівниками тоталітарних держав. Різниця у використанні ритму була лише в тому, які цілі переслідувались. Шамани ударами бубну доводили себе і слухачів до стану трансу, а у мілітаризованих СРСР та Німеччині військові марші настроювали населення на потрібний керівникам цих країн лад. Ось тут, здається, і належить пояснити, що подібний вплив ритмового звуку на психіку людини може призвести слухача такої музики під час прослуховування до трансу. Поняття «трансу» у даному випадку означає перехідний стан психіки між сприйняттям реальної картини світу і образами, що виникають у свідомості (на зразок переходу від сну до яви, і навпаки).

До речі, фактом впливу ритму на психіку зацікавилися і медики. Спеціалісти московського НДІ психіатрії на чолі зі старшим науковим співробітником Марком Горнером встановили, що під впливом потужного ритмічного звуку в організмі людини зростає вміст ендogenous етанолу (природного спирту) та збуджується епіфіз (так звана «третя світова пляма амфібії»), який знаходиться в анатомічному центрі головного мозку людини. Дехто вважає, що це й є «третє око» індійських йогів. Говорячи простим язиком, організм людини знаходиться у цей момент у стані, близькому до стресу, завдяки чому відбувається мобілізація всіх прихованих ресурсів організму. Тобто стресу, як такого, все ж таки немає, але фізична активність людини підвищується! Тому слід зауважити, що обов'язкове вживання (на думку деяких) алкоголю або наркотиків під час прослуховування надто ритмізованої музики, м'яко кажучи, небажане. Звичайно, якщо така людина не має бажання серйозно зашкодити своєму здоров'ю через перенавантаження організму. Отже, творці рейву не винайшли нічого принципово нового, створивши культуру суто комп'ютерної музики, яку вони складають лише за допомогою складних EOM, і яку не можна відтворити за допомогою звичайних музичних інструментів. Серед розмаїття численних напрямів, стилів, підвидів і форм створення рейвових композицій, які народжуються, змінюються та зникають з такою швидкістю, що навряд чи знайдеться фахівець, який би досконало знав про рейв-культуру усе, — окремо виділяється напрям, спеціально орієнтований на досягнення слухачами стану трансу. У витоків напрямку рейво-трансу стоять корінні європейці з Німеччини, Голландії, Бельгії тощо.

У творчості їх на сьогоднішній день встановилися приблизно 5 видів рейво-трансу, які відрізняються використанням функціональних можливостей комп'ютера:

❶ робота з чистим ритмом, майже ніякого звукового забарвлення — музика складається лише з одного ритму. Наприклад, група HUMATE (йй було доручено створити музику для екіпажу космічного корабля «Шаттл», щоб визначити вплив рейво-трансу на людину в умовах космосу).

❷ за допомогою комп'ютера обробляється ритуальна, або фольклорна «жива» музика. В уже існуючій композиції з'являються або зникають звукові комплекси. Користуються неабиякою популярністю серед любителів давніх знань. Представники: BANCO DE GAIA, SACRED SPIRIT.

❸ за допомогою комп'ютера синтезуються власне ритм і звукові ефекти. Представники: L.S.G., SPACE LAB тощо.

❹ синтезуються ритм та записані звуки оточуючого світу. Представники: F.S.O.L., UNDERWORLD.

❺ окремий напрям у рейво-трансі являє собою культова індійська музика, оброблена або просто створена за допомогою комп'ютера. Сьогодні її ьноды використовують на церемоніях в індійських релігійних сектах. Цей напрям, відомий під назвою «Гоа-Транс», вже встиг розпастися на піднапрями (наприклад — «Венеді-Транс»), відомий у нас за збірками «Тантранс», «Пульс» або аудіокасетами, які розповсюджують крішнаїти. Незважаючи на мелодійність гоа-трансу, не слід його плутати з медитативною

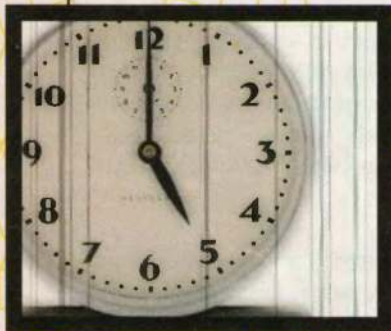
музикою, яка, через відсутність чіткого ритму, навпаки, є «транквілізатором» для психіки слухача.

Причини і передумови виникнення музики, що впливає на відбування психічних процесів у мозку людини, мабуть, треба шукати у самосвідомості суспільства, яке, подібно до людини, проходить всі стадії «зростання» від дитинства до зрілості. Можна припустити, що якщо рок-н-рол з його драними джинсами, мотоциклами та героїном був протестом молоді проти повільності буття, то рейво-транс, який з'явився через три десятиріччя — його інтелігентний послідовник, що закликає не до бунту, а до поглибленого пізнання себе і свого місця у світі. Він ні проти кого не бунтує. І дійсно, проти кого і навіщо має поставати слухач трансвої або, як її ще називають, психоделічної музики, занурений у свої фантазії? До речі, цікавий факт, що наводить на роздуми: ще 20 років тому психіатр з Пермі Геннадій Крохальов стверджував, що галюцинації психічно хворих можуть набувати реальності, і їх навіть можна зафіксувати, якщо приставити фотооб'єктив до очей людини у стані трансу...

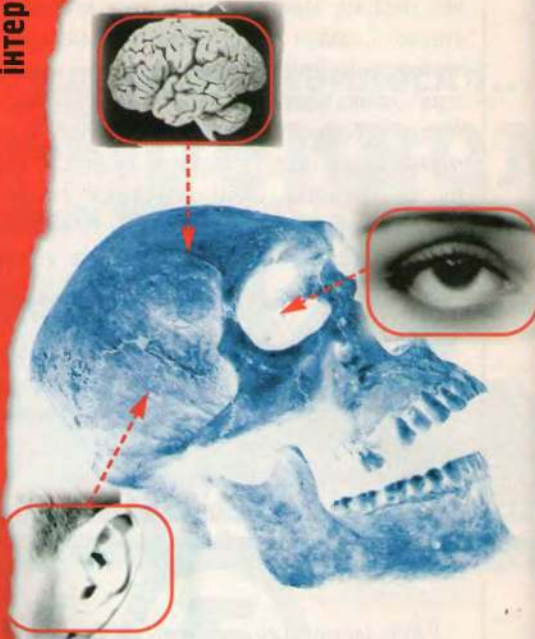
У 60-70-х роках, головним чином у США, відбувався розквіт ідеологічної творчості провідників містичних знань. Після розпаду СРСР і блоку соцкраїн ця хвиля пережила друге народження. Маячна «ще одна реальність» Карлоса Кастанеди, дослідження дії ЛСД Олдоса Хакслі і роздуми про надприродне Сімони Вейль знайшли благодатний ґрунт для відродження містичного романтизму. Про мету містичних переживань добре сказав філософ М. Мамардашвілі у книзі «Що значить мислити не мислячи»: «...Ми відчуваємо у собі якусь ностальгічну віддаленість від того, де ми живемо. За цією ностальгічною віддаленістю стоять відчуття і блиск невідомий, незрозумілий, але блиск чогось нового...».

І все ж таки при тому, що історія виникнення рейво-трансу багато в чому перекликається з історією рок-музики, існують між ними суттєві відмінності: рейво-транс, створений для цілеспрямованого впливу на психіку слухача, не є музикою для широких кіл. Його вкрай рідко можна почути по радію, та й то — лише в авторських програмах знавців цієї музики (людину, яка не настроєна на прослуховування рейво-трансу, така музика просто дратує). На дискотеках для рейво-трансу відводять спеціальні зали для прослуховування, оскільки танцювати під нього просто неможливо. Придбати справжній рейво-транс можна, головним чином, лише в спеціалізованих музичних магазинах (яких у нас ще немає) або відділах. Там же можна отримати консультацію справжнього фахівця по цьому напрямку.

Рейво-транс саме тому був і залишається музикою для інтелектуалів: студентів, музикантів, філософів, художників і інших діячів науки та мистецтва. Вони менш за все у світі зацікавлені у безглуздому «вбиванні» часу за допомогою алкоголю та наркотиків, ворожнечі з кимось. Вони завжди зайняті пошуками чогось у собі і оточуючому світі, тобто живуть у повній згоді з концепцією кастанедівського Дона Хуана, який казав, що весь світ, і себе в ньому ми повинні розглядати як велику тайну ●

Музична інтерпретація

«Все тече, все змінюється». Здається, старіше за цей вислів лише тільки сам Час. Але частіше ми застосовуємо його, щоб виправдати плекану моду, наші примхи, чергову зміну світогляду та людське старіння. Взагалі, застосовуємо його до й без того «текучих» явищ. Однак, така «текучість» спостерігається і в невіддільних часу явищах, і в «стаціонарних» речах. Звучить парадоксально? Порівняйте для прикладу інтерпретацію слова «кохання» в першій французькій Енциклопедії, пояснення якої займає шість сторінок, із поясненням в будь-якому сучасному словнику. Ваша сусідка розуміє кохання відмінним від вас чином. Філософське пояснення Володимира Соловйова відрізняється від того, як уявляє собі кохання давньогрецька поетеса Сафо. Почуття те ж саме, але в залежності від інтерпретації воно змінюється так, що не впізнати.

Слово «доп» викликає в мене і в кожного з вас особисті відчуття. Серед них є сумні й філософські, затишні та аскетичні, м'які й навіть трагічні. Все тече, все змінюється — під впливом суб'єктивного сприйняття, власної інтерпретації. Письменники й досі інтерпретують Шекспіра, художники досі повертаються до сцен з Біблії. Музиканти ж роблять кавер-версії.

Якщо ви бажаєте заспівати замість вашого кумира — скористайтеся функцією караоке. Якщо вас не задовольняє аранжування пісні, яка сподобалася — зробіть ремікс. Якщо вас не влаштовує ані аранжування, ані манера виконання — зробіть кавер-версію. На цих трьох китах (пряме запозичення не вважаємо) і ґрунтується сучасна музична інтерпретація.

Ремікси — діло дурне та модне. Музиканти шикуються у чергу до відомих реміксерів аби залучити «потехнований» варіант власної пісні. Декотрі умільці примудряються змінити пісню до невпізнання, так, що оригінальні автори потім відмовляються від ремікса. Це сталося з композицією «Oxigen» Жана Мішеля Жарра, над якою «попрацювали» відомі ORB. Але ремікси — окрема стаття карного кодексу. Сьогодні обмежимося лише кавер-версіями.

Прийчини, які спонукають створювати кавер, частіше за все зумовлені звичайною людською пристрастю до всіляких забав та ігор. Цим пояснюється шалена популярність російських проектів «Старые песни о главном» та «Старые песни от главной». Популярна пісня, помножена на популярного виконавця, навіть якщо зміст її сумнівний, одразу й неодмінно сприймається нами з усмішкою.

Дещо інакший, патетичний відтінок має другий стимул: відомий співак записує одну з своїх улюблених з дитинства пісень. Окрім ностальгії за власним минулим, у таких каверах відчувається невдавана щирість та відвертість. Прикладом такої пісенної інтерпретації може бути пісня Прінса «Nothing Compares 2 U», виконана Шинед О'Коннор. Не помилюсь, якщо скажу, що кліп на цю пісню розчулив усіх, особливо доречними та справжніми були сльози на гарному обличчі співачки. Прінс належить до найбільш «аверових» авторів. Пригадаємо ще дивну за емоційним напруженням його пісню «Kiss» у виконанні дідуса Тома Джонса та аранжуванням ART OF NOISE. Цей кавер, у всякому випадку, краший за оригінал.

Але «найкаверовішими», безперечно, залишаються BEATLES. Ось невеличкий перелік лише найбільш цікавих каверів на пісні легендарної четвірки: Елтон Джон «Lucy In The Sky With Diamonds», Джімі Хендрікс «Day Tripper»,

Тіна Тьорнер «Help!», U2 «Helter Skelter»; за пісню «Come Together» бралися AEROSMITH, Майкл Джексон і навіть Боря Гребенщиков із Джоанною Стінґрей, а ROLLING STONES стали відомі після виконання бітловської пісні

«I Wanna Be Your Man». За пісні BEATLES бралися поважні виконавці різних стилів. Серед них Рей Чарльз і Френк Сінатра, YES та DEEP PURPLE, WHITESNAKE і SALT'N'PEPA, Пік Бейкман та Майк Олдфілд. Пісня «Yesterday» увійшла до книги рекордів Гіннеса. Вона у різні часи входила до репертуару більше як півтори тисячі виконавців. Найбільш «розкручений» її варіант — у виконанні групи WET WET WET.

«Yesterday» з деякими іншими піснями складають пантеон т.з. «вічних пісень» — найвидатніших серед будь-коли створених поп-музичною культурою. Звичайно, каверів до них — не перелічити. Серед них «I Put Spell On You» (пригадайте її варіації від Брайана Феррі, Меріліна Менсона, CREEDENCE), шедевр Гершвіна «Summertime» (після Армстронга її виконувало багато зірок від Дженіс Джоплін до Пітера Д'Ерієла). Після того як група SPARKS у 94-му році заспівала «When Do I Get To Sing My Way», пісня «My Way» стала не просто «вічною», але й символом чогось доступного лише для обраних, для присвячених — адже її виконували Френк Сінатра й Сід Вішес.

Глорія Гейнор

Іноді кавер-версія стає програмною і навіть центральною піснею в творчості виконавця. Такою стала для відомого джазового гітариста Карлоса Сантани композиція «Black Magic Woman», яку написав Пітер Грін — засновник групи FLEETWOOD MAC. Ще є ціла низка музикантів, чия творчість цілком залежала від успіху виконання кавер-версій. Ця «фішка» справедлива по відношенню до групи Манфреда Менна. Її хіти — це пісні з репертуару американських виконавців Боба Ділана («Mighty Queen»), Брюса Спрінґстіна («Blinded By The Light»), Джоан Арматрейдінґ («Visionary Mountains»). Часто «зависає» на каверах вище згадувана Шинед О'Коннор. (В неї звичайно це виходить дуже душевно. Порівняйте хоча б кавери її та Мадонни на пісню Ендрю Ллойда Веббера «Don't Cry For The Argentina» з мюзіклу «Evita». Як кажуть, відчуйте різницю.) Існування групи DREAD ZEPPELIN цілком залежить від творчої спадщини LED ZEPPELIN, тільки пісні виконуються в стилі реггі та ще й голосом Елвіса Преслі. Словенців LAIBACH хлібом не годуй — дай «кавернути» щось до болю знайоме на кшталт «Life Is Life» від австрійців OPUS, чи «Final Countdown» від шведів EUROPE.

Іноді група чи виконавець, мабуть, не дочекавшись гідного «каверника», удаються до автокавер-версій. Показовим є приклад Мадонни. Вона не тільки змінила саунд, але й зміст власної пісні «Like A Virgin» на більш модерновий. Концертне виконання пісні супроводжувалося нескінченними натяками на процес мастурбації. Останній альбом SPARKS «Plagiarism» та проект Пейджа

Оля Крюкова

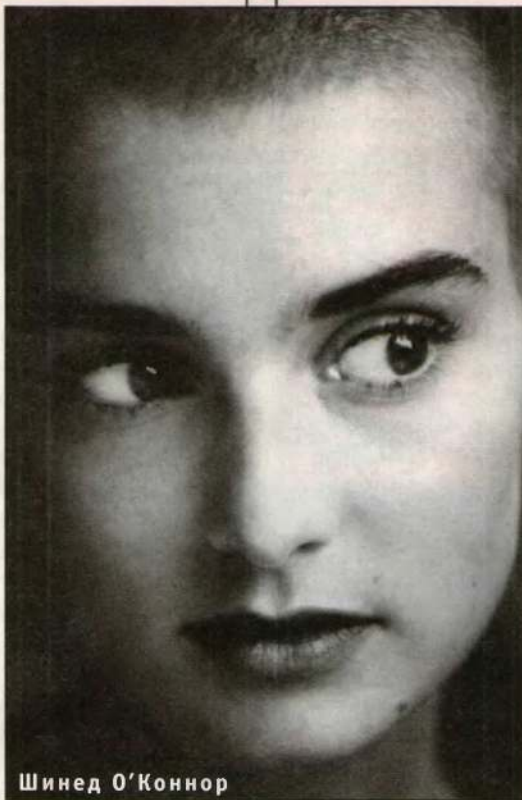
Планта «No Quarter» теж, по суті, є альбомами автокаверів.

Трибют — альбом, який містить пісні якогось автора — бажано відомого та шановного — виконані різними музикантами — теж бажано відомими та шановними. Змістовно, трибют — це ті ж кавер-версії, об'єднані одним творчим джерелом. Трибюти бувають дуже вдалим, й навіть епохальними. Наприклад, альбом, присвячений творчості Джорджа Гершвіна, який поєднав таких виконавців як Стінг, Кейт Буш, Ліза Стенсфілд та Пітер Д'Ерміє. Чудові трибюти LED ZEPPELIN, BEATLES, Елтона Джона, KISS.

Бувають і нікчемні трибюти. Не щастить з ними групі QUEEN. Танцювальний альбом, який містить безглузді техно-версії від усіляких там CORONA та DJ BOBO, і альбом «DRAGON FLY», записаний відставними хард-рокерами, залишають лише неприємний присмак у вухах. Інша справа — великий концерт пам'яті Фредді на Уемблі, на якому виступали всі можливі і неможливі зірки від METALLICA до Джорджа Майкла й Девіда Боуї. Останній трибют, який набув розголосу, присвячений пам'яті принцеси Діани, але він не має відношення до даної теми через те, що побудований не з кавер-версій.

Буває таке, що одна група випускає альбом з піснями іншої, більш відомої групи. В цьому відношенні пощастило METALLICA. Своєрідні трибюти створили техно-треш-індастріел-металісти з DIE KRUPPS та унікальна четвірка віолончелістів APOCALYPTICA. Вартий уваги подібний EP-альбом групи ERASURE, який містить «обірежені» композиції ABBA. Дуже розповсюджене зараз явище альбому каверів, які виконуються однією групою чи співаком. Такі альбоми є у дискографіях дуже відомих виконавців, наприклад, GUNS'N'ROSES «Spagetti Incident?» 94-го року, DURAN DURAN «Thank You» 95 року, Енні Леннокс «Medusa» 95-го року, Меріліна Менсона «Portrait Of The American Family» 94-го року. Свого часу альбоми кавер-версій записували Фіш і Брайан Феррі, SIUXIE & THE BANSIERS і PRIMUS. Джазовий співак та гітарист Джордж Бенсон за мотивами бітловського «Abbey Road» записав альбом «Another Side Of Abbey Road».

Музична пародія — дуже давній та відомий жанр. Поп-музика має своїх визнаних метрів цього жанру. Напевне, у музичній пародії немає рівних видатному Бьорду Елу Янковіцу. Його пародії на Майкла Джексона, Елвіса Преслі, NIRVANA, Кулію й кліпи до них зроблені з прекрасним почуттям гумору та великим смаком.

Шинед О'Коннор

Безперечно, кавер-версії давно опанували й неангломовні поп-музичні культури. Намагаються не відстати й наші виконавці. Гурт В.В. зробив чи то кавер, чи то пародію на пісню AC/DC «Highway to Hell». Уявіть собі Бона Скота, співаючого: «Галю, приходи!» та Піпу замість Ангуса Янга. Всім відомий кавер Олі Крюкової на пісню Глорії Гейнор «I Will Survive». Щоправда, нашу виконавицю у даному випадку цікавила поперед за все вдала демонстрація власних вокальних здібностей. Проте група CAKE цю ж пісню інтерпретувала не просто оригінально (що важливо), але й щиро, аби відобразити щось досі невідоме в цій пісні. Руслана виконує пісню Майкла Олдфілда та Мері Рейлі «Moonlight Shadow», Ані Лорак — пісню Дайен Ворвік «That's What Friends For». Але, безумовно, цікавіше та більш вражаюче сестричка Віка виконує одну з «вічних» пісень «Only You» (Тільки ти). Проект, який організується нашим журналом, має стати першим трибютним альбомом в Україні. Відомі українські виконавці запишуть власні варіанти пісень композитора Володимира Івасюка.

Мені залишається лише вказати на найбільш цікаві, за моєю особистою думкою кавери. Наперед за все, це пісня «Sabbath Bloody Sabbath» групи BLACK SABBATH, яку виконав черговий шведський феномен CAR-DIGANS. Це — приклад справжньої кавер-версії. В ній не тільки змінені акценти. Пісня з жорсткого апокаліптичного натиску була перетворена на коліскову.

Довгий час моєю улюбленою піснею з репертуару SMASHING PUMPKINS була «Landslide». Лише нещодавно я дізнався, що ця пісня належить співачці Стіві Нікс з FLEETWOOD MAC. Почувши власну пісню «Sweet Dreams (Are Made Of This)» у виконанні Меріліна Менсона, Девід Стюарт зізнався: «Це приголомшує». Співачка Кайлі Міног зробила веселу танцювальну пісеньку з ветеранського хіта групи GRAND FUNK RAILROAD «Locomotion». Напевне, багатьом сподобалась пісня з репертуару Елвіса Преслі «I Can't Help Falling In Love» у виконанні реггі-гурту UB40.

Всього не пригадаєш і не перелічиш. Залишилося за бортом розповідання багато вдалих інтерпретацій. Все тече, все змінюється, і ще не раз поп-музиканти удаватимуться до цього жанру, щоб порадувати нас, або — навпаки, надати змогу нам зайвий раз упевнитися, що краще за оригінального виконавця пісню не виконує ніхто.

Андрій Белай

Одного прізвища різної долі

Колись я знав одну родину,
де всі носили ім'я Буратіно.
... Це була шаллива родина.

О.Толстой, "Золотий ключик,
або пригоди Буратіно"

О.Р.Г.

Все почалося із Сонні "Боя" Вільямсона, точніше, Вільямсонів, котрих виявилось двоє. Обидва чорношкірі, обидва грають на гітарах та співають блюзи — людина, що не дуже освічена в цій музиці, може легко переплутати одного Вільямсона із іншим, тим паче, що обидва вони Сонні "Бої".

Я гадав, що на другому місці після Сонні "Боїв" стоять Моррісони — цих всього три — Джім, Вен (THEM) та Стерлінг з VELVET UNDERGROUND. Але нещодавно побачив в крамниці касету ще з якимось Моррісоном, чорношкірим. Мабуть, репер. Хто він такий, було вирішено не вдаватись в подробиці. Ось Росовецький-Гіндиш, наприклад, на всьому світі тільки один такий є — але ж це так просто, до речі.

Більше за всіх розплодилось на білому світі Джонсів. Якщо заплутатися в Сонні "Боях" не є справжньою проблемою, переплутати Стіва Джонса із Джонсом на ім'я Брін, гадаю, важче. Перший — із досить сумнівної компанії, панк; за словами свого колеги Роттена, більшість коштів тринькає на повій. Але все ж таки найбільш нахабні його вчинки залишилися в минулому. Брін Джонс ніякий не панк, грає в своєму проекті MUSLIMGAUZE усілякий ембієнт, про королеву нічого зайвого свого часу не казав — та навіщо йому англійська королева, коли Брін Джонс, взагалі, німець.

Переплутати ж Бріна Джонса із Грейс Джонс, гадаю, ще важче, тому що остання — взагалі жінка (хоч і дещо чоловікоподібна). А хто такий Том Джонс, пам'ятає навіть ваша матуся. Матусі заморські повинні пам'ятати Девіда Джонса з гурту MONKEES (добро-

совісна американська копія BEATLES). Через це іншому хлопцеві на ім'я Девід Джонс довелося взяти собі псевдонім — Боуї. Правильно зробив — що це за зірка з настільки прозаїчним прізвищем? До того ж Джонсів

— зірок вже й так досить: Брайан Джонс із LED ZEPPELIN (в купі з Плантам, до речі, грав хлопець на ім'я Чарлі — звісно, також Джонс).

Зірок менших за розміром теж забувати не треба — Ховард (HUMBLE PIE), Квінсі та два Міка. Один спочатку грав із Джонні Холлідеем, пиячив із бітлами, потім засвітився в концертній бригаді KING CRIMSON, а після цього — в FOREIGNER. Інший Мік — це Мік Джонс з CLASH. Був навіть Джонс на ім'я Ісус (точніше, гучно — гітарний гурт JESUS JOHNES). Із Джонсами, здається, все.

Далі йдуть Сміти, цих трохи менше. Найбільш відомий з них, безперечно, Роберт Сміт (безіменні народні жартівники й тут осторонь не обійшли — THE CURE в народі джанти не інакше, як "зек Юра"). Менш відомий за Роберта Курт Сміт з TEARS FOR FEARS; про Ніла ж, що грав свого часу із Елісом Купером в BILLION DOLLARS BABIES, знають, мабуть, лише дядьки, що пишуть рок-енциклопедії, та інші знавці. "Нумо, друже, хто це там грав з Купером в BILLION DOLLARS BABIES?"

"М-м-м, Ніл Сміт." Ось так, знову.....

А як тут можна не пригадати Едрієна Сміта, людину, що, по суті, стала татом чудовиська Едді та IRON MAIDEN взагалі? Ай-ай-ай, батьківщина повинна пам'ятати своїх героїв. Важкий рок може похвалитись ще одним Смітом — Чедом, що грав свого часу в RED HOT CHILLY PEPPERS. Є навіть подружжя Смітів — славнозвісна Патті Сміт та її чоловік з легенди гаражного року MC5 — Фред "Сонік" Сміт. Як ми бачимо, численна мафія Смітів пустила коріння в поп-музиці досить широко, існував навіть цілий гурт Смітів — THE SMITHS. Сміт — це Сміт, навіть коли він AEROSMITH.

А ось яке могутнє прізвище, наприклад, Лі. За винятком наймолодшого Лі — Томмі Лі з MOTLEY CRUE, більша частина Лі — це гранди. Брати Елвін та Пік Лі (TEN YEARS AFTER, гурт був названий таким чином тому, що був заснований саме через десять років після народження рок-н-ролу), Гедді Лі (RUSH, така собі вельми інтелектуальна хард-арт-рокова музика, але насправді цьо-

ALVIN LEE

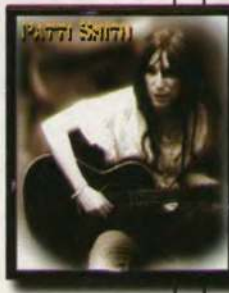
го хлопця звуть зовсім не Гедді Лі) та Джім Лі (SLADE. Старим хард-рокерам і не тільки). Просто нема чого й сказати — герої. Ледь не забув: Брендан Лі та Майкл Лі (LITTLE ANGELS, свого часу грав також з Плантам).

Але Лі — це ще не саме могутнє прізвище в поп-музиці, є ще два не менш великі — Янг та Андерсон. Янг та Андерсони — це не просто гранди, це — велетні, могутні дуби Великого Рок-н-ролу. А якщо попадеться Андерсон, наприклад, з якогось брит-поп-ового SUEDE — що ж, свого часу, може, й він стане якимось дубом від рок-н-ролу, хто знає. Або SUEDE, відігравши років із тридцять-сорок, отримають статус супергурту (бо переживуть всіх конкурентів, навіть EAGLES та DEEP PURPLE). Час покаже.

Решта ж Андерсонів — це насправді суперпершта. Йен Андерсон — більше тридцять років із JETRO TULL, бородате обличчя гурту-легенди. Джон Андерсон — е, безперечно, YES, також легендарний хард-рокер. Бенні Андерсон — од-а з двох "В" в не менш легендарній, їж обидва попередні Андерсони, ABBA. (А з приводу Лорі Андерсон див. етвертий номер часопису). Там все до-ить популярно написано.

Янг. В AC/DC грала ціла сім'яка — Енгус, Малькольм та Стів, що заміщав час від часу когось із своїх братиків, коли вони черговий раз лікувались від якогось чергового лиха. Такий собі сімейний підряд, зовсім як JACKSON FIVE (до речі, скільки Джексонів! Вся сім'яка та один білий — співак Джо Джексон). Цілих два Янгі окопались в досить популярному в сімдесятих роках гурті STIX: Джеймс та Денніс Де. А хто не чув та не знає Ніл А Пола Янга! А іншо-ла Янга? Не чули? Я чув. Цей Янг співав в & THE MECHANICS та SAD CAFE.

"Оце так розі Янгів, Джонсів та Смі скажете ви та мат рацию. А скільки Джонсів та Смітів я п А скільки існувало Смітів-джазменів Іноді жах бере. Але все одно — цікаво.

Хайку

Це було круто

Ми вбили жабу

Не буде більше кумкати

Бівіс

Ох, краще б ті мільйони вигравав Батхед, хоч би CNN було цікавіше дивитись. Однак, Бівіс та Батхед не були б самими відомими ідіотами Америки, коли б їх так легко було здихатись. Все ж такі вони — мультики. Навпаки, їхня кар'єра зробила новий оберті, і «солодка парочка» стрибнула з успішного телевізійного серіалу в повнометражний хітовий голлівудський блокбастер «Beavis And Butt-Head Do America» і, як личить справжнім зіркам, покинула своє провінційне містечко. Зараз їх слід шукати в Голлівуді.

На MTV шоу стартувало в травні 93-го року. Майк Джадж як починаючий техаський аніматор показував свій невеличкий мультик на одному з незалежних анімаційних фестивалів. Фільм називався «Жаб'ячий бейсбол»; в ньому двоє дебільного вигляду підлітків в кущах шортиках та футболках з написами AC/DC та METALLICA жбурляли по черзі дохлу жабу бейсбольною палицею, супроводжуючи ці нехитрі дії придуркуватим сміхом та не менш придуркуватими репліками.

Робота Майка привернула увагу босів з MTV. В прозорливості їм не відмовиш — «Frog Baseball» став першим епізодом шоу, яке миттєво завоювало серця глядачів — дорослих та дітей.

Вони-таки це зробили. Після майже п'яти років віртуального ефірного життя два прекрасних чудовиська, нерозлучні BEAVIS («смердючка») та BUTT-HEAD («задоголовий») щезли з екранів музичного телебачення, тим самим підтвердивши похмурі прогнози їхнього дорослого мультиплікаційного оточення — «ці хлопці погано скінчають». Що ж, «Live fast and die young» (живи швидко — помри молодим). Потягу до саморуйнування, що був закладений в мультиплікаційних тінейджерах, міг би позаздрити будь-який депресивний рок-ідол. Проте не нескінченні жарти з вогнем та вибухівкою, не карколомні експерименти з власним тілом та шлунком, не жорсткі аварії та екстремальні ігри стали причиною сумного розставання. Врешті-решт, вони тільки мультики. Після кожного летального кінця ми знову чули таке знайоме ідіотське гиготіння — фірмова ознака, за якою їх впізнавали в 71 країні світу, куди транслювалося шоу (не знаю, чи наші піратські кабельні канали входять в це число). Ні, могильщиками «Шоу Бівіса та Батхеда» стали їхні ж творці-господарі: канал MTV та сам автор шоу, 35-ти-річний режисер-аніматор Майк Джадж (Mike Judge).

Рішення про припинення шоу, на перший погляд, здається зовсім нелогічним, адже Бівіс і Батхед користуються шаленою популярністю американської та світової аудиторії, їхній рейтинг вдвічі (!) більший, ніж будь-якої іншої програми або шоу на MTV. Проте 5 років — досить довгий відрізок часу для будь-якого розважального шоу — неминучими стають самоповтори. Мабуть, не останню роль зіграв постійно зростаючий тиск з боку всіяких пуристських організацій США. Іноді просто до смішного доходило. Нещодавній переможець лос-анжелеської лотереї (приз — 7,5 млн. \$) заявив, що збирається використати халявні бакси на те, щоб прикрити «Б.і.Б. Шоу» і тим самим зберегти американську цивілізацію від остаточної деградації.

Увага останніх до шоу не входила в початкові плани організаторів і згодом поставила перед ними багато всіяких проблем. Сам «папа Карло» Бівіса і Батхеда, зовсім в дусі шоу, скромно вказує, що отримав його ідею від своєї задниці. Але без ніяких жартів пана Джаджа можна назвати справжнім анімаційним генієм. Адже, окрім того, що він вигадав своїх героїв, написав сценарій та діалоги, Майк також озвучив майже всіх персонажів серіалу. Крім цього, він протягом перших двох років сам малював пригоди своїх героїв — Б.і.Б. на MTV. Як кажуть, «хлопець на всі руки». Геніальна ідея, що лягла в основу шоу, а саме — зробити головними героями (чи головними потворами) персонажів, які не мають жодної позитивної риси і цікаві тільки своїм завершеним ідіотизмом, тулістю та хтивістю — як і все геніальне — давно вже плавала на поверхні. Адже ні для кого не секрет, що саме негативні персонажі мультиків користуються найбільшою популярністю у глядачів. Розбишак Том куди цікавіший за набридливо везучого Джеррі. Те ж саме стосується і вітчизняної пари Вовк-Заєць з «Ну, постривай!» А якщо ви грали в дитинстві в суперпопулярний настільний хокей, зроблений за мотивами старого радянського мультика про хуліганів-«носачів» та чемних «носиків», то знаєте, що «справжні хлопці» завжди грали тільки «носачами». Все це, звичайно, враховується воротилами шоу-бізнесу, і Барт Сімпсон, герой іншого американського мультсеріалу, теж не подарунок. Він — головний біль директора школи і завжди знає, куди докласти свої невгамовні ручки. Але, при всіх своїх хуліганських витівках, Барт все ж таки герой добрий та симпатичний, такий собі Том Соєр з «вокменом». Те ж саме можна сказати про двох інших рок-н-рольних бовдурів — Вейна та Гарта, героїв популярної комедійної стрічки «Світ Вейна». Саме Вейна та Гарта вважають прообразами Бівіса та Батхеда, адже вони, як і їхні анімаційні наслідувачі, крім придуркуватості, відзначалися сильним збоченням в бік важкого року. Однак,

DON'T MAKE
ME KICK
YOUR ASS
GATNI

у порівнянні з Бівісом та Батхедом, Вейн та Гарт виглядають справжніми інтелектуалами. Врешті-решт, вони люблять QUEEN та LED ZEPPELIN. Світ Бівіса і Батхеда значно тривіальніший, тут немає місця для сентиментів. Все, що вимагається від глядачів, це — реготати до нестями, спостерігаючи чергову ідіотську витівку, або насолоджуватись анальними неологізмами Бівіса та критичними коментарями Батхеда на адресу того чи іншого поп-стара, що з'являється в «ящику». Телевізор, перед яким наші герої проводять більшу частину свого ефірного часу, є третім, не менш головним героєм шоу. Музичні відеоролики, реклама, новини, репортажі з гарячих точок — все це змішується в один неперетравлений вінегрет в головах Бівіса і Батхеда та підказує їм ідеї для проведення вільного від «ящика» часу.

Взагалі, телебачення трактується в шоу як масовий наркотик, що промиває мозок краще за будь-які хімічні препарати. Бівіса та Батхеда починає «ковбасити», коли обставини надовго відлучають їх від «блакитного екрану» і «відпускає» лише тоді, коли вони, стискаючи дистанційку, плюхаються на свою провалену червону каналу. Звичайно, їм подобається не все, що вони бачать на екрані. Крутизна телепрограми («cool!!!» — в термінології Б.і.Б.) залежить від наявності в ній роздягнених дічат, вогню, вибухів, крові, аварій. Високо котуються також унітази, нецензурні лайки та всілякі згадки про лайно. Музика повинна бути голосною та важкою. Ті

колеритними є й жителі міста Б.і.Б. — всі їхні сусіди, вчителі, однокласники, повії, поліцейські, бандити — цілий американський універсум. Схожість була настільки великою, що деякі з цілком реальних порядних громадян ніби поклали собі за мету помститися за своїх невезучих мультиплікаційних двійників. Той бідолашний лос-анжелеський лотерейщик був аж ніяк не самотнім.

Звинувачення в аморальності, деградації, розбещеності лунали і лунають з вуст самих поважних осіб. Було проведено кілька судових справ з приводу того, що діти під впливом шоу спричиняють пожежі, вибухи і таке інше. І це не дивлячись на те, що шоу транслювалось тільки пізно ввечері і по кабельному каналу, на який може підписатись лише доросла людина. Для особливо тупих перед кожною серією з'являвся цікавий текст: «Бівіс та Батхед — не приклад для наслідування, вони тільки мультики... іншими словами — Не Роби Цього Вдома!» Та це не справило значного враження на противників шоу.

Тому, без перебільшення, можна сказати, що Бівіс і Батхед розділили американське суспільство на два табори. До честі MTV — воно 5 років тримало удар, лише інколи йдучи на незначні поступки, що не завадило «прогресивній спільноті» назвати

УТТ-НЕАД: Заднім розумом

програми, які не мають хоча б одного з цих компонентів, удостоюються терміну «sucks», тобто «лажа».

Найулюбленіша група Б.і.Б. — це GWAR (GOD WHAT A ROCKET). Далі йдуть METALLICA, AC/DC, WHITE ZOMBIE, PANTERA, MINISTRY... Крутим також є все, що має хоч якесь відношення до Сієтлу — іронічний випад авторів шоу на адресу гранжового культу серед американської молоді. На протилежному полюсі знаходяться всі хлопчачі поп-групи, серед яких почесний титул «Super Sucks Group» належить попс-реперам COLOUR ME BAD, від відео яких Бівіс якось навіть вибливав, коли не встиг вчасно змінити канал.

Все це дуже смішно і дотепно, але багатьом американським компаніям стало не до жартів, коли вони відкрили, що багато з того, що говорять Б.і.Б. під час шоу, серйозно впливає на американський музичний ринок. Так, успіх тих же WHITE ZOMBIE пояснюють, перш за все, їхнім високим рейтингом в «чарті» Б.і.Б.

Популярність — страшна річ. Декілька американських штатів борються за звання «малой батьківщини» мальованих бовдурів. Це й не дивно, адже Майк Джадж з любов'ю старанністю переніс на плівку типові, клоновані реалії сучасної «одноповерхової» Америки. Це школа, куди час від часу з'являються Б.і.Б., щоб якось розважитись; закусоchna «Burger's World» (її лого «W» є слабо замаскованим «M» Макдональдса), де Бівіс готував свої знамениті гамбургери з мух та помій; автоматична пральня, де вони випрали в центрифугі сусідського песика; супермаркет, бензоколонки, банк сперми... хіба все перелічиш? Не менш

«Шоу Б.і.Б.» — «найсмівливішим шоу за всю історію американського телебачення».

Кожен може трактувати їхню смівливість по-різному. Когось, мабуть, найбільше вразила серія, коли бідолашний Бівіс ніяк не міг перестати мастурбувати, навіть гамбургери випікав однією рукою; іншим перехопило подих, коли в школу до Бівіса і Батхеда приїхав не хто-небудь, а сам мультиплікаційний Біл Клінтон і вручив їм грамоти як кращим студентам року.

Про вплив Б.і.Б. на американську масову свідомість напишуть ще не одну монографію. А з наслідків, що плавають на поверхні, як лайно на озері Тітікака, слід, в першу чергу, виділити розширення мовних рамок американських масмедіа. Так, нещодавно учасник групи BUTTHOLE SURFERS («Серфінгісти у задниці») розповів в інтерв'ю, що ще кілька років тому в них були великі проблеми на радіо. Ді-джеї ніяк не могли вимовити їхню назву в ефірі.

Зараз, в постбатхедівській Америці, таких проблем майже не існує. А ми зустрінемося з нашими героями в іншому форматі. Прощавай, «Beavis And Butthead MTV Show». That Was Cool!

Ярослав Степаненко

“Королева кохання”

як жіночий варіант “короля поп-музики”

Останній альбом Дженет Джексон “Velvet Rope”, наспіваний її тоненьким тремтячим голосочком, вже побував у всіх можливих та неможливих чартах. Та це й не дивно — адже кліпи до пісень з нового альбому день у день транслювалися на великому екрані у Лос-Анжелесі. (Так і співаючого ректора можна розкрутити, не те що сестру Майкла Джексона).

А підтримка наймолодшій з джексонівської “виводку” справді потрібна. Про це переконливо свідчать два її перших альбоми “Janet Jackson” та “Dream Street” (1982 та 1984 р.). Якби не прізвище

ли не робила на нього ставку, співаючи оперні арії або виводячи трелі чи рулуди. Натомість вона завжди акцентувала увагу на своїй зовнішності, всіляко захожуючи загравання преси на кшталт “королева кохання”. Вона вдало підтримує імідж цнотливого секс-символа. Маючи безліч еротичних кліпів та фото, вона ніколи не переступає межі пристойності. Найкращий приклад — обкладин-

ка “Rolling Stone” — Дженет роздягнена, але не більше, аніж якби вона була в топі; вона одна, але чиї ж то руки?

Вона, на відміну від інших членів родини, ніколи не свариться ані зі своїми 8 братами та сестрами, ані з батьками і не намагається зробити собі ім'я скандалами. Вона не п'є і ніколи в житті не палила. Це також неодмінна складова її рафінованого іміджу. Хоча, можливо, її натурі взагалі не притаманні будь-які надмірності — все, що виходить за рамки розуміння моралі середнього американця.

Дженет не переобтяжує себе музичними експериментами. Її пісні — це суміш ритм-енд-блюзу, поп-, денс- та рок-музики, а останнім часом — ще й з домішками репу. Правда, рок і реп — це дуже умовно. Звільнитися від впливу Майкла як співачка вона не зможе ніколи. Та й бути жіночим варіантом короля поп-музики не так вже й погано.

Успіх до Дженет прийшов після того, як вона почала співпрацю з Террі Льюїсом та Джиммі Джемом. Альбом “Control” містив 5 композицій, що згодом очолили чарти. Наступний альбом “Rhythm Nation 1814” був ще більш вдалим; 7 композицій з нього займали найвищі сходинки хіт-парадів. Вперше саме у той період вона звернулася до соціальних проблем: наркотики, злочинність, насильство, расизм. Важко сказати, чи допомогли її пісні у глобальному масштабі, та принаймні її брату расизм вже точно не страшний. Інша категорія її пісень — музичні лавстори. Чиє серце не зачепить

Джексон, їх навряд би хтось помітив. Дженет же завжди наголошувала, що ніколи не хотіла використовувати його. Може й так, тільки чому ж тоді перший альбом називався “Janet Jackson”, Майкл Джексон неодноразово підспівував їй, і вони співали у дуєті (“Scream”), чому, вийшовши заміж, вона не змінила прізвище?

Голос у Дженет слабенький, і співає вона посередньо. Знаючи це, вона ніко-

56

сентиментальна історія, розказана низьким голосом, що аж бринить від збудження?

Альбом "Janet", що вийшов у 1993р., вдало продовжив традиції попередніх двох.

Збірка "Desing Of A Decade 1986/1996", здавалося б, могла підбити підсумки під усіма цими наркотиками, сексом та расизмом. Та звичні теми, що стабільно забезпечували значну долю успіху, є і в останньому альбомі Дженет, що вийшов у вересні 1997-го. "Це альбом про те, як руйнуються бар'єри. У кожному з нас є щось, що стримує нас від пізнання один одного, самих себе. Я хочу, щоб люди зрозуміли мене. Я руйную всі перешкоди, прагнучи розуміння".

Дуже добре, Дженет. Цей заклик, безумовно, знайде відгук у серцях безлічі фанів.

Усі 22 пісні альбому пов'язані між собою сюжетною лінією. Улюблені теми Дженет скріплені закликом про розуміння та словом антракт (interlude), яке 7 разів зустрічається у назвах. Акцент у альбомі робиться на композиціях "Got Til Its Gone" та "Together Again". Перша — кавер-версія старого хіта "Big Yellow Taxi", з якого залишилися тільки 2 рядки тексту. Голосу Дженет Джексон там майже не чути. "Together Again" присвячена другу співачки, який загинув від наркотиків (чому ж вона йому раніше не пояснила, що наркотики — це погано?) Інші пісні варті уваги: "Freehoxe" з елементами фанку, "Velvet Rope" зі скрипковою партією, виконаною флажолетами, що додають пісні легкості та вишуканості, та просто виконана "Tonights The Night".

У 11 років Дженет вперше знялася у кіно. Її перша стрічка називалася "Good Times", з того часу вона з'явилася ще у трьох і каже, що планує зніматися у майбутньому. Але, за будь-яких умов, друга Мерілін Монро з неї навряд чи вийде.

За свою 15-річну кар'єру співачки вона отримала близько 78 різноманітних музичних нагород, дуже багато за хореографію, яка у неї справді на високому рівні, за відео, за ритм-енд-блюзові та навіть рокові композиції.

Дженет завжди намагалася бути "своєю" для мільйонів темношкірих та простих людей. Вона абсолютно нормальна і їй навіть подобаються книжкові та зоологічні магазини (правда, вона взагалі не ходить у магазини); зате вона ходить у нічні клуби (з тілоохоронцями, звичайно) і підписує контракти на \$80 млн. з "Virgin Records". А якщо вже така компанія підписує контракт на таку суму, значить альбом просто мусить бути популярним.

Анна Левчук

57

MICK JAGGER

B.B.KING

BOB DYLAN

Спочатку мені дуже кортіло написати просякнуту іронією та блазнюванням статтю з приводу зморщених, мов печені яблучка, облич та сивого бадилля на голові (чи морально пригноблюючої лисини) багатьох колишніх поп-зірок або, що ще гірше за це, про їхні жалюгідні потуги виглядати молодшими. Але як замислишся, що і вони люди,

Старість — не радість?

Андрій Бєлай

BOONE

дещо з приводу старіння поп-зірок

ROD STEWART

(HOLDMAN) BOY GEORGE

звичайні homo sapiens (наскільки мені відомо, такого біологічного виду, як homo popularis, ще не відкрили, хоча, ось вам нагода), і мене не мине старість, і я можу стати об'єктом чисель іронії, як згорблений дідусь, який і досі пише про молодіжну музику, так і прикусиш язика власній уїдливості.

УСІ ФОТО, ОКРІМ ЗАНАЧЕНИХ, — REUTERS

ФОТО: ВАСИЛЬ ПИЛИП'ЮК

Але все ж проблема старіння молодіжних кумирів є й вона, переважно, стосується скорботного стану їхньої підстаркуватості. Пригадую пісню Олександра Градського, в якій є вражаючі рядки про те, як ліричний герой співака благає Бога про бажану смерть у 30 років, щоби запобігти старості. Пізніше я почув про те ж саме як про один із постулатів руху хіппі. Старість асоціюється у молоді поперед за все із зашкарублістю думки, консерватизмом, асексуальністю та малорухомістю. Головною ж причиною цієї фобії, я гадаю, було неминуче розчарування літніх людей та усвідомлення того, що "все вже пізно". Коли ти молодий, все, здається, попереду, можна помилитися — достатньо часу виправити помилку. Чим старше стаєш, тим менше можливостей щось змінити, менше вибору, менше часу. Звідси "ростуть ноги" підвищеного бажання суїциду та повної байдужості до наслідків зловживання наркотиками й алкоголем, до умов існування та режиму харчування. А тим поп-ідолам та поп-кумирам, яким "вдалося" не дожити до старості насправді (я не близькірствую, принаймні, намагаюся цього не робити) поталанило. Вони назавжди залишилися в нашій пам'яті

молодими. Нам, їхнім прихильникам, не судилося спостерігати процес загинивання та поступового вмирання. Адже їхнє життя проходить на очах мільйонів і повинно мати "респектабельний фасад". Ще раз вибачте за, здавалося б, близькірські слова, але це, в ситуації популярності та існування маскульту, — найкраще, чого можна собі побажати.

Раптова смерть (нещасний випадок, наддоза, самогубство) притягає до такої поп-людини стільки спостерігачів, що деякий мрець при житті не міг такого собі навіть уявити. Останні американські приклади: іспаномовна співачка Селена та репер Notorious B.I.G. Альбоми останнього до його вбивства вище 150-го місця в чартах і у кращі роки не підіймалися. Тільки-но його спіткала доля Тупака Шакура, як альбом Notorious'a впродовж

кількох тижнів займав 1-е місце та лише останнім часом повільно сповзає вниз. Про нього навіть наші радіослухачі дізналися. Його переробки пісень POLICE та LED ZEPPELIN сподобалися нашим FM-никам. Шкода лише, що передчасно померлі виконавці триумфу своєї популярності відчувати не зможуть.

Але Бог із ним, фасадом, це тільки для найбесталанніших та безнадійно гарних поява зовнішнього занепаду — катастрофа. Набагато страшніше — вичерпність. Якщо вже не пишеться — не твориться, якщо вже не співається — не грається, якщо навіть на досягнутому рівні зачепитися неможливо, то навряд чи що-небудь вже допоможе. Цікаво, що в ліриці поп-культури, серед багатьох тем, на які накладено табу, тема смерті та старіння чи не найперша. Пісня МЕТАЛІКИ "Unforgiven" — виключення, але й в ній основна думка — інакша. Лише задля екстремістів металічного стилю "death" — це основна й улюблена галузь поетизування. Але їх переважно цікавить остаточний продукт — мрець з усіма комплектуючими та атрибутами і вони навряд чи уявляють собі складність морального та фізичного старіння.

Страх перед забуттям підганяє, примушує старі (ветеранські) групи, які давно виснажились та вичерпались творчо, вигадувати щось нове та небувале. Страх перед забуттям не самотній, він, як правило, приходиться разом з грошовою витратою. Кажуть, що "від суми та тюрми не зарікайся". Гроші мають чарівну особливість закінчуватися. Ця особливість заганяє дідуганів на сцену. Пузатий, опасистий кумир, який стрибає по сцені у виконанні свого хіта 30-річної давнини перед малюками, які офіглили та не врубуються — жалісне видовище.

Звичайно є цілий (але зовсім не нечисленний ряд) виконавців, яким старість не загрожує, тому що я переважно говорю про фізичне старіння, але це поняття залежить і від морального стану. Декоотрих зірок вже давно й по-доброму називають дідусями і це їм дуже імпонує: Оззі Осборну, Рінго Старру, Іті Попу. Образи Леонарда Коена, Сержа Гінзбура та Боба Ділана роки, навпаки, довершили. До їхніх думок почали ставитися ще й з повагою до їхнього віку. А Скотмен Джон для всіх народився старим, лисим та беззубим. В його випадку все навпаки: чим старіше, тим прикольніше. Але

болісно дивитися на дідів з KISS чи ROLLING STONES. Незважаючи на ви-

снажливі спортивні тренування, різноманітні обмеження, гріхи молодості

ФОТО: ОЛЕКСАНДР ІВАНОВ

дають про себе знати. Якщо б Джергер був моїм дідусем (що цілком до-

речно за його й моїми літами), то мені було б совісно бачити його стрибаючим у натовп у вузьких рейтузах, неприємно галасуючим та удаючим з себе молодого цапа чи дебіла.

Не загрожує психологічно пригноблююча старість і тим, хто зайняв свою нішу, й успіх музики якого не надто залежить від божевілья юрби підлітків. Шляхетна старість чорних білозменів — доречною вона буде у Елтона Джона, Пітера Д'Ебрієла, Брюса Спрінгстіна. Але не позаздриш ERASURE, Бою Джорджу та SPARKS (важко бути старіючим "новим романтиком"), ROXETTE, AC/DC (остання інформація: вони нарешті припиняють концертну діяльність, на відміну від Оззі, який вже років 10 намагається це зробити) та SPICE GIRLS, Юрку Юрченку та Наталі Корольовій. Все від Бога, може, й доведеться колись бачити підстаркуватого Майкла Джексона (хоч й молодше, та хто його знає, я ж у барокамері не мешкаю та нюхати суспільне повітря не цураюся). Також чекаємо на революційні зміни у творчості та іміджі PRODIGY.

Пригадуєте казково чарівну пісню гурту CONNELLS "74/75"? Можливо, я сентиментальний, але коли я дивлюся

кліп на цю пісню — сльозовий клубок підступає до горла. Там лише обличчя звичайних людей та їхні світлини двадцятирічної давнини. Обличчя ще не старих людей, просто час наклав на них більш суворі фарби, провів більш впевнені лінії. Від таких змін не погано і не добре, просто інакше. Але цікаво, чи матимуть ностальгію наші поп-кумири при перегляді світлин власного минулого, якщо вони з самого початку вибрали собі вікову стагнацію. І Брайан Феррі вже 20 років майже не змінюється, та, здається, костюмчик на ньому все той же. Стан, коли "не пишеться", лякав багатьох творчих людей. Легко поденникам — вони початково "без царя в голові". Вони об'єднуються в посередні, безглузді команди, заробляють невеличкі гроші й зникають до тих пір, поки не виникне чергова матеріальна потреба, і так до наступної, посередньої та безглуздой. При цьому їм глибоко начхати, що їхня музика — дешевий сурогат, вона давно себе вичерпала й слухачів з кожним піднесенням якоїсь молоді самотньої групи все меншає.

Як же ж повести себе поп-зірці, яка десять років потому збирала аудиторію в сотисячний стадіон, а сьогодні її вперто не слухають? Можливі варіанти дій:

1. Пристосуватися, запозичити у кого-небудь молодого й на даний час талановитого пару-трійку модних прийомчиків та вжити їх у своє старення;
2. Стояти за своє до кінця — битися головою об стінку, доводячи, що ти — живий та маєш право жити;
3. Тихо зійти з великої сцени.

Всі три варіанти виходу з важкого становища проблематичні. Панацеї немає.

"Бережи честь замолоду", а ще точніше "Літом потупаєш — взимку похрумаєш". Деякі завбачливі кумири заздалегідь готують себе до майбутнього старіння. Для юнацьких дуєтів,

майбутнє у OFFSPRING, тематика чиїх пісень зростає з проблемами підлітків. Якщо і в 40, і в 50 вони співатимуть виключно для тінейджерів, то, пробачте, про яких саме тінейджерів буде йтися: про наших з 90-х, яких OFFSPRING знає, чи про тих з 2020-го, проблем яких ця група не розуміє. Уявіть собі, що ваш батько хапає гітару, лізе на сцену та співає повчальні пісеньки. Мало йому, що він по квартирі за вами з ременем ганяє, так він ще й музику вашу улюблену експропріює. Так нещасливо згасла зірка TWISTED SISTER.

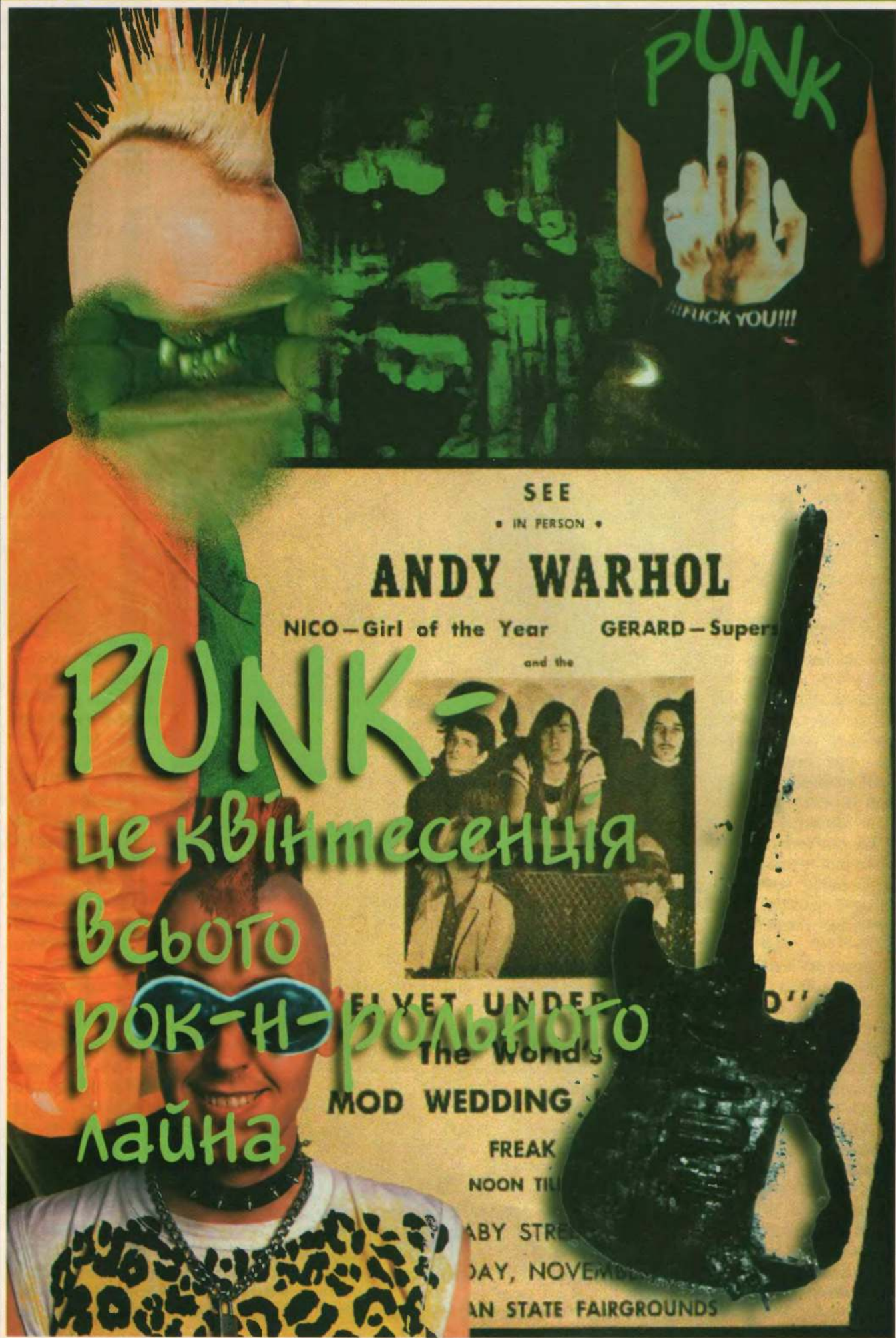
В одному з діалогів Платона йдеться про сп'яніння молоді дівчини та старого. Обидва мають однаково сил, але перша — розквітає, інший — сохне від вина. Платон, ведучи багатосторонню та багатослівну дискусію, причину знаходить в соках життя. Людина розквітає від вина, коли їх багато, та занедажує, коли їх немає. Таке й з музикою деяких літніх поп-виконавців, яку розбуркала багато років тому вибухова хвиля творчості. З часом вона стає схожою на деренчання бляшаної банки, а лірика — на гарчання незадоволеної собою та життям людини.

Старість — неминуча, вона не залишає

вибору, адже життєвий процес — незворотній. Спокійна старість — щастя для звичайної людини. Лише все частіше турбує здоров'я, та все менше звертаєш уваги на дівчат. Прикро, що більшість зірок шарахаються в крайнощі від власної осені, та кожна осінь для них — символ власної непопулярності. Sic transit gloria mundi. Потрібно просто повернутися на землю, прийняти більш властиве для похилого віку положення — це найвірніше, але, як і завжди, найскладніше рішення ●

квартетів, квінтетів вже існує протоптана доріжка Джорджа Майкла, який дуже вдало подорослішав з цасів тінейджерського дуєту WHAM! Його прикладом скористалися теїкзетівці, але NKOTB зникли назавжди. Зникли BROS, А-НА перетворилася на інтелектуальну групу стилю "нова романтика". Тобто той, хто завчасно потурбувався про створення менш залежного від успіху у тінейджерів репертуару, обґрунтував більш-менш безболісне власне старіння. Але хажливе

Весело грає EXPLOITED... Здається, ще трішки, й скло в вікнах не витримає... Пиво, вино, горілка... Коли пляшка порожня, її розбивають об стіну. "Ну-у-у, ти що, справді ніколи не спав в контейнері із сміттям?" Чудернацький зовнішній вигляд: розмальовані кульковою ручкою джинсові куртки, шкіряні куртки, т.з. "бакани", безперечно, джинси... Прізвиська не менш чудернацькі: Кінг Гніда, навіть Г.но. Буває й так. Зараз він п'є разом з тобою горілку, або палить траву, або ще щось робить, не менш цікаве, через п'ять хвилин він, не зморгнувши оком, "підставить" твою бідолашню персону, як йому заманеться. Ніколи не довіряй панкам.

Ви бачили репортажі з приводу "днів хаосу" в Ганновері? Безліч кретинів із "мохауками", або, якщо завгодно — "ірокезами" десь раз на рік встановлюють бідолашний Ганновер на вуха. На щастя, місцеві митці із зачісками "мохаук" являють собою більш аморфну масу. Куди їм творити якісь дні хаосу? Дивись, ще трохи, та повмирають всі геть від пияцтва, або наркотиків, або скінхеди їх всіх переб'ють. Панки — це найбільш хвороблива, відштовхуюча та бридка тусовка. Принаймні, тут.

Так воно й повинно бути — дивись перший абзац статті.

Окрім того, вони все ж таки існують, ці лайнові панки. Незважаючи на те, що в Україні якогось лідера, в першу чергу музичного, немає. Підзарядка йде з-за кордону, до того ж, це вже дещо антикварні герої. SEX PISTOLS, вищезгадані EXPLOITED, DEAD KENNEDYS, російська ГРАЖДАНСКАЯ ОБОРОНА, яка виховала певне покоління. На цей момент справно функціонує лише EXPLOITED. Єгор Летов, рушійна сила ГРАЖДАНСКОЙ ОБОРОНЫ, став своєрідним лідером руху. В кожному місті ще й досі існують декілька команд, що працюють під ГО. Ані пітерські АУ, ані московський ВА-БАНКЪ, які є, мабуть, більше панками, ніж ГО — ні, сибірський наркоман, меломан, та на диво, непоганий поет Летов став панк-іконою для божевільної кількості юнаків та дівчат із певним "поняттям". Інші легенди, менші за розміром: Олександр Ларетський (та його гурт ВОЛОСАТОЕ СТЕК-

падків — це дослідження одноразових проєктів та акцій. Немає в нас свбго Летова або Біафрі, а ось Вішезів — сотні.

Місцева панк-сцена — це найбільш нікчемна, епігонська та самодіяльна тусовка. Може бути, хтось пам'ятає НОСТАЛЬГІЮ ЗА МЕЗОЗОЕМ або знає 7-Б. Я можу вам назвати решту — може бути, вас потішать назви цих команд: СКОРБОТА, СОЛОВЕЙ РОЗБИВСЯ, ЕНДЕДУ.ЕНИ. — це більш стара компанія, можна сказати — це вже Історія київського панку; ЛХ.В.Р., НАЙЛІПША ПРАЦЯ — ПИЯЦТВО, ЦИРОЗ МК, БІЛА ГАРЯЧКА — це більш молода публіка. Парадокс: в найбільш панківській країні справжнього панк-року взагалі не існує. Поява вітчизняного панк-року — це реакція на існування панків, а не на якісь соціальні проблеми або яексь незадоволення радикально настроєною частиною молоді на таке явище в шоу-бізнесі, як, наприклад, гурт PINK FLOYD. Так було на заході. Але насправді все було зовсім не так.

Наскільки гарно ви знаєте музику кінця шістдесятих? Здається, що посправжньому її не знає ніхто. Але, чим більше слухаєш, наприклад, STOOGIES, тим сильніше здається, що BEATLES, ROLLING STONES та DOORS або WHO — це навряд найбільш цікаві гурти того

го та повернути його собі на супер-благо: це був Малькольм Макларен.

Що таке взагалі панк-рок? Може бути, SEX PISTOLS — це єдина панк-рокова група в світі.

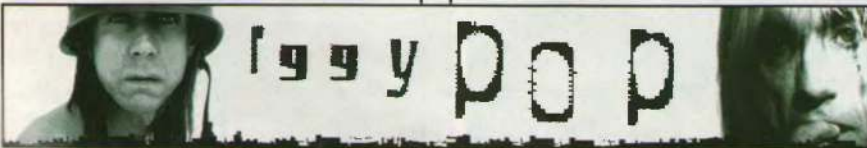
В іншому випадку панк-роком можна назвати кожен другу гаражну команду шістдесятих. Не кажучи вже про CRAMPS, MCS, TELEVISION, NEW YORK DOLLS, які показали Макларену напрямок, в бік якого й треба було рухатись. Десь там вешталось кілька хлопців, що накрали купу апарату,

але не знали, що з нею робити. Глен Метлок був бітломаном, що й було однією з причин його звільнення з посади басиста. Інша причина — він вмів грати. Вішез грати не вмів, він носив сріблястий

піджак, "торчав" на TREX та мав бажання стати поп-зіркою — майже як Марк Болан. Роттен із шкільної програми читав лише Кітса (що ніяк не відобразилось на його текстах) та "Брайтон рок" Гріна. Може, він взагалі нічого більш не читав. Хтось з них вмів грати? Безглузде питання. За них вже все відіграли STOOGIES, NEW YORK DOLLS та VELVET UNDERGROUND. Панк-рок у виконанні SEX PISTOLS — це хеві-металічні рок-н-роли, ненормативна лексика та специфічне почуття гумору. VELVET UNDERGROUND також, кінець-кінцем, виродились в тривіальну рок-н-рольну групу, але Лу Рід, принаймні на той час, був начитаною людиною. Судячи з текстів "Venus In Furs" та "Waiting For The Man", він читав Захер-Мазоха та Бєроуза. Все одно ліпше, ніж Кітс.

"Велике рок-н-рольне шахрайство" — важко назвати це більш вдало. А SEX PISTOLS — найбільш вдала витівка Макларена. Коли слухаєш "Nevermind The Bollocks" та залові записи SEX PISTOLS, здається, що в студії над їхніми шедеврами добряче попрацювали сесійні профі. Сто процентів рок-н-рольного цирку, яким завідував Макларен: знайшов хлопців, достатньо колоритних,

ЛО), Нік Рок-н-рол та летовський друг Роман Неумов. Нік із Сімферополя, мандрує по всьому світу. До української панк-сцени він має досить посереднє відношення. Українська, принаймні, київська панк-сцена — це окрема розмова.

Якщо якісь гурти є, ми про них обов'язково поговоримо. В більшості ви-

періоду часу. До речі, BEATLES: Леннон якось казав, що вони були найпершими панками в Гамбурзі. Що він мав на увазі? Шкіряні куртки? Скандальний спосіб поводити себе на сцені? Скандал завжди йшов поруч з рок-н-ролом, коли граючи на популярність, а коли й навпаки. Лише одна людина була в змозі приручити йо-

щоб грати в хуліганській поп-групі (Роттен отримав місце співака лише завдяки гнилим зубам), створив певний імідж та атмосферу скандалу, яку "пістолети" залюбки підтримували; навіть врятував Вішезову дупу від нар — заплатив кому треба, щоб стерти з ножа відбитки пальців Сіда — "ай-ай-ай, хтось підрізав мою улюблену гелфренд Ненси!" Те, що було нормою для веселого рок-н-рольного гурту, завдяки пресі ставало у виконанні SEX PISTOLS патологією. Вони могли взагалі не випускати лонгплей, але вони його випустили, й він виявився одним з найкрутіших рок-н-рольних альбомів. Але час від часу відчуття міри залишало Макларена — Вішез був зовсім зайвою фігурою, коли він з'явився; SEX PISTOLS вмер як музичний гурт, та зовсім недовго проіснував у вигляді гурту

іміджевого. Паритетний сольник Вішеза — повний shit. Найбільш вдала пост-"пістолетівська" кар'єра — Джонні Роттен (Лайдон) із групою PUBLIC IMAGE LTD. Пошуки Макларена — від продюсування пост-панківського ADAM AND THE ANTS до запису ейсід-джазового "Paris". Видання безлічі концертників SEX PISTOLS сумнівної якості, повернення та електронний сольник Лайдона, видання концертника по гарячих слідах турне та знов нірвана (або сансара). "SEX PISTOLS завжди були недоробленими Чаками Беррі" (Дженезіс Пі. Оуррідж). Лесть не забув: найбільш вдалі "пістолетівські" кавери "Simon Everybody" (рок-н-рольно-традиційна) та "No Fun" (плід колективної творчості гурту STOOGIES).

Парадоксальний факт: панки існували ще до появи SEX PISTOLS. В Америці. А "мохауки" — це, в першу чергу, хард-корові приколи. Панк з'явився вчасно та сподобався — спершу як альтернатива, пізніше як мейнстрім. Як тільки CLASH стали популярним гуртом, всі почали говорити, що CLASH — торгоші. Щось подібне сталося нашого часу із гранджем, великий монстр

шоу-бізнесу вбив грішми та славою таке чудове колись гранджеве братерство, коли всі сиділи в одному спільному багні. Так вмер свого часу завдяки вищезгаданим BEATLES мерсі-біт. Здається, що панки — це майже вічна тусовка, яка не залежить ані від панк-року, ані від хард-кору, ані від якихось інших музичних причин. Скільки існуватиме бруд, стільки... ну, ви вже здогадалися.

Взагалі панк — це, в першу чергу, соціальне явище, аніж музичне. Більшість панків — це хлопці та дівчата з сімей із рівнем достатку, нижчим за середній. Панк — це суто пролетарський стиль життя (мабуть, шкода, але я ніколи не спав в контейнері із сміттям, хоч із задоволенням слухаю SEX PISTOLS, DEAD KENNEDYS та TOY DOLLS).

Що ще? Ага, STOOGIES. SEX PISTOLS "попалили" себе з головою, коли записали кавер на "No Fun". Ітті Поп випустив цікавого джина, гасаючи зі сцени в натовп та полюючи себе битим склом. Вішез був гіпертрофованим до стану карикатури, доведеним до абсурду Ітті Попом. Вішез почав з того місця, де залишився Поп, він зрозумів, що далі насправді нічого цікавого немає. Інтелігентський епатаж VELVET UNDERGROUND, ще однієї предтечі панк-року, був також доведений панками до абсурду. По-перше, назва. LY PJD & Co за кілька років змінили декілька назв, граючи як SHADES, ALL NIGHT WORKERS, THE PRIMITIVES, THE BEAENHUTS, THE ROUGHNECKS, доки не з'явилась оригінальна, що насправді є назвою ... порнографічного роману.

По-друге, тексти. Тут немає ніяких коментарів.

Ітті Поп зупинився, тому ще зрозумів: майбутнього немає. Гірка констатація факту, що стала девізом, перверсія, що стала нормою; й таке інше, про все це з великим задоволенням повідомляла радянська преса. Більше як двадцять років ми живемо із усвідомленням того, що майбутнього немає. А що є? Декілька досить непоганих речей, що варто видобути з минулого, якого, судячи зі всього, також не було. Будь ласка: "Nevermind The Bollocks" (SEX PISTOLS), "White Light White Heat", "Run, Run, Run" та "Sister Ray" (VELVET UNDERGROUND), "I Wanna Be Your Dog", (1970 STOOGIES), "London Calling" (звісно, CLASH), "Moon Over Marine", "Holidays Camboja" та "California Uber Alles" (DEAD KENNEDYS)... Було ще багато чого веселого, під що можна із максимумом кайфа бити склопосуд та блювати. Все одно No Future.

Олексій Росовецький-Гіндіч

ПЕРСОНАЛЬНАЯ МУЗЫКА

ЕВРОПЕЙСЬКА

Киев	106.5fm
Одесса	101.1fm
Николаев	102.1fm
Тернополь	105.3fm
Черкаassy	105.0fm
Харьков	102.6fm
Запорожье	103.7fm
Черновцы	67.97укв